

Borger-Vennen

for 1878.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

90de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos N. G. Calberg.

1878.

05.6
-B066

1878
Aug. 90

17574

Indhold.

Selskabets Skriftcommittee bestaaer af: Pastor L. Schmidt, Revisor Halvorsen, Kammerassessor, pens. Inspecteur, Bogholder J. Em. Larsen og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftcommitteeens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcommitteeen.

	Side.
Grevinde Diana. Oversat fra Fransk. (Fortsættelse fra forrige Aargang.)	
1—8, 9—16, 25—32, 36—40, 42—48, 50—56, 57—58, 61—68, 70—76, 78—84, 86—92, 93—99, 101—107, 108—116, 117—124, 125—132, 133—140, 141—148, 149—156, 157—160, 203—208, 209—216, 225—232, 233—240, 241—248, 249—256, 257—264, 265—272, 273—280, 281—288, 289—292, 293—300, 301—308, 311—316, 319—324, 327—332, 335—340,	343—346
Ridderen af Neudeck. Historisk Novelle.	347—348,
349—356, 357—364, 365—372, 373—380, 381—388, 389—396, 398—400, 402—408, 413—416, 417—424, 425—432, 433—440,	441—444

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

	Side.
Repræsentantforsamlingen den 13de Decbr. 1877 .	33—35
Indvarsling til en Repræsentantforsamling i Marts 1878.	35—36, 41—42, 49—50
Repræsentantforsamlingen den 21 Marts 1878, 69,	77, 85
Meddelelse fra Kassereren.	100, 108
Repræsentantforsamlingen den 21 Marts 1878 med en Oversigt over Regnskabet 1877	161—202
Bekjendtgjørelse fra Administrationen med Forteg- nelse over Selskabets Bestyrelsesmedlemmer og Embedsmænd	217—223
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan, Gratifikation eller Pension 309—310, 317—318, 325—326, 333—334,	341—342
Repræsentantforsamling den 5te December 1878 397,	401, 409
Bekjendtgjørelse fra det Kgl. Blindeinstituts For- stander og Læge om Nyfødtes Djenbetændelse.	410—413

Extrakt af 4de Kvartals-Regnskab 1877 findes i Nr. 7
Do. af 1ste do. do. 1878 — i Nr. 20
Do. af 2det do. do. — — i Nr. 32
Do. af 3die do. do. — — i Nr. 46

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i
de fleste Nummere af Aargangen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 5te Januar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

VII.

(Fortsat.)

Jeg fulgte hendes Bevægelser ligesaa ængsteligt, som om jeg skulde see et andet Mene, Mene, Thekel, Epharsin vise sig. Jeg forstod i Begyndelsen Intet af det, hun skrev; men, da det skjæbnesvangre Ord var fuldeendt, udbød jeg, lettet for en stor Byrde:

— Madeleine?

— Det er Dig, som har nævnet hende, sagde Diana.

— Troer De, alvorlig talt, at det er Madeleine, jeg elsker?

— Hvem skulde det ellers være, maa jeg spørge Dem, skjønt Uigjennemtrængelige?

— Jeg sværger Dem — —

— Sværg ikke; thi Alt forraader Dem. Det er lige fra den Dag af, da Madeleine kom, at denne Forandring i Deres Humor, som De ikke vover at benægte, har vrist sig. Og i denne elskværdige Udørfen er der jo heller ikke nogen Anden end hende, som De kunde elske, med mindre, tilføiede hun ironisk, at det skulde være Stiftsdamens smukke Dine, De sukede for.

— O, jeg beder Dem, ti stille! sagde jeg forskrækket.

— Der kan De see, svarede hun. Fremdeles: der er kommen endnu en vigtig Kjendsgjerning frem ved Sagens Undersøgelse. Da min Tante første Gang talte til Dem om at ægte en ung Pige uden Medgift, har De ikke havt Noget at indvende derimod; det er vicensynligt, at De troede, der var Tale om Madeleine; thi De er først bleven oprørt over dette Forslag i det Dieblik, da hun nævnede Hermanegilde de Bonval til Dem. — — Tillad mig at fuldende, min Ven; dersom jeg saaledes krænker Deres Følelsers Tilbageholdenhed, som jeg ikke kan dadle, er det, fordi jeg frygter for at see Dem nære Dødsen, der ikke kunne opfyldes; De vilde elske uden Haab, og jeg vil derfor bede Dem være paa Deres Post mod at være Illu-

sioner. Madeleine kan ikke elske Dem; hun er forlovet med en af sine Fættre, en Barndomsven, der er uden Formue, ligesom hun selv, og er hende hengiven med hele sin Sjæl; de vente kun med Brylluppet, indtil han har faaet en Udnævnelſe som Professor ved Høiskolen i Freiburg.

— Og han skal underkaste sig en Konkurrence i September Maaned, afbrød jeg; men Alt det veed jeg, kjære Gudmoder, og jeg har endogsaa tænkt paa, for at yde et Bidrag til deres Lykke, at bede Dem lade en lille Deel af min Rigdom gaae igjennem Deres Hænder, for derved at skaffe Madeleine en ringe Medgift paa tyve tusind Francs, som hverken hun eller han vilde modtage af mig.

— Hvad siger De? udbrod hun paa Høidepunktet af Overtæffelse.

— Jeg siger, Gudmoder, at Intet undgaaer Deres Skarpsindighed. Jeg holder af Madeleine, og derfor er det mit kjæreste Ønske at see hende snart lykkelig gift med ham, hun har valgt.

— André, mit Barn, sagde Diana, idet hun greb mine Hænder, De forstrækker mig. Naar De ikke elsker Madeleine, hvem elsker De da? Thi De elsker, det føler jeg, det seer jeg!

Bed den Bevægelse, som jeg læste paa hendes Ansigt, var jeg nærved at kaste mig for hendes Fødder; jeg saae mig gjennemskuet, fortabt, tvunget til for bestandigt at undflye hendes Nærhed; selve Overmaalet

af min Rædsel indgav mig den Tanke at fremkunjtle en Sverdagshjærlighed for at afvende hendes Mis-
tanke.

— Kjære Gudmoder, sagde jeg endelig, idet jeg lagde saa megen Kraft i min Stemme som muligt, der gives Svagheder, som ere eiendommelige for min Alder, og som jeg vilde betroe til en Broder, men som jeg ikke kan betroe til Dem. Jeg beder Dem, søg ikke at gjennemtrænge en profaisk Hemmelighed, som jeg vilde rødme ved ligeoverfor Dem.

Diana gjorde en Bevægelse af Forundring; idet hun hørte mig tilstaae en Følelse, hvis Detailler jeg ikke kunde gaae ind paa, blegnede hun, hendes Ansigt blev som Is, hendes Haand lod min Haand falde.

— Tilgiv mig, sagde jeg; jeg har krænket Dem.

— Nei, svarede hun med Bevægelse, men med en Stræben efter at være kold; min Stolthed er bleven noget skuffet ved en saadan Feiltagelse. Lad mig dog haabe, André, at denne — profaiske Hemmelighed, som De kalder den, aldrig vil lade Dem glemme, hvad De skylder Deres Navn.

VIII.

Skjøndt tilhjuladende Intet var forandret i vort Liv, havde jeg dog snart Grund til at fortryde det altfor fuldstændige Held, som min Usandhed havde havt. Jeg bemærkede snart et uovervindeligt Anstrøg af Tilbageholdenhed i min Gudmoders Væsen. Vidnesbyrdene om hendes Venfskab, der før vare faa naturlige, syntes nu at komme frem med Anstrengelse; jeg saae mig udstødt af mit Paradis. Jeg kunde ikke nære nogen Tvivl om Grunden til denne pludselige Kulde, og jeg var sønderkuust over Virkningen af min Forstillelse. Ak! det var altfor seent at vende om igjen, jeg havde frivilligt berøvet mig selv enhver poetisk Nimbus. Jeg tænkte da paa Taabeligheden af denne Kjærlighed; Tilstaaelsen af den forskrækkede mig jo som en Vanhelligelse.

Andre Kvaler kom nu ogsaa til og tyngede paa min Tilværelse. En Dag vankede jeg om i Lunden og søgte Ensomhed; Hændelsen førte mig til en Schweizerhytte, der paa Slottet betegnedes ved Navnet la Régie, og som tjente til Bolig for Hr. Placide.

Jeg gik langs med en Hæffe, der indhegnede en lille Have foran Huset, da nogle Ord af en Samtale, der foretoges imellem Forvalteren og en Mand, jeg ikke kunde see, naaede mit Øre, og jeg hørte mit Navn udtalt.

— Hr. Baron André kan ikke raade over sine egne Anliggender, sagde Hr. Placide i en barsk Tone; han er ikke istand til at forestaae dem, og, dersom De ikke imorgen betaler Deres Restance, lader jeg Dem ganske simpelt arrestere i hans Navn.

— Men det er jo det Samme som at ruinere mig, Hr. Placide! De veed, at Høsten har været daarlig, svarede en bønfuldende Stemme.

— Det kommer ikke mig ved. Dersom man skulde høre paa Alle, vilde Ingen nogensinde betale!

— Saa maa De gjøre et Laan. Jeg har mine Ordre.

— Du gode Gud! hvor vil De have, at jeg skal gaae hen og skaffe to tusinde Francs fra nu af til imorgen? Hr. Baron André kan ikke være saa haard, og, dersom De tillod mig at tale med ham — —

— Jeg siger Dem endnu engang, Hr. Baronen formaaer slet Intet her! Og, dersom De prøver paa at misbruge hans Landsfvagthed, underretter jeg Dem om, Guillot, at det vil gaae Dem galt. Penge er Penge, og — —

Hr. Placide holdt inde med aaben Mund; jeg var dreiet om Hæffen og stod ligeoverfor ham.

— Nederdrægtige Slyngel! sagde jeg, idet jeg

skjælvende af Brede, De skal give mig en nøiere For-
klaring over det, De nylig sagde. — —

Han stod op for at flygte ind i sit Huus, jeg greb ham ved Kraven og kastede ham ned igjen paa sin Bænk.

— Gode Herre! gode Herre! raabte han, bleg af Skræk, De maa ikke lægge Haand paa mig!

— Fald paa Knæ og bed mig om Forladelse, eller jeg knuser Dig som et giftigt Kryb!

— Hjælp, hjælp! stammede han, idet han værgede sig imod mit Tag.

I mit Raseri klemte jeg Struben sammen paa ham, saa at jeg var nærved at kvæle ham. Guillot forholdt sig ganske rolig og saae til.

— Naade! Naade! mumlede den Glendige.

Hans Feighed afvæbnede mig; jeg slap ham og lod ham rulle ned paa Jorden. Han reiste sig.

— Nu gaacr Du i Diebliffet hen og git er denne Mand en Kvittering! sagde jeg bydende.

Og jeg gjorde et Skridt henimod ham.

— Jeg giver efter for Magten, Herre, sagde han modløs; men Hr. Greven vil indsee — —

— Ingen Indvendinger! gaa ind i Din Stue, jeg følger efter. Kom ind med, Guillot.

Da Forvalteren var kommen hen til sit Skrivebord, satte han sig ned, ligbleg af Raseri. Jeg rakte ham et Stykke Papir, og han skrev med skjælvende Haand den forlangte Kvittering.

— Er det Alt, hvad De har at bede mig om, Guillot? sagde jeg til Bonden?

— De er saa god, Hr. Baron; min Forpagtningcontract er ude til St. Hansdag og skal fornyes; den er allerede meget haard, da jeg affurat kan komme ud af det i de gode Aar. Hr. Placide taler om igjen at forhøje Afgiften.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Hennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 12te Januar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

VII.

(Fortsat.)

— Hvor stor var Deres Afgift i min Faders Tid?

— Fire tusind to hundrede Frances.

— Og nu?

— Fem tusind firehundrede Frances, foruden hundrede Frances til Hr. Placide, tilføiede Guillot, der fornåm, at han havde et Rygstød.

— Min skikkelige Hr. Forvalter, svarede jeg, vil

De skrive en Fornælse af Contracten paa de gamle Betingelser.

— Men det er jo umuligt.

— Jeg vil dog raade Dem til at gjøre det! sagde jeg med Strengthed; sæt Dem ikke til Modværg, gjør, hvad jeg siger Dem.

— Men jeg har slet ingen Bemyndigelse til at undertegne Forpagtningscontracter.

— Det gjør ikke Noget til Sagen, jeg skal nok underskrive.

Et ondt Smil, der burde have vaakt min Mistanke, ledsagede Hr. Placides Efterkommelse af min Ordre. Han tog et Bunt Documenter ud af en Papæske, opsogte iblandt dem den gamle Contract og gav sig til at affskrive den, saaledes som jeg havde befalet ham. Jeg fulgte hans Pen med Dinene; thi jeg var bange for en eller anden Svig fra hans Side. Da han var færdig, underskrev jeg og sagde til Bonden, idet jeg rakte ham Documentet: Nu er Alt i Orden, Guillot! Dersom De for Fremtiden har at klage over denne Slynge, kan De blot henvende Dem til mig!

Idet jeg gif bort med min Forpagter, saae jeg Forvalteren snige sig langs med en affides Gang og slyndsjomt styre sine Øjed henimod Slottet, uden Tvivl i den Hensigt at aflægge sin Rapport til Hr. de Mauffert. Jeg bekymrede mig kun meget lidet om hans Angivelse. Henrykt over min Ubefindighed og over

den Nævselse, jeg havde bibragt Grevens Bøddel, ansaae jeg det for unødvendigt at indlade mig paa nogen Forklaring af min Opførsel. Jeg havde taget mig selv tilbørligt til Rette og vilde have anseet det for en Nedværdigelse at retfærdiggjøre mig.

Jeg saa Hr. de Maufert først ved Middagsbordet. Jeg ventede mig en eller anden Scene; men den udeblev, og jeg var ganske forbavset over at finde ham næsten elskværdig. Stiftsdamen var Forekommenheden selv; kun min Gudmoder syntes urolig, og hun iagttog mig med Opmærksomhed, som om hun havde befrygtet en eller anden Uklogskab fra min Side; da vi forlode Spisesalen, tog hun min Arm.

— Hvad er der dog hændet Dem med Placide? sagde hun til mig med dæmpet Stemme.

— Ikke Noget, der er værdt at lægge Mærke til, svarede jeg; jeg har tugtet hans Dumdriftighed en Smule, det er Alt.

Min Sikkerhed beroligede hende. Greven var stadig i godt Humeur; der var Intet hos ham, som forraadte nogen Misfornøielse med min ubesindige Handling.

Det var fugtigt ude i Lunden, det havde regnet den Dag; vi forbleve derfor inde i Salen. Madeleine satte sig ved Klaveret, min Formynder og Stiftsdamen begyndte et Parti Schak; jeg tog Plads i Nærheden af Diana, der arbejdede paa et Broderi.

— De gaaer ikke ud? sagde hun halvt sagte til mig efter et Diebligs Forløb.

— Nei, hvorfor spørger De om det?

— Ikke for Noget. Jeg troede, at De havde Forretninger ude, tilføiede hun i en iiskold Tone.

— Forretninger, jeg? men hvor vil De da, at jeg skal gaae hen?

— Jeg veed ikke, svarede hun. Jeg troede, De ønskede at gaae bort, det er det Hele!

— Men jeg gaaer jo aldrig bort paa denne Tid, med mindre jeg har Breve at skrive.

— Jeg gjør ikke Fordring paa Deres Fortrolighed, sagde hun hurtigt.

Jeg saae paa hende, jeg var forbavset over Bitterheden i hendes Stemme. Hun bøiede sig over sin Brodeerramme og saae ikke op. Jeg veed ikke, hvad det var for en Uro, der opstodte hende.

— Men, min Gud! er De vred paa mig?

Nu kom Touren til hende at blive bevæget over min Frygt. — Paa ingen Maade, sagde hun med mere Mildhed. Jeg troede kun, at De blev hos os af Søflighed, og jeg vilde ikke genere Dem.

Hun udtalte disse Ord med Sørgmodighed. Jeg tænkte, at hun havde haft en Modgang, der forurologede hendes Nerver, og vi forbleve tavse, idet vi lyttede til Madeleines Spil.

— Ho! ho! Baronesse, sagde paa engang min Formynder, det er et døit Angreb, De der foretager

Dem imod min Konge! han er i en ligesaa fortvivlet Stilling som den stoffels Placide, da han blev klemt af en vis Baron af vort Bekjendtskab, tilfoiede han, idet han saae paa mig med et jobialt Diefast.

Jeg udholdt Hentydningen uden at vaffe.

— Ved Gud, min Kjære, vedblev Baronnen leende, det lader til, at De ikke lægger Fingrene imellem, naar De har at gjøre med mine Folk! Den stoffels Placide! jeg vilde gjerne have seet, hvordan han saae ud!

— Han saae ikke godt ud, det kan De være vis paa, bemærkede jeg med den meest imponerende Koldblodighed.

— Jeg troer at høre hans Paafugleskrig, da De traf Knuden til paa hans Halsstørklæde. Det er den Forpagtningscontract, der er kommen ham saa dyrt til at staae.

— Han har skrevet den, det er det Væsenlige, svarede jeg med en fuldkommen ugeneert Mine.

— De har Ret, det er det Væsenlige, gjentog Greven, mere og mere lystig.

Og han fuldendte sit Parti.

IX.

I min Henrykkelse over, at mit første Forsøg paa at udøve min Myndighed var lykkedes mig saa godt, besluttede jeg at gaae hen og besøge nogle af mine Forpagtere for at høre paa deres Klager, som jeg let kunde forudsee. Med den Begeistring, der var eiendommelig for mine tyve Aar, syntes det mig et herligt Bærk at optræde som den, der afhjalp begaaede Uretfærdigheder, at vise mig saaledes pludseligt i mine Fæsternes Dine som et Forsyn og at bringe Betsignelse over min Faders Minde, idet han levede op igjen i mig.

Ganske optaget af dette mit Forsæt gav jeg den næste Dag efter Frokosten ved det Klokket, da Fru de Bouval pleiede at afbryde vor uskyldige Lystighed med sin høitidelige Nærværelse, Ordre til, at man skulde sadle min Hest.

— Tager De bort? sagde Diana til mig.

— Ja, jeg vil gjøre en Ridetour i Skoven, henad Simons Huus til.

— Jeg spørger Dem ikke, hvor De tager hen, svarede hun.

Jeg red bedrøvet bort; thi jeg havde opfattet hendes Ord som en Bebreidelse; det lod til, at hun

anklagede mig for at overlade hende til sin Tantes kjedsommelige Selskab; men jeg havde en Pligt at opfylde, og jeg vidste, at hun vilde tilgive mig, naar jeg afflørede hende Grunden til min Fraværelse.

Mine Onkelser havde ikke skuffet mig, og de faa Forpågtere, som jeg besøgte, underrettede mig om, at de bleve affskyeligt trykkede. Jeg følte mig skamfuld over min Rigdom, naar jeg tænkte paa, at, for at føie nogle tusinde Daler til de femhundrede tusinde Livres, som min Fædrene arv gav mig i Rente, havde man, med Tilfidesættelse af de Contracter, mine nærmeste Forfædre havde afsluttet, vovet i mit Navn at undertrykke fattige Folk, der ernærede min Luxus og Lediggang. Jeg kom hjem, opfyldt af de ædlestes Henfigter. Jeg havde tilbagelagt tolv Meil i strakt Galop, af Frygt for at komme for seent og derved forskrække Diana. Da jeg traadte ind i Salen, udspurgte Madeleine mig om min Ridetour og vilde gjerne vide nogen Besked om Moder Simon, hvem hun for havde besøgt.

— Jeg har ikke seet hende, svarede jeg; paa Veien forandrede jeg min Beslutning.

— Er De da redet omkring i Skoven siden i Morges? spurgte hun.

— Ja, jeg er; jeg har ladet mig føre af Ralph.

— Saa maa man antage, at han har ført Dem langt omkring, sagde min Gudmoder; for den er

fommen hjem igjen ganske bedækket med Skum og næsten lam.

Hun havde afventet min Tilbagekomst.

Jeg rødmede over at være bleven greben paa ferst Gjerning i en Usandhed, og jeg bebreidede mig, at jeg havde sat hende i Bekymring for min Skyld. Jeg besluttede at undskylde mig hos hende den næste Dag ved at betro hende min Hemmelighed. Vi ventede hende forgjæves tilligemed Madeleine; hun kom ikke tilsyne.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Cathrine Christensen, Enke efter Dreiermejer Christensen.

Toldkontrollør Schiotts Datter, C. F. H.

Manufakturhandler J. C. Otto.

Handelsbetjent C. O. Lund.

Politibetjent J. M. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Balsfemsindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 19de Januar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

VII.

(Fortsat.)

— En Morgenstund var jeg alene ude i Lunden, da jeg saa den Forpagter, hvem jeg havde taget i Forsvar mod Forvalteren, løbe henimod mig. Han var saa bleg, saa nedslaaet, at jeg gjættede mig til en Ulykke.

— Hvad er der i Veien, Guillot? sagde jeg til ham. Naa, sig det hurtigt!

— Det skal jeg, Herre. Forleden Dag, da jeg

gik fra Dem, havde jeg været i Forretninger i Monthermé. Jeg kom hjem, meget fornøiet over al Deres Godhed, da min Kone viste mig grædende et Papir, der i min Fraværelse var bleven bragt af en Retsbetjent; det var en Opfordring til inden fireogthve Timer at betale de to tusinde Francs, der stode til Rest af min Afgift. Jeg beroligede min Kone, idet jeg sagde, at Retsbetjenten uden Tvivl var kommen, medens jeg havde talt med Dem; jeg havde jo i min Komme den Rvittering, som De havde ladet udløvere til mig, og jeg følte mig ikke foruroliget derved; men imorges kom der tre eller fire Personer, som have lagt Beslag paa Alt, hvad jeg eier og har.

— Det er umuligt; De har jo en lovformelig Rvittering.

— Læs dette Papir, som de have givet mig.

Jeg tog hurtigt det Retsdocument, som han rakte mig; jeg gjennemløb det og oprørtes over dets Indhold; det var en Arrestordre, ifølge Rekvifition af Hr. de Maufert, min Formynder.

— Bliv ikke bedrøvet, min stakkels Guillot, sagde jeg, idet jeg søgte at beherske min Brede, Alt dette har ikke Noget at betyde; det vil være tilstrækkelig foreløbigt at betale de to tusinde Francs, for at Seglene kunne blive tagne bort.

— Men jeg har ikke den Sum, Herre, og, førend jeg kan skaffe mig den til Laans, vil det være for sildel!

— De skal faae den, kom bare!

Jeg traf ham med mig og løb op paa Slottet. Da jeg var kommen ind i mit Bærelse, styrtede jeg henimod det Skrivebord, hvori jeg gjemte mine Penge. Jeg aabnede Skuffen, men stod som lynslagen. Tre Dage iforveien havde en Ven i Heidelberg skrevet til mig og bedet mig om tre tusinde Francs; jeg havde sendt ham dem, og nu havde jeg neppe en fyrrethve Louisdorer tilbage; det havde jeg reent glemt. Guillot saae forstenet paa mig; han havde sin Ødelæggelse for Dinene.

Ugen i Forveien havde jeg faaet de to tusinde Francs, som min Formynder gav mig hver Maaned; skjøndt jeg var overbevist om, at jeg kun vilde møde et Afslag, besluttede jeg dog at henvende mig til ham. Jeg paalagde Guillot ikke at gaae ud af mit Bærelse; det vilde ikke være raadeligt i dette Dieblik at begynde en Forhandling med Hr. de Mauvert og at kræve ham til Regnskab for Uretfærdigheder, der vare begaaede i mit Navn; jeg forudsaae, at en Sammenkomst med ham af den Beskaffenhed vilde blive stormende; han havde den juridiske Ret paa sin Side, og jeg vidste, at han var Mand for ubarmhjertigt at ruinere den Ulykkelige, som jeg havde været saa usorgtig at gjøre til Medskyldig i mit Dyr.

Jeg appellerede til mit Mod, bestemt paa at ndmyge mig for at erholde et Forskud paa mine Maanedspenge, og jeg gif hurtigt nedenunder. Jeg erfarede, at Greven var ude med sin Forvalter og vilde

ikke komme hjem før Aften. Sagen havde imidlertid Hast, jeg havde ingen anden Udvei end at prøve paa at gjøre et Raad hos min Notar, der ofte havde hjulpet mig med at dække min Gjæld i mine Studenterdage. Guillot var trøstesløs; jeg sagde til ham, at han skulde vente paa mig ude paa Veien. Jeg lod spænde for, og vi toge afsted til Monthermé, hvor vi ankom efter to Timers Forløb. Ved et beklageligt Uheld var min Notar fraværende. Jeg løb hen til Retsbetjenten i det Haab, at han imod Sikkerhedsstillelse vilde samtykke i at opsætte Forretningen en Dags Tid og hævde Arresten. Han svarede mig, at han havde Ordre til at forfølge Sagen uden Ophold, og at min Caution som Mindreaarig ikke vilde dække hans Ansvar. Rasende over min Afmagt, fortvivlet over den stakkels Guillots Angst, vankede jeg om paa Gaderne, da Hændelsen lod mig møde Bastien, Smughandleren, der sagde til mig efter at have erfaret min Forlegenhed:

— For Pokker! De kan jo bare gaac hen til Fader Abraham!

Hans Idee forekom mig at være en Indskydelse fra Himlen; i min Bekymring havde jeg ikke tænkt paa denne Tøde, hvem jeg allerede før var thyet til under mine vilde Udskielser eller i Anledning af Tab i Spil, som min Formynder ikke vilde have dækket. Ti Minutter efter bankede jeg paa Lagerkarlens Dør.

Hr. Abraham, der kuu til Minde om den he-

braisfe Patriark havde faaet Tilnavnet Fader hængt til fit Navn, havde Intet, fom man ellers tænker fig at være eiendommeligt for en Agerkarl; det var en Mand paa fyrrethve Aar; hans Manerer bare Præget af kold Høflighed; jeg fandt ham i et Cabinet, der udmærkede fig ved en aldeles hollandsk Reenlighed, og hvis næften kokette Meublement fik en Forøgelse i Luxus ved nogle Malerier, der ikke vare uden Værd. Han modtog mig høfligt og bad mig tage Plads. Som Enhver, der kommer for at bede om Penge, begyndte jeg med at forklare Bevæggrundene, hvorfor jeg tog min Tilflugt til ham, og jeg anmodede ham til Slutning om et Laan paa to tusinde Francs. Hr. Abraham hørte smilende paa mig; da jeg havde sagt Alt, hvad jeg vilde, svarede han:

— Hr. Baron, jeg beklager virkelig, at jeg ikke kan være til Deres Tjeneste.

— Hvorledes! Naar der kun er Tale om to elendige Tusindfrancsnoter? sagde jeg forbauset.

— Summen er ganske vist meget ubetydelig. Jeg vilde ønske, Hr. Baron, at det dreiede sig om hundrede tusinde Francs under andre Forhold.

— Men De er jo allerede i Besiddelse af Buxler fra mig.

— Ja, for sexten tusind Francs, betalbare, naar De er bleven myndig.

— Vel! De vil da ikke behøve at vente længe, jeg bliver myndig om ti Maanedes.

— Det er netop det, der forekommer mig ikke at være aldeles afgjort — —

— Men jeg har jo ikke Bryststynge, skulde jeg mene! og jeg seer dog vel stærk nok ud til at give Dem Haab om, at jeg kan leve saa længe.

— O, det er ikke det, der foruroliger mig, Hr. Baron; thi i saa Fald vilde Deres Formynder honorere Deres Underskrift; Deres Formue er altfor stor, til at man skulde tænke paa at tinge med Dem om saadanne Bagateller.

— Saa begriber jeg ikke Aarsagen til Deres Afslag, naar De er endnu mere sikker paa at blive betalt af mig selv, hvis jeg lever, indtil jeg bliver myndig.

— Alt dette er meget rigtigt, Hr. Baron; jeg har kun Grund til at tvivle om, at De, selv om De lever, — — vil nogenfinde blive myndig.

— Hvad behager? De taler i Gaader; vil De ikke forklare Dem.

— Min Gud! Hr. Baron, i Forretninger maa man tænke paa Alt; jeg har havt nogle Stridigheder med Hr. de Maufert, og jeg har ikke Grund til at holde synderligt af ham, skjøndt jeg beundrer ham. Det er en Mand, der veed, hvad Penge betyder; han forstaaer at speculere; et Beviis herpaa er, at han har Bærgemaalet over Deres Formue! De kan troe mig, han er dygtig nok til at beholde det — —

— Det er umuligt! Loven er jo aldeles klar.

— Ja, Loven, Hr. Baron! den er netop det Baaben, hvoraf de vel begavede Folk benytte sig. Uvoldigheden kan kun friste Tosserne. Nu skal jeg give Dem Noget, der er bedre end Penge: jeg vil give Dem et godt Raad. Tag De imod det uden Betænkelse; jeg trækker Renter af det, det vil sige den Tilfredsstillelse at afgjøre mit Gjengjældelses-Mellemværende med Deres Formynder, idet jeg spiller ham et slemt Puds, som med et eneste Slag betaler mig for alle de Uergreiser, han har foraarsaget mig.

Skjøndt jeg aldrig havde næret meget omme Følelser for Greven, følte jeg dog min Familiestolthed saaret.

— De glemmer, sagde jeg tørt, at jeg endnu er Hr. Greve de Mauferts Myndling.

— Nei, det glemmer jeg ikke, og det er netop derfor, at jeg taler saaledes. Dersom De ikke vil følge mit Raad, er De fortabt; thi jeg alene har været istand til at gjætte Hr. Grevens Planer, og jeg er rig nok til at blæse ad hans Brede. — For to Aar siden vilde jeg ikke have bovet det.

— De holder ikke mere af ham, end jeg. Det er af Sømmelighedshensyn, at De protesterer, og det kan jo være meget godt. — Nu skal De høre mit Raad: Vil De lyde mig, saa reis endnu den Dag idag til Paris; søg Selskab der med Slægtninge og Venner, meld Dem ind i alle mulige Klubber, bland Dem imellem mange Mennesker, og, naar De saa er bleven

en og thye Aar, kom saa tilbage for at ordne Deres Anliggender, ledsaget af to eller tre ansete Personer, der i disse ti Maaneder have haft Veilighed til at iagttage Dem hver Dag. Hvis ikke — —

— Hvis ikke? gjentog jeg, da han tav stille.

— Hvis ikke, vil De løbe stor Fare for aldrig at blive myndig.

(Fortætted.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 26de Januar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 13de December 1877 afholdtes en Repræsentantforsamling, paa hvilken 28 Repræsentanter vare tilstede, og blev der foretaget og forhandlet Følgende:

1. Den ifølge Lovenes § 15 i 1874 nedsatte Komitee foreslog, at der for 5 Aar, fra 1876 til 1880 incl., kunde anvendes:

a) til rentefri Laan . . . . . 16,000 Kr.

b) til Pensioner og Gratefikationer 26,000 —

og, at der til den faste Fonds Forøgelse indkjøbtes en dansk-englisk 4 pSt.s Obligation paa

100 Lfr., men dette Forslag vedtoges ifkun for Aaret 1876.

For Aaret 1877 blev det derefter paa Administrationens Forslag vedtaget, at Summen til Pensioner og Gratifikationer forhøiedes med 800 Kroner, uden Indkjøb af Obligation, og for Aaret 1878 er, paa ovennævnte Repræsentantsforsamling, samme Forhøielse, som i 1877, og under samme Bilkaar, indrømmet, at der nu kan anvendes:

a) til rentefri Laan . . . . . 16,000 Kr.

b) til Pensioner og Gratifikationer 27,600 —

2. Selskabets Administrator, Hr. Justitsraad, Fabrikcier D. F. Olsen, hvis Funktionstid udløb med Aaret 1877, blev eenstemmig gjenvalgt, og har modtaget Valget.
3. Til i Forening med Hr. Etatsraad Neimann at revidere Regnskabet for 1877 gjenvalgtes Hr. Intendant Nielsen, som har modtaget Valget.
4. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-Effekter valgte Forsamlingen Dhr. Etatsraad Cruse, Professor Holmberg og Thehandler C. M. Founesbech.
5. Forsamlingen underrettedes om, at Skrivkomiteen vilde vedblive sin Virksomhed, under dens hidtidige Sammensætning.
6. Efter Administrationens Indstilling vedtog Forsam-

lingen at udslette 20 Medlemmer af Selskabet, paa Grund af Kontingentrestancer, med et Beløb af 130 Kroner 50 Dre.

7. Slutteligent underrettedes Forsamlingen om, at der siden sidste Møde var optaget i Selskabet 72 Personer, i Henhold til Repræsentantforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860, efterat disses Navne, uden Indsigelse, forud have været antegnede i Ugebladet.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 22. Jan. 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

3 Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for, ifølge Lovens § 24 c, „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedetfor de efter Tour fratrædende.

3 Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses

Datum til Selskabets Bogholder, Kammerassessor S. Em. Larsen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem Medlemslisten i foranstørte Tidsrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 22. Jan. 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

IX.

(Fortsat.)

— Og hvorfor det, maa jeg spørge?

Wagerkarlen syntes at betænke sig et Dieblik; endelig besluttede han sig til at tale og vedblev:

— Jeg skal sige Dem Grunden, Hr. Baron: Deres Formynder har i nogen Tid systematisk lagt an paa at udbrede blandt sine Omgivelser det Rygte, at De er sindssyg; Rygtet er naaet herhen, og, efterat det har tilbagelagt sex Meil, har det taget sig en

Smule Hvile paa Veien, hvoraf følger, at Hr. de Maufert den Dag, da De skulde være fuldmyndig, vil sandsynligviis forandre Deres Stilling fra Mindreaarig til at lade Dem sætte for bestandigt ud af Raadighed over Deres Formue.

— Men hvor vil han tage Beviserne fra? udbrød jeg.

— Beviserne? dem skaffer man sig. Der er allerede Beviser. Imorges fortalte man, at De havde banket Placide for at tvinge ham til at give Guillot en Kvittering gratis, at De havde halvveis kvalt Forvalteren for at lade ham fornye en Forpagtningscontract, der foraarsager Dem et reent Tab af to tusinde Francs om Aaret. Det er et smukt Træk af Dem; men det er en Særhed, der er lidet almindelig i vore Dage — —

— Men det er jo skjændigt!*

— Er Fortællingen usand, saa meget desto bedre. En saadan Kjendsgjerning vilde have været en uheldig Omstændighed, der kunde tjene til Grundvold for en Umyndighedserklæring.

Dette Ord mindede mig om Udtrykkene i Stavingen, der var sendt Guillot. Et Dieblik var jeg som lamslaact. Saamange Sindsbevægelser havde jeg været underkastet denne Dag, at det forekom mig, som om jeg gik i en Drøm. Paa een Gang greb Banviddets Dæmon mig. Det faldt mig ind, at denne Tode kunde maaskee, ligesom min Formynder, være en Ud-

sendig fra hiint fjendtlige Spøgelse, og at han vilde overlevere mig til det. For at forviise mig herom, nærmede jeg mig ham og tegnede med Fingeren Korsets Tegn paa hans Pande. Han veg forskrækket tilbage.

— Jeg har gjættet, hvem Du er, sagde jeg til ham med Foragt. Du er en Mørkets Mand; men jeg frygter Dig ikke. Farvel!

— Hr. Baron, raabte han, jeg beder Dem, gaa ikke i dette Dieblif!

Og han stillede sig foran mig.

— Jeg maa gaae, svarede jeg.

— Men Deres Heste have ikke udhvilet sig.

Han flygede sig til min Arm, og jeg imødesaae det Dieblif, da jeg vilde blive nødt til at kjæmpe med ham; men i samme Dieblif viste Bastien, der var bleven urolig for mig, sig i Døren. Hr. Abraham løb hen til ham, og jeg overraskede ham i at gjøre nogle hemmelige Tegn til den Nyankomne.

— Gode Bastien, sagde han hurtigt, hjælp mig med at holde Hr. Baronen tilbage.

— Det nytter ikke, raabte jeg i en Tone, der ikke tilstedede nogen Modsigelse, man venter mig paa Maufert.

Derpaa stødte jeg ham bort med Haanden og vilde gaae; men han spærrede Veien for mig, som om det havde været hans Hensigt at holde mig tilbage med Magt. Bastien gif henimod mig.

— Hr. André, sagde han til mig, jeg beder Dem, hør mig! De veed, at jeg er Dem hengiven i Gæt og Alt. Det er Fru Grevinden, der sender mig. Hun beder Dem at komme saasnart som muligt, og hun har sagt til mig, at jeg skulde selv bringe Dem hjem. Kom nu, Deres Vogn holder dernede.

Neppe havde vi overskredet Tærskelen, førend jeg hørte Døren luffes i efter os med stor Larm og yderligere sikkres ved en Slaa. Jeg lod Bastien stige op ved Siden af mig i Vognen, jeg tog Tømmerne, og vi fjørte i stærkt Trav gjennem Gaderne. Diana ventede mig jo.

I mindre end et Kvarteer naaede vi Skovene. Jeg speidede med Bøer mellem Krattet, der begrændsede Veien; thi Spøgelsset kunde have været skjult der. Fra om Morgenen af havde jeg følt mig omgivet af Forræderi, og jeg frygtede for at falde i en eller anden Snare. Dagen hældede, Skoven var tavs, som om den ventede en Forbrydelse, og Trærne nærmede sig undertiden hinanden, ligesom for at indeslutte mig; men jeg var rolig og stærk, jeg betragtede dem uden at blegne, og de fjernede sig ligeoverfor min Villiefasthed. Et Dieblit forlængede Grenene sig tværs over en Huulvei ligesom for at gribe mig; den ene af Grenene rev min Kind tilblods. Jeg pidskede paa Hestene og fjørte videre. Bastien syntes forskrækket, skjøndt han af Naturen er modig, og han betragtede mig med Bekymring.

— Vær ikke bange, sagde jeg til ham; seer Du ikke, at de skjælve?

Endelig ankom vi til Maufert; det var ganske mørkt. Bastien vilde trække mig ind i mit Værelse, idet han sagde, at min Gudmoder ventede mig der; men jeg havde udtænkt en Hævn; jeg steg op ad Trapperne, der førte til Hovedindgangen, og ilede henimod den store Sal, hvor jeg vidste, at alle Slottets Gjæster paa den Tid befandt sig.

Da Diana saae mig træde ind, gjorde hun en Bevægelse af Skræk. Jeg undgik at møde hendes Blik og nærmede mig min Formynder, der sad ved Siden af Stiftsdamen.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Froken Nina C. S. Møller, Datter af Guldsmedmester C. D. Møller.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 2den Februar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

3 Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for, ifølge Lovenes § 24 c, „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet for de efter Tour fratrædende.

3 Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovenes § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Kammerassessor S. Em. Larsen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem Medlemslisten i foranførte Tidsrum er til behagelig

Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 22. Jan. 1878.

C. N. Lantrop. B. Petersen. D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

IX.

(Fortsat.)

— Min Herre, sagde jeg koldt, jeg kommer for at kræve Dem til Regnskab for Deres uværdige Opførsel.

Bed disse Ord, der udtaltes med fast Stemme, vendte han hurtigt Hovedet om, og i hans Næbfulgelse saae jeg et Lyn af Ironi, da det fæstede sig paa mig. Paa een Gang fastede han sig tilbage, stod op i stærk Sindsbevægelse, løb hen til Kammeren, ringede og raabte: En Væge! En Væge!

— Hvad er det dog, Du gjør? sagde min Gudmoder hurtigt. Kald for Guds Skyld ikke Folkene til!

Men uden at høre paa hende gif han hen imod Doren og aabnede den.

— Martin! Louis! til Hjælp! til Hjælp!

— Kom dog, raabte han paany.

Seg formodede, at han vilde undgaae en Forflaring eller bortlede min Harm.

— O, De skal komme til at forstaae mig! svarede jeg med Hefstighed, jeg skal have samme Medlidenhed med Dem, som De har med Andre! jeg kommer her for at undersøge Deres Færd og holde Dom over Dem.

Min bestemte Holdning bragte dem Alle i en usigelig Forvirring. Diana greb mig i sine Arme, idet hun forsøgte at berolige mig; men jeg hørte Intet. Folkene vare komne, Hr. de Maufert vovede ikke at nærme sig mig.

— Den Ulykkelige! Den Ulykkelige! sagde han, idet han løftede Armene mod Himlen, lad dog en Læge hurtigt komme!

— Al, sagde Fru de Bonval, det stakkels Barn! hvor han ligner sin Moder, naar han er i den Tilstand!

Seg forstod det. Jorden veg bort under mine Fødder, jeg følte, at Dianas Arme gave efter, og jeg faldt, som truffet af Lynet, kraftesløs ned paa Tæppet. Jeg havde dog ikke mistet enhver Følelse af Smerte Tausheden og Matten omgave mig, en uforklarlig

Tausshed, en tæt, sørgelig Nat, saaledes som Gravens Nat maa være, og det var kun min Tanke, der vaa-
gede i dette Intet.

X.

Et Ulykkestilfælde, der er hændet den stakkels Doctor Schultz, har pludseligt afbrudt min Fortælling, kjære Wilhelm, og har maaskee befriet mig selv for, jeg veed ikke, hvilken Aandsforvirring, som jeg har Møie med at forsvare mig imod, naar jeg fordyber mig i disse svundne Kvaler; derfor har Du kun faaet et Capitel uden Hoved og Hale. Da jeg iforgaars var beskjæftiget med at skrive, traadte min Kammer-tjener, den gamle Fritz, ind i mit Værelse, hvad han saa ofte gjør, uden at jeg kalder paa ham, alene for at see mig arbejde eller læse; det er en Frihed, som jeg tillader denne troe Caleb at tage sig; han har seet mig fødes og kan ikke lade et Kvarteer gaae hen uden at komme ind og stirre paa mig. Jeg vilde gjøre mig en Samvittighed af at forstyrre ham, og jeg er nu bleven saa vant til denne hans uskyldige Tilboielighed; han bevæger sig henad Gulvet med saa liden Støi, at jeg tilsidst slet ikke mere lægger Mærke til hans Nærværelse.

Jeg veed ikke, hvor lang Tid han havde befundet sig ligeoverfor mig, da jeg paa een Gang saae ham gaae hurtigt bort; derpaa kom han tilbage efter et Minuts Forløb med Hermann, der i stor Sindsbevægelse bad mig om at skynde mig hen til Doctoren, som pludseligt var bleven ramt af et Anfald. Jeg fulgte ham øieblikkelig, og jeg fandt Schultz inde i sit Værelse, hvor Døren var aflaaet, og alle Skodderne lukkede.

— Ah! er det Dem? sagde han til mig med en forvildet Mine; De kommer i en lykkelig Stund! Denne Røver her, Hermann, holder mig tilbage som Fange; De skal befrie mig!

Min første Tanke var at flygte bort med ham; men, idet jeg var gaaet igjennem Dagligstuen, havde jeg seet den uhyggelige Fru Schultz sidde ganske rolig med en Bog paa Skjødets og undervise sin lille Pige. Jeg tænkte paa den Fortvivlelse, hvori den frygtelige Opdagelse af Ulykken, som hun endnu ikke kjendte, maatte styrte hende.

— Lad os gaae bort! sagde Doctoren.

— Der var dog nogle vigtige Anliggender, som jeg ønskede at tale med Dem om, yttrede jeg, idet jeg lod, som om jeg slet ikke lagde Mærke til hans opbidsede Tilstand.

— Lad os blot gaae! De kan fortælle mig det paa Veien.

— Nei, vi vilde blive her, svarede jeg; jeg be-

finder mig ikke rigtig vel. Desuden er det, jeg har at sige Dem, en Hemmelighed.

— Det er da en Grund mere til at gaac ud! sagde han. Seer De ikke, at Bauvidsspøgelset er der? Det kommer for at hente mig, det hører paa os. Der, der, bagved os! tilføiede han med en ængstelig Bevægelse.

Jeg gjøs af Skræk og vendte mig om, bleg og skjælvende; en høi, ubevægelig, stum Skikkelse betragtede os stivt og syntes at træde ud af Bæggen.

— Forsvar mig! forsvar mig! sagde Schultz paa Høidepunktet af sin Forsærdelse; hun vil gribe mig!

Jeg saac, at han var fortabt. Uvilkaarligt dannede jeg med mit Legeme en Bold foran ham, og jeg vovede at stille mig lige overfor det frygtelige Spøgelse. Jeg havde ikke saasnart kastet Dinene paa det, førend jeg opdagede vor Wildfarelse.

— Hvad er det dog for en Barnagtighed! udbrød jeg. Det er jo Portraitet af Deres Onkel, Doctor Wolfgang Schultz.

— Nei, det er hende, der forklæder sig, for bedre at kunne overraske os. Se, hun bevæger sig i sin Klamme. Gaa hen og rør ved hende med Haanden. Det er hende, siger jeg Dem, det er hende!

Han havde maaskee Ret; thi hun forstaaer at paatage sig alle Skikkelser; men det var nødvendigt at komme denne stakkels, forvildede Forstand til Hjælp. Jeg væbnede mig mod Frygten; jeg gif henimod Bil-

ledet. Mit Hjerte bankede. Da jeg var to Skridt fjernet fra Maleriet, fik jeg den Idee at løbe min Vej. Schults iagttog mig ængstelig, han var nær ved at bukke under. Med en sidste Villiesanstrengelse gjorde jeg endnu et Skridt, jeg udstrakte Haanden, jeg rørte ved Synet — —

— Det er et Stykke Lærred! raabte jeg triumpherende, det er et Stykke Lærred! kom nærmere og se selv! naar jeg slaaer paa det, føler jeg, at jeg har Noget under Fingrene.

Jeg var ganske stolt af mit Heltetmod.

— Er De ogsaa sikker paa det?

— Ja, det er jeg rigtignok, kjære Ven. De er Offer for en Illusion, det Hele er kun et optisk Besdrag! se bare, se!

— Det har dog maaskee været et Syn, svarede han sørgmodigt.

— Og, om saa var? Det er ogsaa Noget at bryde sig om! Det er blot Følgen af en daarlig Forbøielse, det er en Drøm, et Mareridt!

— Det siger De for at trøste mig, sagde Doctoren, idet han rystede paa Hovedet med en tvivlende Mine.

— Lad os nu gaae fornuftigt tilværks, min Ven. Deres Forstand er jo klar og fast; Kjendsgjerningen her er aabenbar; det er et Stykke Lærred; De er nu overbevist om, at det ikke er noget Spøgelse; Deres Mod vilde alene have været tilstrækkeligt til at lade

det forsvinde. De, der er Videnskabsmand, Philosoph og practiserende Læge, troer De paa Syner, der fuldkaste alle Naturens Love? De tillægger en Sygdom en Slags synlig Legemlighed, gjør De virkelig, Doctor? Har De nogenfinde seet Brystsyngen ved de Døendes Hovedgjærde, naar De var tilstede der som Læge?

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Arcturhandler Lars Olsen.

Forlagsboghandler Peter Olsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 6.

Torsdagen den 9de Februar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantfor-
samling blive afholdt, for, ifølge Lovens § 24 c,
„blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet-
for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Med-
lemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at ind-
komme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke
bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses
Datum til Selskabets Bogholder, Kammerassessor J.
Em. Larsen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem
Medlemslisten i foranførte Tidsrum er til behagelig

Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 22. Jan. 1878.

C. N. Pautrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. E. M. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

X.

(Fortfat.)

— Ja, Brystsygen, det er ogsaa en ganske anden Ting.

— Det er affurat det Samme! skulde man da tænke sig en Verden, der bestod af uformelige, hæslige Væsner, det ene forestillende Pesten, det andet den gule Feber? kan De see herfra i Tanken den asiatiske Cholera, som en syg Indbildningskraft vilde udstaffere med en Turban og en malayisk Dolk? en løierlig og spinfel Figur, der forestillede Snuen, bedækket med Niimfrost og trædende ind i Storsyrstens Førgemak paa en Valasten, hvor den griber den ullykkelige Valtser, idet

han er ifærd med at gaac bort og paffe sig ind for at naae sit Hjem?

Doctoren udbrod i en ukunstlet Latter, hvilket var mig et Kjendtegn paa, at jeg havde fundet en Afleder for hans Vanvid; imidlertid begyndte han atter at blive bekymret.

— De troer altsaa, at Vanviddet er, ligesom alle de øvrige Sygdomme, uden Legemlighed og kan ikke berøres? De troer ikke, at den paatager sig nogen Skikkelse?

— Det vilde jo netop være Vanvid at troe noget Saadant, udbrod jeg, idet jeg traf paa Skuldrene.

Jeg iagttog ham opmærksomt, jeg følte, at jeg beroligede hans Sind; et Djeblik, da han vendte mig Ryggen, saac jeg hans Ansigt i Spejlet; det bar ikke ringeste Spor af nogen Sindsbevægelse; tilfældigviis mødte han mit Blik, han gjorde en Bevægelse af Forundring, blev urolig; men dette varede kun i et Nu; for at skjule sin Forlegenhed førte han begge Hænderne op til Ansigtet, dog ikke saa hurtigt, at jeg kunde undgaae at see et Smil tegne sig omkring hans Læber.

Hvad betydede dette Smil? man skulde virkelig troe, at Doctor Schultz aldrig havde været vanvittig, og at hans Sindsygdom kun havde været en Drom af min Indbildningskraft.

— Bliv ved at tale til mig, sagde han dog, og beviis mig min Taabelighed, beviis mig rigtig tydeligt, at, dersom jeg begriber, at mine Rædsler ere ugrun-

dede, saa er der ikke nogen organisk Forstyrrelse i min Hjerne; beviis mig, at jeg hengiver mig til barnagtige Phantasier, og at jeg er bleven fri for min sorgelige Arvelod, dersom min Villie er tilstrækkelig til at forjage dem.

Dette fornuftige Sprog bekræftede min Seir. Henreven af min Begeistring, udsandt jeg Beviisgrunde, der overraskede mig selv, uigjendrivelige Slutninger, som jeg aldrig hidtil havde uddraget, og som Medlidenheden lod springe frem i kraftige Straaler fra mit Hjerter. Jeg følte Overbeviisningen vælde ud fra mit Væsens inderste Kjerne, og jeg lod den med Straaleglands gennemtrænge denne Hjerne, der var formørket af sygelige Forestillinger. Efter en halv Times Forløb reiste Schultz sig med opklaret Pand, med hele sit Væsen udhvilet og forfrisket.

— Tak, sagde han til mig med Vigefremhed, idet han trykkede min Haand, og søiede muntert til: Tillader De mig nu at gaae ud?

— Lad os gaae ned i Haven, om De vil, svarede jeg.

— Nei, meente han, lad os gaae ud og spadserere lidt paa Landet.

Jeg vogtede mig vel for at lade mig mærke med den Forbavselse, hvori en saadan Opfordring satte mig; Schultz talte til mig i en saa frimodig og glad Tone, at jeg ikke kunde tage fejl af hans Hensigt; vore Hjerter forstode hinanden.

— Lad os gaac, sagde jeg.

Og vi gif.

Dette sidste Ord vil aabenbare Dig, min hjære Vilhelm, hvorledes jeg nu staaer mig med min Doctor; jeg er ikke mere Fange. Jeg har for første Gang seet aabne sig for mig den Gitterport, som min Formynders for et Aar siden havde ladet lukke efter mig. Jeg er fri! fri i Kraft af Taknemmeligheden, fri med Bevidstheden om at have frelst en Sjæl, der maaskee stod i Begreb med at forvilde sig i det evige Mærke! Skal jeg tilstaae Dig det, min Ven? jeg nærer en usigelig Følelse af Stolthed, som om jeg nylig havde fuldbyrdet en glimrende Handling. Jeg troer, at kun en Moder kan forstaae denne Glæde, der er falden i min Lod, over at beskytte et Bæsen, hvis ordnende Fornuft jeg paa en Maade er bleven. Jeg knytter mig til denne stakkels Skule, hvem jeg affnyede, og det gjør jeg i Kraft af denne store Kjærlighedens Lov, der knytter Skaberen til sin Skabning, og det lader til, at han føler den samme Kjærlighed til mig, med Undtagelse af, at der yttres sig i hans Benfabsudbrud en Slags Underkastelse. Han er maaskee ogsaa bange for, at jeg skal forlade ham.

Alt dette forklarer Dig, hjære Ven, hvorfor jeg endnu forbliver i Carlsruhe, skjøndt jeg er fri. Jeg vilde ikke uden Grusomhed kunne opgive mit Værk; Skule er endnu i den Grad frygtfuld, at han befaller mig om ikke at gaac ud uden ham. Der skal

længere Tid til end nogle Uger for at befæste ham imod ethvert Tilbagefald; han vilde troe sig fortabt uden mig. Og hvad skulde jeg desuden foretage mig andetsteds? Naar jeg undtager Dit Beskab, har jeg ingen Fremtid mere; den eneste Kjærlighed, der kunde have givet mig Livet, er kun en Drøm.

Nu veed Du, hvorfor jeg atter har afbrudt min Fortælling; jeg vil gjenoptage den imorgen.

XI.

Jeg er ikke istand til at sige, hvad der fulgte efter den frygtelige Mytelse, der lod mig falde tilintetgjort ned paa Salens Gulv ved Dianas Fodder. Da jeg igjen var kommen til min Bevidsthed, befandt jeg mig i mit Værelse, liggende i min Seng, mat og tung; det var Nat, Bastien vaagede ved mit Hovedgærde. Da han hørte mig fremhvise hans Navn, udstødte han et Skrig af Glæde.

— O, min Gud, han er reddet! sagde han. Hr. André, kan De kjende mig?

— Ja vist kjender jeg Dig; hvorfor bliver Du forundret over det?

— Hvor dog Fru Grevinden vil blive glad! men nu skal De tie stille; Lægen har sagt, at, dersom De

kom til Dem selv igjen, maatte De ikke tale. Jeg skal fortælle Dem Alting, for at De ikke skal anstrenge Dem.

Han underrettede mig da om, at jeg havde ligget tilfængs i tre Uger af Hjernebetændelse; man havde næsten opgivet mig, og det var kun i de sidste to Dage, at jeg havde været uden Fare.

— Hvorledes har min Gudmoder det? sagde jeg til ham.

— Hun har hverken forladt Dem Dag eller Nat; først fra iforgaars har hun begyndt at tage lidt Hvile, naar Aftenen kommer; saa vaager jeg hos Dem, som De seer; men hun har paalagt mig strengt at sige Dem fra hende, dersom De skulde spørge mig, at De maa være ganske rolig og tænke paa hende. — Saa, nu har vi talt nok, tilføiede han; vi maae gjøre, hvad hun siger; om to Timer vil det være Dag, og saa kommer hun; sov nu smukt saalænge, for at hvile Dem ud.

Jeg følte en saadan aandelig Træthed, at det havde været mig umuligt at gjøre flere Spørgsmaal. Han havde jo desuden talt til mig om hende, og det var Mere, end der behøvedes, for at berolige mig. Jeg lukkede Dinene, idet jeg med salig Fryd indhyllede mig i min Tanke, og jeg sov snart ind igjen under min yndige Drom.

Da jeg igjen vaagnede, traadte Solen ind i glimrende Nysflader gjennem det aabne Vindue; Duften

fra Haven bares af Morgenlusten ind i mit Bærelse. Jeg troede at fejre min Opstandelse. Et Suk, der udaandedes tæt ved mig, lod mig dreie Hovedet, og jeg befandt mig under Dianas Blik; badet i Blædes-
taarer, holdt hun min Haand imellem sine.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Forvalter N. S. F. Førgensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 7.

Tordagen den 16de Februar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XI.

(Fortsat.)

— Det er mig, det er mig, min søde Gudmoder! udbød jeg, som om jeg var kommen tilbage fra en Reise.

Og jeg gav mig til at græde, ligesom hun; i et Minut talte vi ikke, men smilede til hinanden igjennem vore Taarer og vedblev at holde hinanden i Haanden.

— Gudskeelov, at jeg seer Dem igjen! sagde jeg endelig mellem Smil og Hulken.

— Men jeg har jo ikke forladt Dem, André, svarede hun alvorligt.

Hvilket guddommeligt Dieblif! Hvilken Lykke eller hvilken Smerte kunde bringe Erindringen om Dig til at blegne? jeg vidste ikke mere, hvad det var for en Slags Kjærlighed, hvormed jeg elskede; men vore to Sjæle vare sammensmeltede i hinanden og hævede sig mod Himlen.

— Jeg var endnu altfor svag til at udholde en saadan Beruselse; jeg følte mig en Afmagt nær, og Diana tvang mig til at tie stille.

— De maa være rolig, sagde hun, dersom De ønsker at blive snart rask igjen. Jeg skal sidde her hos Dem; men De maa ikke anstrenge Dem.

— Jeg har ikke seet Dem saalænge, svarede jeg, idet jeg søgte at gjøre Indvendinger; jeg har saamange Ting at sige Dem.

— Nei, nei, siden engang — — dersom jeg er Dem kjær, maa De gjøre, hvad jeg siger.

— Ah! ja — jeg — vil gjøre, hvad De siger.

Hun unddrog hurtigt sine Fingre det Tryk, hvori jeg holdt dem, og, uden at svare mig, lagde hun sin Haand paa min Pande, som man gjør for at faae Børn til at være artige. Jeg bemærkede, at hun skjælvede en Smule.

— Sov nu, sagde hun.

Jeg lukkede Øinene; men jeg sov ikke; hun havde igjen sat sig ned ved mit Hovedgjarde, og jeg betragtede

hende med Henrykkelse igjennem mine sænkede Dien-
haar. Hun havde vendt sig henimod mig; en Sol-
straale legede i hendes Haar og dannede en Glorie
om hendes Hoved. Jeg opdagede, at hun var blevet
noget bleg; en let, sort Ring omgav hendes Dine,
hendes rene Træk vare afmagrede. Jeg mindedes Ba-
stiens Ord, jeg gjættede mig til hendes Nattevaagen
og hendes Vengstelser; jeg græd.

— Men De sover jo ikke, sagde hun i en kjær-
ligt bebreidende Tone.

J dette Dieblif traadte Vægen ind.

— Det lader til, at vi ere staaede op fra de
Døde! raabte han muntert. De seer jo godt ud, min
Sr. Patient! Lad os nu føle, hvordan Pulsen har
det — fortræffeligt! Naa, nu er De udenfor al
Fare, og jeg vil for Fremtiden kun have at passe
paa, at De ikke begaaer Uforsigtigheder, der vilde for-
sinke Deres Helbredelse.

Hvad mig angaaer, da havde jeg kun Die for
Diana og den Tilfredshed, der straaede paa hendes
Ansigt. Det var for hendes Skyld, at jeg følte mig
lykkelig ved at gjenfødes til nyt Liv.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Overskræver, Stabssergeant J. H. Preuss.

Gartner J. Gottschalk.

Bladsformand L. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Ekstrakt

af

4de Kvartals=Regnskab 1877

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 3die Kvartal 1877	2,637
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 306 Kr. 66 Dre.	
anvist for dette Kvartal . . . . . 6,616 — 60 —	
Hans Maj. Kongens Bidrag. . . . . 40 — " —	
	6,963 Kr. 26 Dre.
deraf er indkommet 6,275 Kr. 44 Dre.	6,275
afstrevet som uerhol-	
delige . . . . . 130 — 50 —	6,405 — 94 —
Restance ultm. Decbr. 1877	557 Kr. 32 Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 89de Aargang Nr. 40—52 inkl.	1,518
4. Renter:	
1/2 Aars Rente til 11. Decbr. 1877 af	
200,000 Kr.	4,000 Kr. „ Dre.
1/2 Aars Rente til 11. Decbr. 1877	
af 800 Kr.	16 — „ —
1/2 Aars Rente til 11. Decbr. 1877	
af Heimanns Legat 400 Kr.	8 — 6 —
1/2 Aars Rente til 11. Decbr. 1877	
af Goldschmidts Legat 100 Kr.	1 — 96 —
1/2 Aars Rente til 11. Decbr. 1877	
af Eibejshøj' Legat	1,100 — „ —
	5,126 Kr. 2 Dre.
1 Aars Rente til 11. Decbr. 1877	
af Sparekassen for Kbh. og Omegn	109 — 65 —
	5,235
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 1,020 Kr. „ Dre.	
anviist for dette Kvartal . . . . . 3,738 — „ —	
	4,758 Kr. „ Dre.
deraf er indkommet	3,710 Kr. „ Dre.
	3,710
Restance ultm. Decbr. 1877	1,048 Kr. „ Dre.
6. Taget til Indtægt 1 anviist Pension	12 Kr. 50 Dre.
	19,377

Kjøbenhavn, den 31te December 1877.

Oversættende n
D. F. Olsen. **C. J**

Udgitt.

	Kr.	D.
Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	Kr. " Dre.	
anviste for dette Kvartal.	2,720 — 50 —	
	2,720 Kr. 50 Dre.	
udbetalte i Kvartalet 2,708 Kr. " Dre.		2,708 "
taget til Indtægt . 12 — 50 —		
	2,720 Kr. 50 Dre.	
uaffordrede ultm. Decbr. 1877	" Kr. " Dre.	
<hr/>		
Lønninger		1,515 "
Andre Administrationsomkostninger		170 45
Uæb'adets Trykning.		377 "
Gratificationer		
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
de: af udbetalt	" Kr. " Dre.	
uaffordrede ult. Decbr. d. A.	" Kr. " Dre.	
<hr/>		
do, Kassebeholdning ultm. Decbr. 1877	14,606	96
	<hr/>	
	19,377	41
<hr/>		

Kontrollen.
 rup.

E. Borgen,
 Selskabets Kasserer.
B. Petersen.

B. Em Larsen,
 Boaholder

Borger-Vennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 23de Februar 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XII.

(Fortsat.)

De Dage, der paafulgte, min kjære Wilhelm, vare de lykkeligste i mit Liv. Næsten hver Time paa Dagen var Diana hos mig og gjorde mig til Gjenstand for sin rørende Pleie, der ligner Hjærtetu selv da, naar den ikke er Andet end en Aabenbarelse af den almindelige Christenhjærklighed. Jeg velsignede min Sygdom; jeg saae godt, at Medlidenheden atter havde aabnet hendes Hjerte for mig. Egenfindig som et

forkjælet Barn misbrugte jeg min Svaghed til at erholde tusinde Vidnesbyrd om Omhu, hvorved hun blev istand til at nærme sig mig; da greb jeg hendes Haand og beholdt den, idet jeg lod, som om jeg slumrede ind, og hun vovede da ikke mere at trække den tilbage, af Frygt for at vække mig. Undertiden saae jeg dog, at hun rødmede, som om hun havde gjenemskuet min Tanke, og da skjælvede jeg.

Min Helbredelse gjorde hurtige Fremskridt. Jeg kunde snart staae op og gaae ind i min Dagligstue, støttet paa hendes Arm. Der var ikke mere Noget, som formørkede Fremtiden. Fru de Souval havde forladt Slottet; vi skulde atter gjenfinde vor fjære Ensomhed, hvor kun vi To vare sammen med hinanden. Jeg længtes rigtignok en Smule efter Madeleine; men jeg elskede altfor meget, til at mit Hjerte kunde føle nogen Sorg, naar Diana smilede til mig.

En Aften, efterat min Gudmoder havde truffet sig tilbage, fortalte Bastien mig for hundrede Gang, hvad der havde tildraget sig under min Sygdom. Jeg hengav mig til den Glæde hver Dag at lade ham gjentage sin Fortælling, fordi Diana spillede den fornemste Rolle i den. Af Nysgjerrighed spurgte jeg ham, hvad jeg havde sagt under min Vildelse.

— De har talt om alle Slags Ting, svarede han forlegen, — som Folk, der have Feber.

— Men hvad har jeg da sagt?

— Na, De var rasende opbragt paa Greven —
og paa Placide — —

— Naa, hvad saa mere?

— Hvad mere? — jeg veed ikke synderligt Mere;
man lægger ikke videre Mærke til, hvad en Syg
figer.

Af hans forlegne Mine var det mig let at be-
gribe, at han vilde skjule Noget for mig.

— Har jeg talt om andre Personer? spurgte jeg,
forundret over hans Tilbageholdenhed.

— Lidt om Alle, svarede han med en Rigeghl-
dighed, som jeg meget godt kunde see var forstilt.

Nu begyndte jeg at blive bange.

— Hvad er det for Noget, Bastien? sagde jeg,
idet jeg saae ham stivt i Ansigtet; man skulde troe, at
Du vilde gjøre en Hemmelighed af det, jeg har sagt
i Din Nærværelse.

— Ja, seer De, Hr. André, jeg har ikke Lust til
at gjentage Ting, som De ikke har godt af at høre.
Jeg har lovet Fru Grevinden at tie stille, — saameget
mere, som det kun var, hvad hun kalder Feberdrømme.

— Bastien, jeg vil vide Alt! udbød jeg, idet
jeg nu for Alvor blev urolig, og jeg beder Dig derom.
Det er i høi Grad magtpaaliggende for mig, at jeg
ikke er uvidende om Nogetsomhelst.

— Naar Sagen forholder sig saaledes, Hr.
André, kan jeg Intet skjule for Dem. Enhver er
Herre over sine egne Anliggender, og fra det Dieblif

af De ønsker, at jeg skal mindes disse Ting, vil De maaskee tilgive mig, at jeg ikke aldeles har glemt dem.

— Men saa skynd Dig da og hold op med al den Snak!

— Som De befaler! jeg maa da sige Dem, at i de første Dage kjendte De Ingen mere, og De var rasende opbragt paa Greven; De talte bestandigt om at dræbe ham, hvorfor Lægen bad ham om ikke mere at komme ind i Deres Værelse; De blev altid saa heftig, naar han var tilstede. Saa blev jeg alene tilbage hos Dem tilligemed Fru Grevinden. Hun havde Tillid til mig, fordi hun veed, at jeg vilde gaae i Alden for Dem, og desuden var den gamle Frits ikke stærk nok til at holde Dem under Deres Anfald; Fru Grevinden kunde imidlertid have undværet os Allesammen, ikke engang Lægen var nødvendig; thi, saasnart hun talte til Dem eller lagde sin Haand paa Deres Pande, blev De ganske stille og gjorde, hvad hun onskede, som om De havde været istand til at fatte den Sorg, hun følte.

— Hende kunde jeg altsaa kjende, ikke sandt?

— Man skulde egentlig ikke have troet det; thi De kaldte altid paa hende uden at see, at hun var der. En Nat var De slumret ind, og da hørte vi Dem tale sagte som i Drømme; store Taarer trillede ned ad Deres Kinder. Fru Grevinden vilde astørre dem, hvorved De blev vækket; da gav De Dem til at fortælle hende saa Meget, hvoraf jeg slet

Intet forstod, medmindre De troede at tale til Frøken Madeleine. „Det er ikke sandt,“ sagde De, „jeg har løiet! gaa og sig til min Gudmoder, at det er hende, jeg elsker, og at jeg ikke kan elske nogen anden Kvinde. Ja, jeg har løiet for at skjule min Kjærlighed, der vilde have fornærmet hende.“

— Jeg kan ikke længer huske Alt, hvad De sagde; jeg havde flyttet mig noget bort og lod, som om jeg ikke hørte det, fordi jeg saae, at Fru Grevinde var meget bevæget og meget forlegen. Da hun endelig havde beroliget Dem, kom hun hen til mig og sagde: „Han lider meget, det stakkels Barn! Ingen maa vide, Bastien, at han taler vildt, man vilde blive urolig derover. — O, Fru Grevinde, svarede jeg, jeg skal være ganske stum. — Ja, jeg veed nok, at vi kan stole paa Dem — jeg beder Dem, tal ikke til Nogen om, hvad han har sagt. Det er Feberen, som er Skyld deri.“

— De kan nok tænke Dem, vedblev Bastien, at jeg lovede at tie; men mit Lofte var ganske vist ikke aflagt saaledes, at jeg ogsaa vilde tie til Dem. Det er min Pligt at give Dem Underretning om, hvad jeg veed. Undskyld mig, Sr. André, dersom jeg kjender Mere til Deres Hemmeligheder, end De onskede; men De har saa ofte gjentaget det samme Navn, at man maatte være døv for ikke at forstaae det. De veed desuden nok, at jeg ikke er den Mand, der løber med Snak og selv den Ondskabsfuldeste vilde ikke vove at

have nogen ond Tanke om Fru Grevinden, hvem man maa tilbede som en Engel.

Bastiens Afsloringer kastede mig i en Tilstand af dyb Angst. Hvad vilde der blive af mig, saasnart jeg var bleven rask? vilde Diana ikke fjerne mig fra sig, om det saa kun var for at skaane mig for Smerter?

Da hun den næste Dag traadte ind, blev jeg greben af en saadan Sindsbevægelse, at jeg følte mig en Afmagt nær, og jeg faldt tilbage igjen i min Rænestol, idet jeg skifteviis blegnede og rødmede; det syntes mig, at min Kjærlighed maatte staae skrevet paa min Pande.

— Min Gud, André, sagde hun, er De bleven daarligere?

Idet hun talte saaledes, omslattede hun mig med sine Arme; hun støttede mit Hoved mod sit Bryst, og jeg hørte hendes Hjertes Slag. Forvirret viklede jeg mig ud af dette rene, søsterlige Favntag, mine bedste Følelser oprørtes og modsatte sig Vanhelligelsen.

— Det er Intet, mumlede jeg, kun en forbigaaende Svaghed!

Hele denne Morgenstund var jeg et Offer for uhorste Angstelser. For første Gang bemærkede jeg en Skygge af Tilbageholdenhed, som jeg ikke havde opdaget de foregaaende Dage; jeg mindedes tusinde Tegne paa Uro, der tilkjendegav Undseelsens vaaguende Betyrning eller en krænkethed. Hendes Stemme havde en Klang, som jeg ikke før havde opdaget i den;

Alt forudsagte i vort indbyrdes Forhold Frygten i to Hjerter, hvorfra Tilliden er bannlyst. Jeg led saa grusomt ved den Kval, som min Taabelighed maatte foraarsage hende, at jeg folte mig fristet til at styrte mig for hendes Fodder og strax underkaste mig en Dom, som uden Tvivl Medlidenheden alene endnu holdt tilbage paa hendes Læber; men var dette ikke at sætte Alt paa Spil imellem os? Der gives Ord, som Intet udsletter, og som de kydske Sjæle ikke kunne glemme.

Dg dog vare Dianas Dine snarere bedrøvede end strenge; en mild Sørgmodighed blandet med, jeg veed ikke, hvilken indre Straaleglænde, gav hende et forklaret Udtryk. Det var saaledes, at jeg havde tænkt mig den himmelske Kjærligheds Engel. Men den jordiske Kjærlighed tager kun Hensyn til sig selv, og jeg folte, at der inden i mig opstod en ond Tante: maaskee vilde hun ikke vove at fordømme mig til Landsflygtighed; men jeg tilbageviste hurtigt dette Haab som en Feighed, der var baade hende og mig uværdig; det var gaaet op for mig, at jeg ikke længere kunde forblive paa Slottet; jeg besluttede at opoffre mig for hendes No og idetmindste at spare hende den Sorg selv at bannlyse mig.

— Kjære Gudmoder, sagde jeg til hende, idet jeg samlede mit Mod, har De hørt Noget fra min smukke Cousine, Lady Clarencey?

— Ja; hvorfor det?

— For jeg tænker paa, at hun jo bestandigt venter mig og maa være forundret over, at jeg har saa liden Hast med at benytte mig af hendes Gjæstfrihed.

— Hun veed, at De har været syg.

— Men jeg vil være rask igjen om nogle Dage, haaber jeg, og efterføm jeg skal gjøre denne Reise, mener jeg, at det vil være rigtigt ikke at afvente Vinteren.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Fhv. Kjøbmand Hans Chr. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 9.

Torsdagen den 2den Marts 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen den 21de Marts 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovens § 18. Tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34, c, m. B.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 26. Februar 1878.

C. N. Lantrop. B. Petersen. D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XII.

(Fortsat.)

— Det er sandt; men, min Ven, er det da Deres Hensigt at rejse i denne Maaned?

Min Kraaftanstrengelse var udtømt.

— Jeg vil følge Deres Raad, stammede jeg; jeg er bange for at faae Skin af at være utaknemmelig imod hende — eller imod Dem.

— De bør kun gjøre, hvad De selv synes bedst om, sagde hun med en Stemme, der ikke var meget fast; det kunde ikke falde mig ind at holde Dem tilbage her. Dog troer jeg, at Doctoren vil fraraade Dem at forlade os for Deres fuldstændige Helbredelse.

— Jeg skal adlyde Dem, svarede jeg.

Og vi forlode dette Thema; men til Trods for vore kunstlede Bestræbelser at føre den vante Munterhed tilbage, snævede dog Tanken om Adskillelsen over

vore Hoveder. Aftenen kom; jeg lagde Mærke til, at hun ikke mere gav mig sin Haand at kysse, da hun forlod mig, hvad hun ellers altid havde gjort. Da jeg var bleven ene, fældede jeg en Strøm af Taarer; Offeret var fuldbyrdet. Ved Nattetid indtog Bastien igjen sin Plads ved min Seng.

— Har De sagt til Grevinden, hvad jeg fortalte Dem igaar? spurgte han mig strax.

— Nei. Hvorfor gjør Du dette Spørgsmaal?

— So, for en Time siden sendte Grevinden Catharine til mig og bad mig komme ind til hende i Kinnedstuen; der spurgte hun, om De havde haft noget Tilbagefald i Nat. Jeg svarede Nei; men jeg saae snart, at hendes Uro havde en anden Grund, og at hun fornemmelig vilde vide, om jeg slet ikke havde fortalt Dem Noget af Alt det, der har tildraget sig i Deres Sygdom. Jeg maatte da nødvendigviis lyve enten for Dem eller for hende, og jeg har dristigt nægtet Alting for hende.

— Det har Du gjort vel i, svarede jeg, og gjør det fremdeles, dersom hun spørger Dig paany.

— Det er ikke saa vanskeligt. Forresten troer jeg, Hr. André, at De vilde gjøre Uret i at tillægge Alt dette mere Vigtighed end nødvendigt. De har sagt saamange Ting i den Tid, De havde Feber, at Fru Grevinden kun kan skrive Deres Tale paa Sygdommens Regning, f. Ex. da De vilde dræbe Deres Formynder — —

— Du har Ret, udbød jeg, grebet af en saa simpel Tanke, der dog slet ikke var faldet mig ind.

Jeg havde en saadan Trang til at haabe, at jeg heftede mig til dette Brag, der var blevet tilbage af mit Skibbrud. Kunde Diana virkelig fæste nogen Lid til denne besynderlige Tilstaaelse under Banviddet? Ganske vist tvivlede hun endnu, da hun ikke med Iver var gaaet ind paa mine Planer om at reise bort. Jeg erindrede mig hendes Nølen med at svare mig, da jeg begyndte at omtale denne Sag. Jeg havde altfor megen Interesse af at gribe ethvert Halmstraa, som Haabet rakte mig, til ikke at skabe mig tusinde Illusioner. Var det ikke tilstrækkeligt for mig at holde min Kjærlighed skjult i mit Hjertes inderste Dyb for at udlette af hendes Sjæl endogsaa Skyggen af enhver Mistanke? Og da kunde det endnu gaac an at leve i hendes Nærhed!

En Emule styrket ved disse Tanker gav jeg mig til at gjenopbygge mine Luftflotte, idet jeg sagde til mig selv, at det altid vilde være tidsnok at lide. Den næste Dag, da Lægen aflagde mig sit Besøg, sagde min Gudmoder:

— Hr. Doctor, André talte igaar om at reise til England; forekommer det Dem ikke, at det vilde være uforsigtigt, dersom vi altfor hurtigt gave efter for hans Dufte?

— En Reise! svarede Doctoren. I Facultetets

Navn sætter jeg mig derimod; det tør vi ikke tænke paa i de første to eller tre Maaneder.

Guddommelige Godhed! jeg opdagede et Glint af Glæde i Dianas Dine!

XII.

Fra denne Dag af gif min Helbredelse hurtigt fremad. Vi vare i August, og den fuldmødne Naturs Kræfter syntes at gjennemtrænge mig. Det var oien-synligt, at jeg atter vækkedes til nyt Liv. Hr. de Mauferts daglige Udflugter, idet han var stærkt be-skjæftiget med sin Indhøstning, skaffede os lange Timer fulde af Ensomhed og Frihed; undertiden gif jeg ud i Marken med Diana for at see til Høstfol-kene, og, dersom man havde iagttaget os siddende paa Negene midt i Solen, kunde man have troet, at vi vare to Elskende. En Dag plukkede jeg Kornblomster og Balmuer, og jeg flettede deraf en Krands, som jeg satte omkring hendes Haar. Hun var saa smuk saa-ledes, at jeg tabte mig i Henrykkelse derover; hun bemærkede det og rødmede.

Jeg maa imidlertid tilstaae, at vor moralske At-mosphære var forandret. Diana syntes hensunken i en indre Beskuelse, der var paa engang frygtelig og

fortryllende, og jeg fornam, at hun i sin Sjæls Dyb grublede over min Skjæbne.

Jeg saae ikke længer Bastien uden i Mellemrummene, naar han ikke var paa sine farlige Tog; thi jeg havde ikke kunnet saae ham til at opgive Smughandelen. En Aften mødte jeg ham.

— Hør, Hr. André! sagde han til mig, det er meget beleiligt, at jeg seer Dem; jeg vilde gjerne vide, hvad De onsker, jeg skal sige med Hensyn til Deres Ungkarleliv. Tænk Dem bare, i de sidste fjorten Dage har Catharine som en fiin Spion, hvad hun dog slet ikke har Udseende af, gaaet og spurgt mig ud, for at saae at vide, om De ikke gjør Cour til en eller anden Pige ude paa Landet, som før til Jeanne. I Begyndelsen troede jeg, at det ikke var Andet end almindelig Fruentimmernysgjerrighed; thi der er Intet, der interesserer et Fruentimmer saaledes, som disse Ting; men hun er kommen tilbage til den samme Sag saamange Gange, at det tilsidst er forekommet mig noget tvetydigt, og saa har jeg paa min Side ogsaa villet spille mine Kort paa min egen Maade. Hun har endelig tilstaaet, at det er Fru Grevinden, der har bedet hende om at saae mig til at fladdre af Skole om Dem, fordi hun var bange for, at De havde en ulykkelig Kjærlighed.

— Na, Du kan bare sige Sandheden, svarede jeg, og forsikre, at jeg slet ikke giver mig af med saadanne uværdige Historier.

— Det er godt, sagde han smilende, i Aften skal De være hvid som Snee.

Jeg blev en Smule urolig over min Driftighed; thi at frigjøre mig saaledes for enhver Brøde i Dianas Dine var jo atter en Fare, og, da jeg saae hende om Morgenen, skjælvede jeg af Angst. Jeg blev dog snart beroliget ved den Maade, hvorpaa hun rakte mig Haanden. Det var let for mig at forstaae, at, idet hun følte sig befriet for en piinlig Bekymring, var hun lykkelig over ikke mere at nære Frygt for, at jeg skulde nedværdige mig ved en Forbindelse, der stod saa langt under Idealet.

Men ved Siden af min Idyl havde jeg altid de profaiske Kvaler, som den Afhængighed, hvori jeg maatte leve, skaffede mig. Jeg maa dog indrømme, at jeg, efterat min Helbredelse var begyndt, havde erfaret en mindre frastødende Opførsel fra Hr. de Maufferts Side, som om han bebreidede sig den Brutalitet, der nødvendigviis havde været Aarsagen til det Ufald, som nær havde lagt mig i Graven. Jeg var bestemt paa at underkaste mig Alt, naar jeg kun kunde blive hos Diana, og jeg undgik derfor omhyggeligt enhver Grund til Strid. Der var nu neppe et halvt Aar tilbage til min Myndighedsperiode, og min Formynders pludselige Skaansomhed syntes at varsle om, at jeg uden nye Storme vilde naae min Frigjørelses Time, som jeg saa glødende længtes efter. Et uventet

Tilfælde skulde aabenbare mig den frygtelige Sammensværgelse, der var indledet imod mig.

En Søndag, da jeg gik fra Messen, hvor min Gudmoder altid var ledsaget af Hr. de Maufert, gik jeg bagefter, adskilt fra dem af Folkevrimlen, da jeg i Kirkedøren blev tiltalt af Guillot, der hviskede mig hurtigt i Øret: Jeg maa nødvendigviis tale med Dem, Hr. Baron.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fhv. Kjøbmand H. Chr. Hansen.

Jordbruger Nielsens Datter, Marie Jakobine.

Lotterikollektor H. P. Thomsen.

Bogumand N. C. Olsen.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 10.

Torsdagen den 9de Marts 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovens § 18. Tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34, c, m. B.

Til dette Møde, der afholdes i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 26. Februar 1878.

C. N. Rantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XIII.

(Fortsat.)

Af hans hemmelighedsfulde Mine forstod jeg, at det maatte angaae en vigtig Sag. — Vent paa mig i la Sausaie, sagde jeg til ham, jeg skal være der om et Kvarters Tid.

Jeg havde ikke seet Bonden efter min Evgdom; jeg havde kun erfaret af Bastien, at Kvitteringen, der var undertegnet med mit Navn, var bleven antaget for gyldig af Greven ved min Gudmoders Mellemkomst.

Da jeg var ankommen til Slottet, lod jeg, som om jeg vilde gaae ind i mine egne Værelser, men gik ud ad en Laage i Parken for atter at finde Guillot.

— Hvad er der hæudet Dem, min Ven? spurgte jeg ham; er der nu Noget i Veien igjen med Hr. Placide?

Nei, Hr. Baron, svarede han; for Diebliffet lader

man mig være i Fred. Men der er foregaaet Ting, som De nødvendigviis maa vide, skjøndt man har truet mig med at ruinere mig, dersom jeg talte til Dem derom; Deres Hr. Fader har dog gjort mig altsor meget Godt, og De med, til at jeg skulde lade være at advare Dem om det Onde, man vil tilføie Dem, og Procuratoren, som jeg har raadført mig med, har ogsaa sagt, at man vil ødelægge Dem.

— Ødelægge mig? men saa forklar Dem dog.

— De veed, Hr. André, at Dagen efter, at vi vare togne til Monthermé, har Fru Grevinden været meget god imod os. Jeg troede, at jeg var reddet, da der tre Dage efter atter sendes os et Document paa stemplet Papiir. Saa snart jeg seer det, giver jeg mig til at skjælve og vover ikke at læse det. Men se, her er det. Det vil forklare Dem bedre, end jeg er i stand til, hvad det var for en ny Ulykke, der nu faldt over mig.

Jeg ventede, at det skulde være et Papiir fra en Retsbetjent. Jeg havde neppe læst de første Linier, førend jeg blev ganske forbavset. Det var en Ordre til at møde for Forhørsdommeren, og dertil var føiet en Stævning fra Criminalretten ifølge Forlangende af Hr. Placide. Hr. Placide beklagede sig „over Voldsomheder, der vare udøvede imod ham af en vis Guillot i den Hensigt, hvad der ogsaa lykkedes, at tilvende sig forskjellige Documenter til Indstævntes egen Fordeel.“ Man omtalte desuden den opnaaede Mellemkomst af

en Mindreaarig, hvis Landseverer vare, som bekjendt nok, svækkede, en Omstændighed, der kunde bevidnes ved den ulovlige Fornøelse af en Forpagtningscontract, hvortil man med Bold havde tvunget Hr. Placide, der afviste enhver Medskyld i saa Henseende og sluttede med at forlange en Skadeserstatning paa ti tusind Frances."

Ved Læsningen af dette Papiir blev jeg saa bleg, at Guillot troede, jeg skulde besvime. — Bliv ved, sagde jeg, idet jeg tvang mig til at holde min Bredde tilbage, jeg vil vide, til hvilken Grad de have drevet Skjændigheden.

— Da jeg saae mig truet med Domstolene, vedblev Guillot, tabte jeg Hovedet; Papiret talte om Fængsel. Min Kone sagde til mig, at jeg maatte strax gaae hen og raadspørge en Procurator. Jeg løb til Monthermé ved Nattetid; thi jeg var bange for at blive arresteret. En af mine Fætttere raadede mig at henvende mig til Hr. Fidore, der er Fuldmægtig hos en Retsbetjent og meget øvet i Chicane. Denne Mand fortalte jeg min Nød og viste ham Stævningen. Saa snart han havde kastet Dinene paa den, gav han sig til at lee og sagde: Det kjender vi nok! Det er Maufert, der her er paa Spil! vil De give mig ti Frances, skal jeg strax tage Dem den Torn ud af Foden og hvirke Dem et Middel i Dret, hvorved De kan faae Deres Forpagtningsafgift sat ned; thi, naar Alt kommer til Alt, er denne Historie slet

ingen Ulykke for Dem. — Min Fætter sagde til mig, at jeg skulde have Tillid til denne dygtige Mand; jeg trak de to Pengestykker paa hundrede Sous op af min Pung, og Hr. Ffidore stak Dem i sin Lomme. — Min gode Mand, sagde han da til mig, De er meget forsængelig, naar De troer, at det er dem, man forfølger. De er ganske simpelt Seglgarnet, medens De troer, at De er selve Sprællemanden. Det er ikke Dem, man lader sprælle, og jeg vil, uden at være nogen Hexemester, forudsige Dem, hvad der vil skee: De vil møde hos Forhørsdommeren, og han vil udspørge Dem; den næste Dag tager Hr. Placide sin Klage tilbage, og dermed er Sagen afgjort! — Hr. Ffidore fortalte mig da, at det Hele var en Sammensværgelse imod Dem, at den indbragte Klage havde kun til Formaal at godtgjøre, at De er — — fort sagt, at De er ikke saadan rigtig i Hovedet, — — fordi Grevnen vil lade Dem erklære umyndig. Dagen efter gik jeg til Maufert for at fortælle Dem Alt dette; men jeg blev da underrettet om, at De var pludseligt bleven syg.

Der er Begivenheder, hvis Ubarmhertighed er saa knusende, at man ikke har Tid til at vurdere dem rigtigt; der gives Smertes, hvis Magt er saa overvældende, at de betage En Følelsen. Jeg erindrede mig Hr. Abrahams Advarsler, og dog forekom det, som Guillot nu aabenbarede mig, saa affkøligt, saa

feigt, saa vanvittigt, at jeg endnu betænkte mig paa at troe det.

— Hvad skete der saa videre? spurgte jeg.

— Ikke Synderligt, svarede Guillot; thi, da jeg den Dag, hvorpaa jeg var stævnet til at møde for Dommeren, fremstillede mig i hans Cabinet, sagde Skriveren til mig, at min Sag var udsat, og siden har jeg ikke mere hørt tale om Noget.

Igjennem den Forvirring af Tanker, som trængte sig frem i mit Indre, troede jeg et Dieblit, at jeg virkelig skulde blive gal; jeg takkede Guillot. Jeg følte, at jeg nu var kommen til mit Livs afgjørende Time, og jeg vilde overveie, førend jeg handlede.

En Deel af Dagen vankede jeg om i Skovene, idet jeg kjæmpede imod alle disse fortærende Befymringer. Man havde altsaa povet at erklære mig for gal! Undertiden forblindede Breden mig, jeg fik Lust til at gaae hen og sønderrive min Formynder og hans elendige Forvalter med mine Hænder; derpaa sagde jeg til mig selv, at man i denne Tugtelse vilde see en Virkning af mit Vanvid. Jeg skulde være gal! Dette Ord forfulgte mig, og jeg fandt det atter og atter som Slutstenen paa Alt, hvad jeg foresatte mig. Jeg var erklæret for at være gal, dersom jeg i Tavshed underkastede mig den forsmædelige Krænkelse, gal, dersom jeg hævnedes mig! Skulde jeg thy til en Domstol og forsvare min Forstand?

Bedøvet og fortvivlet havde jeg Fornemmelsen

af at have mistet enhver Gøne til at opfatte Virkeligheden; jeg iagttog mig selv med Opmærksomhed, spejdede i min Gang, i mine Bevægelser efter Vanviddets Kjendtelegu; jeg gav mig til at tælle Træerne eet for eet, for at overbevise mig selv om, at min Forstands hellige Ald ikke var udsluffet i Fjollethedens djævelske Nat.

Jeg mødte paa min Bei Grupper af glade Bønder, der gik hen til en landlig Fest; de kjendte mig Alle, Oldinge, Drengene og Piger. De hilste mig, idet de gik forbi. Synet af deres Glæde opbragte mig. Jeg fjernede mig hurtigt; men jeg havde ikke saasnart tænkt over dette forunderlige Anfald af Menneskehad, førend jeg troede deri atter at see en Yttring af Vanvid. — Diana! Diana! udbrød jeg fortvivlet. Og med alle min Sjæls Kræfter bestræbte jeg mig for at lade min Tænkning gaae op i dette Navn, som om det for mig havde været det Ord, der skulde give mig Forløsning.

XIV.

Efter en lang Kamp triumpherede Kjærligheden over mine Rædsler. Jeg kom tilbage til Slottet, fast bestemt paa at faae en Forflaring med min Formynder.

Jeg fandt Hr. de Maufert i sit Cabinet. Jeg bad ham om at skænke mig en Samtale.

— Jeg er ganske til Deres Tjeneste, min Kjære sagde han med denne fremkunstlede Mildhed, som han i den senere Tid lagde for Dagen ligeoverfor mig; uden at ville bebreide Dem Noget, maa jeg sige Dem, at Deres Besøg her ere sjældne nok, til at jeg maa betragte dem som en heldig Omstændighed, naar de indtræffe, skjøndt de ere næsten altid et Tegn paa, at De trænger til Penge.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Kunsthandler C. F. C. Jensen.

Boghandler L. B. Conradsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aaent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aaent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 11.

Torsdagen den 16de Marts 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovenes § 18. Tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34, c, m. B.

Til dette Møde, der afholdes i Efterflægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 26. Februar 1878.

C. N. Rantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

N. G. m. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XIV.

(Fortsat.)

— Det er ikke af den Grund, jeg kommer her idag, svarede jeg.

— Det gjør mig ondt; for jeg er netop pr Kasje. Maa, sæt Dem ned, hvad vil De? Er det Noget, der er muligt, kan De ansee Sagen for afgjort.

— Den Sag, hvorm jeg onsker at tale, svarede jeg i en rolig Tone, er meget simpel; jeg kommer blot for at bede Dem, om De vil afskedige Een af Deres Folk.

— Fanden heller! Hvem er det?

— Hr. Placide, Deres Forvalter.

Greven traf paa Skuldrene.

— Det er virkelig en meget alvorlig Affaire, som De der indlader Dem paa. Af hvad Grund skulde det skee, maa jeg spørge Dem?

— Fordi han har fornærmet mig, svarede jeg koldt.

— For Pokker, kan De dog ikke engang igjen glemme Deres Nag! Tænker De endnu paa denne ubetydelige Spas? Det forekommer mig dog, at De har ganske artig taget Dem selv tilrette ved de Brygl, De gav ham. Man kan ikke fornærmes af Placide, min Kjære, og Deres Omfindtlighed er virkelig barnagtig.

— Vilde De ogsaa kalde en Retsfag barnagtig, der havde til Formaal at myrde mig i moralsk Henseende ved at foranledige en Erklæring fra Domstolen, at jeg er almindelig anseet for at være gal?

— Provindsfladder, sagde han med en ligegyldig Mine.

— Vil De see Beviset? bemærkede jeg, idet jeg traf Stævningen, som Bonden havde overladt mig, op af min Lomme.

— Men det er jo Noget, der angaaer Guillot, afbrød Greven, idet han gjennemløb Papiret med Dinene.

— Jeg maa ganske vist indrømme, at Hr. Placide ikke er gaaet saa vidt, at han vilde lade mig indkalde for Criminalretten, svarede jeg bittert.

— Efterat han er blevet saa forsvarligt medtaget af Dem, har Dosmeren villet hævne sig og saare Dem paa en omfindtlig Maade, skjøndt han dog har ladet Dem være aldeles udenfor Sagen.

— Er De ganske sikker paa, at man saaledes

lader mig blive udenfor Sagen? spurgte jeg, idet jeg saae ham ind i Dinene.

— Og hvilke skumle Planer mener De da, han skulde gaae omkring med? Han har havt Uret i at gaae saa vidt, det indrømmer jeg; men hvorfor sidde Hænderne ogsaa saa løse paa Dem, min Kjære? Jeg skal ordne Alt dette ved at give ham en drøi Tilretteviisning, og han skal bede Dem om Forladelse.

— Bede mig om Forladelse? Det er ikke nok.

— Det er altsaa en fuldstændig Blodhævn, De forlanger, efter Alt, hvad jeg seer, sagde min Formynders, opbragt over min Koldblodighed. Tro De mig, min Kjære, man maa forstaae at begrænde sine Ønsker i denne Verden. Placide er en brugbar Mand, og jeg kan ikke lade ham hænge blot for at gjøre Dem en Tjeneste. Deres Forlangende er affindigt —
— undskyld dette Udtryk.

-- Brug De det kun; jeg er allerede vant til det.

— Saameget desto bedre. Jeg vil altsaa raade Dem ikke at tillægge dette latterlige Angreb nogen Bigtighed, men benise Deres sunde Mennefsforstand ved at lade Dem nøie med den Dpreisning, som jeg er beredt til at forlange for at berolige Deres Egenfjærlighed.

— Min Egenfjærlighed! udbrød jeg, naar der er Tale om en grov Forhaanelse! Det er nødvendigt, at vi udtale os klart for hinanden; thi det synes mig, at de Følger, der kunde komme ud af det, som De

kalder et latterligt Angreb, undgaae Deres Opmærksomhed. De Forhold, hvori jeg befinder mig, ere noget ualmindelige; det har De engang sagt mig. Min Bedstefader var sindsygg, min Moder var sindsygg — —

Hr. de Maufert kunde ikke undertrykke en Bevægelse, der tilkjendegav Forundring, da han hørte mig kalde disse skræffelige Grindringer tillive.

— De skal ikke blive forfærdet, De seer, jeg er rolig, svarede jeg i en Tone, der mod min Villie lod Ironien trænge igjennem.

Nu var Touren kommen til ham at see mig stibt i Dinene; jeg troede at opdage et ondt Smil paa hans Læber.

— Bliv bare ved, sagde han.

— Jeg har endnu saamegen Forstand, at jeg begriber den beklagelige Stilling, hvori jeg er sat her i Livet ved den dobbelte Ulykke, der har rammet mig. Dersom man beskyldte Dem for at være vandvittig, vilde Ingen troe en saa ondskabsfuld Opdigtelse; men en saadan Beskyldning bliver af den største Betydning, veed De nok, naar den henvendes imod mig.

— Min gode Ven, sagde min Formynder, idet han trak paa Skuldrene, hvor vil De hen med al den Tale? De har nogle meget sorte Ideer.

— Hvor jeg vil hen? Det skal jeg sige Dem: Naar jeg ikke længer staaer under Deres Formynder-skabs Beskyttelse, kunde det en Dag hændes sig, at en

eller anden begjærlig Slægtning fik den Idee — den vilde være endnu fortere end mine, vil De indrømme, — at lade mig erklære umyndig for hele Livet; mine femhundrede tusind Livres i Rente ere en god Poffemad. De er altfor klog til ikke at kunne indsee, at i dette Tilfælde vilde et Retsdokument, der erklærede mit Banvid for almindelig bekjendt, være et frygteligt Baaben imod mig, dersom jeg forsøgte nu at forsvare mig; det er derfor, at jeg først og fremmest forlanger af Dem, som en Protest fra Deres Side, at De affædiger Deres Forvalter, under Forbehold af en retslig Opreisning, dersom der er Grund dertil, for at sikke min Stilling i Verden og værne om min Fremtid.

Min Formynder saac paa mig med store Dine, som om jeg havde talt Hottentottisk.

— Hvad Djævlens skal al den forvirrede Snak betyde? raabte han endelig. Jeg kan umuligt antage, at denne Dosmer Guillot ligger Dem saa meget paa Hjerte, og at saa urimelige Bekymringer ere opstaaede af sig selv hos Dem. Der er Nogen, der har sat Dem det i Hovedet, det er sikkert!

— Jeg beder Dem være overbeviist om, at jeg har Forstand nok til af egen Drift at harmes over de Fornærmelser, der ere indeholdte i dette skamskjændende Prosesindlæg, og jeg forbavsnes over at finde Dem ligegyldig derved.

— Det er, fordi jeg virkelig ikke sees noget M-

vorligt deri. Det bedste Svar paa saadanne Taabeligheder er tabs Foragt. Jeg kan sandelig ikke for at tilfredsstille Deres barnagtige Omfiindtlighed skille mig ved en Forvalter, der er mig uundværlig, og endnu mindre give mig af med Chifanexier uden Grund, og som ikke ville have nogen anden Virkning end at more nysgjerrige Vediggjængere.

— Er det Deres sidste Ord? sagde jeg i en bestemt Tone.

— Placide skal bede Dem om Forladelse, det har jeg lovet Dem, det er Alt, hvad jeg kan gjøre for Dem.

— I saa Fald maa De ikke forundre Dem over, at jeg stoler paa mig selv for at forsvare mig.

— Hvad har De isjunde at gjøre?

— Jeg veed det ikke; men jeg anseer mig for at være tilstrækkeligt frænklet til at indbringe en Klage over Dersfor nærmelse.

— Nei, det vil De ikke gjøre, min Sjære.

— Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge?

— Fordi jeg ikke vil tillade Dem det, svarede han i en kort Tone.

— Jeg maa da beklage, at jeg i saa Fald vil handle uden Deres Tilladelse.

— Der er kun en lille Vanskelighed ved denne smukke Plan, sagde han i en spottende Tone; De vil gjøre Dem latterlig; for De kan ikke indlede nogen Proces

eller nedlægge nogen Paastand ligeoverfor Hvemsomhelst uden Deres Formynders Samtykke.

— Selv om min Formynder viste altfor liden Iver for at forsvare mig? sagde jeg med en Bitterhed, som jeg ikke kunde holde tilbage.

— De gaaer i Sandhed altfor vidt, raabte han, idet han reiste sig; De glemmer, hvem De taler til, forekommer det mig.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Overpolitibetjent E. E. F. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tjeneren.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 12.

Tordagen den 23de Marts 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Offic:n.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XIV.

(Fortsat.)

— Nei, det glemmer jeg ikke, eftersom jeg netop kom for at give mig ind under Deres Beskyttelse.

— Men De staaer ogsaa under min Myndighed, det skal De vide, og jeg vil ikke tilstede, at De indlader Dem i en Strid, der nødvendigviis vilde paa en latterlig Maade knytte mit Navn til Deres.

En saadan Haan forbittrede mig.

— Latterlig! raabte jeg, latterlig! Hvor det an-

gaaer min Værdighed, mit Liv! hvilken Interesse kan De dog have deraf, at det bliver slaaet fast, at jeg er ikke ved min Fornufts fulde Brug?

Hr. de Mansfert gjorde en skrækindjagende Bevægelse, han gik et Dieblig igjennem Værelset som Bytte for en voldsom Bredde; derpaa gik han atter henimod mig; hans Maske var falden.

— Lyd mit Raad, sagde han med sammenpressede Tænder, prøv ikke paa at gjøre Oprør — — De veed, at jeg er ikke synderlig taalmodig — — forsøg ikke paa at fremkalde en Skandale; for husk paa, det vilde være at angribe mig!

— Jeg veed ikke, om jeg maa fremkalde en Skandale for at forhindre Dem i at lade mig nedværdige, svarede jeg stolt; men jeg forsikrer Dem, at jeg vil sætte mig op imod Dem, dersom det gjøres nødvendigt — —

— Jeg beklager Dem, svarede han; tving mig dog ikke til ogsaa at sige, at De er gal.

Dette Ord foer igjennem min Hjerne som et glødende Jern.

— Saa vil De sige en Vogn! raabte jeg.

Min Formynder svarede med et ondskabsfuldt Griin. Jeg følte, at min Tanke vaskede, en Sky af Blod blændede mine Øine. Jeg blev bange for, at jeg skulde begaae en Forbrydelse; jeg flygtede bort.

Ude af mig selv, harmfuld, ilede jeg gjennem Parken for at opsøge Placide, og jeg vilde have dræbt

ham, troer jeg, da jeg lykkeligviis ved Omdreiningen af en Allee befandt mig Ansigt til Ansigt med Diana.

— André, sagde hun ganske bevæget, hvor løber De dog hen saaledes?

— Lad mig gaae, svarede jeg, jeg vil hævne mig! Forfkræftet over min Ophidselse vilde hun holde mig tilbage; jeg søgte at rive mig løs.

— André, André! hvissede hun fortviolet.

— O, sig mig, at de have løiet, udbrød jeg, sig mig, at jeg ikke er gal!

— Min Gud! Hvad er der hæudet? De har havt en Strid med Greven, er jeg vis paa!

Af hendes Sindsbevægelse begreb jeg, at jeg vilde styrte hende i en dyb Sorg, dersom jeg afflørede for hende de Troløsheder, jeg var et Offer for. Jeg tilstod, at jeg virkelig for et Dieblisk fiden havde havt en heftig Ordstrid med Hr. de Maufert; men jeg skjulte Grundene til den for hende. Det havde været mig altfor piinligt at aabenbare Diana den uværdige Opførsel, hvori han, hvis Navn hun bar, gjorde sig skyldig, og min Formynders sædvanlige Ubehagelighed var tilstrækkelig til at forklare min Uro. Desuden var det mig ikke muligt at modstaae det Herredømme, som Diana havde faaet over mig, og under denne fjære Indflydelse forsvandt min Brede. Det blev aftalt, at jeg den Dag skulde undgaae min Formynder, for at ikke noget uforfigtigt Ord skulde gjenopvække imellem ham og mig en Forbittrelse, hvis Udbrud neppe var bragt til Tavshed.

Overladt til mine egne Betragtninger, gav jeg mig til med koldt Blod at overveie Grevens uforklarlige Udfærd. Jeg maa tilstaae det, til Trods for den uovervindelige Uvillie, som jeg følte ligeoverfor denne mærkværdige Beskytter, havde jeg foragtet de Beskyldninger, som Tøden Abraham engang vovede at lade sig forlyde med til mig. Hr. de Maufert var rig, og hans smudsige Gjerrighed gjorde de hundredetusind Livres, som hans Eiendom indbragte ham, til en kongelig Formue, hvoraf han ikke udgav Fjerdedelen hvert Aar. Jeg kunde ikke troe, at Guldørsten var mægtig nok i hans Hjerte til at kvæle Familienstoltheden og drive ham til at begaae en saa skjændig Forbrydelse imod Menneskeligheden. Min Familienstolthed kunde endnu ikke forsones sig med den Tanke, at en af mine Paarørende, hvor fjernt han end stod mig paa Grund af sit Slægtskabsforhold, kunde gjøre sig selv til en Røver og en Tyv! Men i denne afgjørende Time, da jeg saae mig saa feigt givet til Priis af ham, var det mig ikke længer tilladt at værges mig mod Mistanken, der med Nødvendighed trængte ind paa mig. Guillots Beretninger beviste altfor vel, at et udbredt Rygte allerede tillagde Hr. de Maufert brødefulde Planer. Den næste Dag sendte jeg Bud efter Bastien.

— Bastien, sagde jeg til ham, jeg trænger til en oprigtig Ven, der ikke viger tilbage af Frygt for at gjøre sig Hr. de Maufert til Fjende, og som

holder nok af mig til at sige mig Sandheden, hvor smertelig denne end kan være. Jeg har tænkt paa Dig.

— Det er maaskee en temmelig stor Driftighed, Hr. André, svarede Bastien, at kalde mig en Ven af Dem; men, dersom der kun er Tale om at vove sin Peltz i Deres Tjeneste, saa veed De nok, at jeg er ikke synderlig bange for Noget; jeg er temmelig haandfast, og mit Hjerte sidder ogsaa paa det rette Sted, haaber jeg; gjør De derfor kun Brug af begge Dele, som De har lyst.

— Tak, Bastien; jeg havde ogsaa gjort Regning paa, at Du skulde svare mig saaledes; men det er Din Oprigtighed, jeg trænger til i dette Dieblif. Sværg mig til, at Du vil svare mig uden at fordølge Noget af Frygt for at bedrøve mig.

— Ja vel, Hr. André, sagde Bastien forlegen, det kommer an paa — —

— Det gjælder min Fremtid, Bastien, min Formue, mit Liv!

— Vær saa god og spørg da, jeg er parat.

I det Dieblif, jeg var ifærd med at løfte Sløret, tøvede jeg, maa jeg tilstaae; men jeg tog mig sammen.

— Hvad siger man her paa Egnen om mit Forhold til min Formynder?

— Na, man veed meget godt, at det er en hovmodig, brutal, men fremfor Alt en gjerrig Mand, som det er ikke godt at leve sammen med, og Enhver veed, at han er ikke kjærlig imod Dem.

— Men hvad siger man om mig?

— Alle Mennesker holde af Dem, De er ligesaa god, som han er gjerrig.

— Det er ikke det, jeg onsker Oplysninger om. Taler man ikke om — — en Ulykke, — — der oftere har gjentaget sig i min Familie?

Bastien tav stille; han vilde ikke forstaae mig.

— Enhver har sine Fjender, Sr. André; men nu skal De snart være Herre over Deres egen Formue; De er saa rig!

— Der er ikke Tale her om min Formue. Jeg veed meget godt, at Du har forstaaet mig. Du seer, jeg er ganske rolig. Du kan altsaa meget godt behandle mig som en fuldmoden Mand. Jeg spørger Dig, om man siger, at jeg har Haug til Banvid, ligesom min Moder?

— Nuvel da, dersom jeg endelig skal sige Dem Sandheden — — det er ganske vist, at i Anledning af Deres Familie — — der er Folk, som aldrig bruge deres Forstand — — der er ganske vist Rygter, som man sætter i Omlob — —

— Ah! der er Rygter, som man sætter i Omlob med Hensyn til mig?

— Ja, det er der! Det er ikke længer siden end forleden Søndag, at jeg havde en Strid i Manfert med den Slyngel Blacide, der gjentog til tre eller fire Døsmere, at De har Anfald, hvori De taber Bevidstheden.

— Det er altsaa fra ham, at disse Bagvadskel-
fer komme?

— Ja, det er det rigtignok! ellers var aldrig
Noget faldet paa det. Enhver saae jo, at De var
saa munter, saadant et rart Menneske, og at De be-
fandt Dem saa vel; det er denne Placides Dandskab,
der er Skyld i, at man er begyndt at tænke over den
Sag. Alle skikkelige Folk, der kjende Dem, ligesom
jeg, veed godt, at det er ikke sandt, og forsvare Dem.
Derfor skal De ikke bryde Dem noget om det.

— Tak, min gode Bastien, det var Alt, hvad
jeg vilde vide.

(Fortætttes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Skoletarar N. Christensens Datter, Emilie
Eleonora.

Glarimester S. E. Mengel.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Meddelelse fra Kassereren.

De af Repræsentantforsamlingen den 21de d. M. bevilgede Laan, Pensioner og Gratifikationer ville mod **Forevisning af Lovbogen** kunne erholdes udbetalte paa Kassererkontoiret — Adelgade Nr. 14, 2den Sal — til efternavnte Tider:

Laanene:

Tirsdag den 26de Marts,	} om Form. fra Kl. 9—11
Onsdag den 27de —	
Torsdag den 28de —	
Løvedag den 30te —	

Pensionerne og Gratifikationerne.

Tirsdagen den 2den April,	} om Form. fra Kl. 9—11.
Onsdagen den 3die —	

og derefter de nærmest paafølgende Søgnedage om Formiddagen fra Kl. 9—10.

NB. Laantagerne maa møde med Cautionist.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 30te Marts 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XV.

(Fortsat.)

Jeg skriver disse Par Linier til Dig i stor Hast, kjære Wilhelm, for at Du ikke skal blive urolig over, at Du ikke har hørt Noget fra mig siden forrige Uge; det er udelukkende min kjære Schulzes Tilstand, der er Skyld i Afbrydelsen af „min Roman“, eftersom Du nu afgjort har taget den Beslutning saaledes at benævne den paa engang kjære og dog saa grusomme Fortælling, Du har frævet af mig. To Dage efter

hinanden har jeg maattet lade Bennen hvile for at hjælpe min stakkels Doktor. Jeg har, som altid, be-
kjæmpet disse to Anfald ved at appellere til hans
Viljekraft og isærdeleshed til hans Tænkeevne, der i
Sandhed gjør Underværker, saasnart jeg støtter den en
Smule. Jeg vil kunne redde ham, det føler jeg; thi
Herredømmet, som jeg har over hans Forstand, tager
til med hver Dag, og der er hos ham en Rigdom af
Følelse, som jeg benytter med altformegent Held, til at
det ikke skulde lykkes mig at befæste hans Hjerne ved
Hjælp af hans Hjerte.

Et eneste Exempel vil gjøre Dig dette klart: for-
leden Morgen, da jeg saae, at Overtalelsen gjorde
mindre Indtryk paa ham, vovede jeg paa engang at
føre en af hans Sønner, der legede i det tilstødende
Bærelse, ind til ham; saasnart han saae sig i Bar-
nets Nærhed, blev han urolig og bevæget. „Schultz,
sagde jeg indtrængende til ham, er Gud ikke tilstede i
dette uskyldige Bærens Blik?“

— Den stakkels Banvittige tog sin Søn i sine
Arme og rakte mig smilende Haanden; Faderkjerlig-
heden havde seiret. Kun en eneste Ting forundrede
mig, det var, at jeg ikke fandt Taarer i hans Øine.
Jeg derimod græd; men, da Barnet var gaaet, var
der ikke længer Tale om Banvid.

Du vil indrømme, Wilhelm, at min Stilling er
meget besynderlig: jeg, der siges at være overbevist om at
lide af Banvid, jeg pleier min Sæge, jeg bliver min

Fangevogters Befrier! jeg maatte lee deraf, dersom jeg ikke var saa bedrøvet! det er af denne Grund, at jeg er nødt til at lade min Pen ligge orkesløs og lade mit Papiir forblive ubeskrevet; thi Schulz beskæftiger mig hele Dagen. Da jeg har anseet det for gavnligt ved en overordenlig Tegemsanstrengelse at afbryde denne Strom af Tanker, der i nogle Dage har nedtrykt ham, har jeg foregivet en uovervindelig Trang til Motion, og jeg nøder ham saaledes til at ledsage mig paa anstrengende Spadsferetoure ud i Landet, hvordan saa end Veiret er. Om Aftenen komme vi hjem dødtrette, og jeg troer, Gud forlade mig, at jeg selv har ligesaa godt af disse Toure, som han. Fritz har bemærket, at min Søvn, der i Almindelighed var urolig, er som Følge af disse lange Marscher bleven saa tryk som et Murreldyr; men nu maa jeg forlade Dig; min Tyran gjør Fordring paa mig; jeg vil begive mig paa Veien for tilfods at tilbagelægge en fem eller sex Meil.

E. S. Nu kom min Tyran ind i mit Værelse. Da han saae mig ved mit Skrivebord, syntes han at blive i ondt Humeur; han har uden Tvivl troet sig forladt af mig for idag.

— De arbejder? sagde han til mig i en frygtfuld Tone.

— Nei, svarede jeg, jeg skriver kun et Par Ord til min Ven, Wilhelm.

— Melder De ham maaskee, at De vil snart besøge ham?

— Paa ingen Maade.

— Er det ogsaa sandt? spurgte han, idet han betragtede mig med Ængstelighed.

Jeg gjættede, at hans Aand allerede bevægede sig i Frygtens Ægne; jeg fik paa engang den Idee at gjøre en Prøve med at lade ham see mit Brev.

— Wilhelm er et Menneske, der har Hjertet paa det rette Sted, og til hvem jeg uden Frygt betroer mine dybeste Hemmeligheder, sagde jeg; vil De læse, hvad jeg skriver til ham?

Han udfoldede Papiret; i Begyndelsen kunde han ikke undertrykke en Bevægelse, der vidnede om Overraskelse. Da det første Stød var overvundet, fortsatte han Læsningen med Rolighed og tilkjendegav sin Billigelse af enhver Sætning med en Nicken med Hovedet, som om han lyttede opmærksomt til en Collega, der forklarede ham sin Behandlingsmaade af en Patient; der viste sig ikke det ringeste Tegn paa, at han kom ud af sin Rigevægt ved at mindes om denne Svøbe, der bestandigt hænger over hans Hoved; han har vovet at see Fjenden lige i Ansigtet; han er paa Helbredelsesens Bei. Da han opdagede det Paaskud, jeg havde benyttet mig af, sagde han med et ondskabsfuldt Blik: Skal vi saa begive os afsted paa Deres hygieiniske Spadseretour? — Og han gav sig til at lee.

Saa, han lo, Wilhelm; jeg indskrænker mig til at fortælle Dig dette. Han lo saa sorgløst og saa klangfuldt, og hans Blik aabenbarede ikke den mindste

Bekymring. Hvad mener Du saa om de Talenter, Din Ven, Doctor André, er i Besiddelse af? dersom Din Tilstand ogsaa skulde blive betænkelig i Retningen af foruroligere Forstandsudskeielser, behøver Du ikke at standse paa Halvveien; jeg er der jo for at heldbrede Dig.

XVI.

Det fortuede for mine Dine, da jeg hørte hiint Vidnesbyrd, og dog kunde jeg endnu ikke beslutte mig til at troe paa min Formynders skammelige Forræderi. Jeg vilde endnu kun anklage Blacide; men hvorledes var det dog muligt at tænke sig, at denne Sidste skulde have vovet sig saa langt uden Hr. de Mauferts Minde? Var Sammensværgelsen imellem dem ikke tydelig nok? Han tog Parti for sin Forvalter imod mig og tillod, at man erklærede mig for gal!

Hele Natten overveiede jeg, hvilke yderligtgaaende Planer jeg skulde slaae ind paa. Det var forgjæves, at jeg gjorde mig nogensomhelst Illusion; den Fare, hvori jeg svævede, var bleven viist mig tydeligt nok; jeg var fortabt, dersom jeg uden Indsigelse lod mig saaledes nedværdige. Det var nødvendigt at kjæmpe; men, hvad enten jeg seirede eller bukkede under, maatte

jeg forlade Slottet og Diana, Alt, hvad jeg elskede! ved denne skrækkelige Tanke hørte mit Hjerte op at flaae, og jeg spurgte mig selv, om det ikke var bedre, at jeg underkastede mig den Fornedrelse, hvormed jeg truedes, og blev hos hende. Som et Bytte for de grusomste Kvaler forsøgte jeg den næste Dag at dølge den Bevægelse, hvori mit Indre befandt sig. Diana udspurgte mig med Bekymring, og hendes Uro forøgede endnu mere min Smerte. For at stille hende tilfreds foregav jeg et Anfald af Tungstindighed.

— Hvorledes dog! sagde hun til mig, er De saa blottet for Villiekraft, at De ikke formaaer at modvirke en sygelig Utilfredshed? De, en Mand, De, der er thye Aar gammel, der kan vandre Deres Bei i Livet støttet af den dobbelte Kraft, der ligger i et stort Navn og en stor Formue! Overlad dog denne barnagtige Sørgmodighed til os Kvinder, min Ven. Hvorledes vilde De da opføre Dem ligeoverfor en virkelig Modgang, naar De ikke forstaaer at værges Dem imod en indbildt Sorg? O, dersom jeg blot var Mand!

Der var i hendes Stemme et saadant Udtryk af Stolthed, at jeg skammede mig over mine feige Betænkneligheder; jeg forstod nu, at jeg vilde nedværdige mig i hendes Dine, dersom jeg opgav min Sag. Samme Aften skrev jeg en Billet til min Notar, for at træffe Aftale med ham om en Sammenkomst, og den næste Dags Morgen begav jeg mig til Monthermé.

Hr. Granger var en af disse Notarer af den gamle Skole, hvoraf Provindserne endnu bevare nogle Typer, og som fødes og døe imellem to Notarsfilte; han havde affattet min Moders Egteskabscontract, han var Medlem af mit Familieraad*), og jeg var vis paa i ham at finde en Støtte, der var saameget desto paalideligere, jo mindre han følte sig tiltalt af Hr. de Maufert. Kloften otte om Morgenen fandt jeg ham i hans Cabinet; han modtog mig med en Velvillie, der paa engang var ærbødig og beskyttende.

*) En Institution i Frankrig til Beskyttelse for forældreløse Mindreaarige og bestaaende af disses nærmeste Slægtninge og Venner under Control af den civile Dyrighed. (D. N.)

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Snedfermester N. Bjørkmaan.

Edelmagermester Claus Nielsen.

Fordemoder, Maler Knudsens Enke.

Forvalter Johannes Martin Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Meddelelse fra Kassereren.

De af Repræsentantforsamlingen den 21de d. M. bevilgede Laan, Pensioner og Gratifikationer ville mod **Forevisning af Lovbogen** kunne erholdes udbetalte paa Kassererkontoiret — Adelgade Nr. 14, 2den Sal — til efternævnte Tider:

Laanene:

Tirsdag den 26de Marts,	} om Form. fra Kl. 9—11
Onsdag den 27de —	
Torsdag den 28de —	
Lørdag den 30te —	

Pensionerne og Gratifikationerne.

Tirsdagen den 2den April,	} om Form. fra Kl. 9—11.
Onsdagen den 3die —	

og derefter de nærmest paafølgende Søgnedage om Formiddagen fra Kl. 9—10.

NB. Laantagerne maa møde med Cautionist.

Borger-Hennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 6te April 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XVI.

(Fortfat.)

— Ah, Sr. Baron, sagde han, hvad er det for en god Vind, der fører Dem herhid? En alvorlig Sag, har De skrevet til mig; har De nu begaaet en ny Ubesindighed, hvad? i ethvert Tilfælde er det mig dog en Glæde, at De har valgt mig til Skriftefader; det skaffer mig den Fornøielse at see Dem.

— Min kjære Graunger, svarede jeg, De udtaler netop det Ord, som bedst betegner Grunden til min

Nærværelse hos Dem; det er ligesaameget Skriftefaderen, jeg søger, som Bennen og Raadgiveren; thi det er en meget alvorlig Sag, jeg har at tale med Dem om.

— Det var som Pokker! saa tal da, Hr. Baron; De veed, at De kan stole paa mig.

Jeg begyndte da en i det Enkelte gaaende Fortælling af de Omstændigheder, der havde aabenbaret mig de besynderlige Nygter, som jeg i Begyndelsen antog for at være Bagvaskelser, der vare fremkaldte ved det Had, Hr. de Mauferts haarde Character nødvendigviis maatte opvække imod ham. Til Slutning afslagde jeg en Beretning om min Strid med Placide og om Alt det, som var fulgt derpaa, lige fra Hr. Abrahams Advarsler indtil min Tvist med min Formynder. Granger horte paa mig med en bekymret Mine, og jeg havde let ved at see, at han var paa ingen Maade forbausset over en saadan Meddelelse, efterat jeg nu havde fortalt ham Kjendsgjerningerne uden videre Forklaring.

— Nu maa De være Dommer, min kjære Granger, tilføjede jeg; maaskee har jeg med Hensyn til Alt dette følt mig for frænklet til ikke at give efter for Videnskaben. Det angaaer min Fremtid, jeg overgiver den i Deres Hænder.

Det varede et Dieblit, førend han svarede, og han rystede paa Hovedet med en estertænksom Mine.

— Hr. Baron, det er en meget alvorlig Sag, sagde han endelig, en meget alvorlig Sag!

— De troer altsaa selv paa disse skjændige Beskyldninger?

— Aldeles ikke, svarede han hurtigt, De udlægger mine Ord paa en feil Maade. Men det er en alvorlig Sag at reise saadanne Spørgsmaal. Husk paa, at, dersom Deres Mistanke blev retfærdiggjort, vilde den ikke have noget Ringere til Følge end at sætte en vanærende Plet paa Hr. de Maufert, naar han blev tvungen til at nedlægge sit Formynderskab, en yderliggaaende Forholdsregel, som Domstolen sjældent vover at lade komme til Anvendelse.

— Er det da Deres Mening, at jeg paa en vis Maade skal lade mig tilintetgjøre uden at fremsætte nogen Indsigelse derimod?

— Det er en meget alvorlig Sag, en meget alvorlig Sag! gjentog Notaren, saaledes at angribe Hr. de Maufert uforbeholdent; det kan blive meget farligt for Dem.

— Hvorfor farligt? naar han forraader sine Pligter som Formynder og Slægtning?

— Men det er jo Noget, der skulde bevises; De er i en vanskelig Stilling — — Deres Alder — — Deres uhyre Formue — —

Han tav stille; jeg forstod ham.

— Ja. De kun uden Frygt, kjære Ven, sagde jeg koldt, og, for at hjælpe Dem, vil jeg fuldende Udtalelsen af Deres Tanke: De frygter for, at jeg virkelig skulde have Anlæg til Banvid.

Han gjorde en Bevægelse, der lagde Forundring for Dagen, da han saae mig gaae lige løs paa denne Gjenstand.

— Nei, nei! tilføiede han strax; det var aldeles ikke min Tanke, det forsikkrer jeg Dem.

— Nuvel da! kun et eneste Ord endnu, svarede jeg, bestemt paa at trænge ham tilbage til sine sidste Forskandsninger: Giv mig Deres Ord paa, at De ikke nærer nogen Mistanke med Hensyn til min Formynders forbryderiske Hensigter, og jeg vil betragte dette som en Garanti for mig selv.

— Det er netop det, der sætter mig i Forlegenhed, Hr. Baron, og De trænger meget stærkt ind paa mig. Det er ikke nogen ringe Sag at gaae i Borgen for Grev de Maufert i et saadant Tilfælde. Man kan visseelig ikke mistænke ham for, at han vil tilegne sig Deres Formue; dette vilde være ham umuligt, og det veed han ogsaa meget godt selv. Hvad vilde han saa først og fremmest gjøre med den? Han capitaliserer jo allerede sine egne Indtægter. Ganske vist, Gjerrigheden har besynderlige Mysterier. Greven bestyrer Deres Formue meget godt, altfor godt endogsaa undertiden. Hans Videnskab befinder sig her paa sin rette Hylde; han skraber sammen, han opdynger, han tyranniserer, han commanderer, i det Hele taget, over en femten Millioner. Hvad bryder Regenten af et Kongerige sig om, at han ikke bærer Kronen? han holder Magten i sine Hænder, han hersker. Naar Deres Myndigheds-

periode indtræder, vil han see sig tvungen til at tilbagegive denne Skat, der gav hans Liv Betydning. Hvad vil De have, at jeg skal sige Mere? Nei, jeg gaaer ikke i Borgen for ham; jeg er nødt til, ligesom De, at frygte for, at han vil benytte sig af Deres — — ganske undtagelsesvise Stilling, og han vil da have let ved at begaae en Uretfærdighed, der er saa fristende, naar man har saadanne Tilbøieligheder, som jeg veed, at han har. Det er derfor, at jeg betænker mig paa at raade Dem til Noget; et Brud kan redde Alt; men det kan ogsaa ødelægge Alt.

— Nuvel da! lad saa være! svarede jeg; jeg vil idetmindste i saa Fald vide, hvad jeg har at holde mig til; jeg vil blive befriet for disse Vengstelser, der bringe mig til at tvivle om mig selv. Skal det saaledes blive ved, som det har været i den senere Tid, vil jeg virkelig gaae fra Forstanden, det sværger jeg Dem til! Tænk blot paa, hvad det vil sige i et halvt Aar at gaae omkring med den Tanke, at i det Dieblif, da jeg skal hævde mine Menneskerettigheder, vil man berøve mig disse, at jeg indtil mine Dages Ende skal bøie mig under et Formynderskab, at jeg, mere nedværdiget end en Træl, hverken skal kunne tale, handle eller leve! Nei! Nei! jeg er bestemt paa Alt. Jeg veed, hvad jeg udsætter mig for. Jeg har ingen Fader, der kan forsvare mig; jeg kommer til Dem, min Ven! red mig! De seer mig jo, De hører mig tale; er det en

Gal, der betragter Dem? er det en Idiot, der taler til Dem?

— De giver mig min Tillid tilbage, sagde han endelig; men det er dog min Pligt at sige Dem, at det er en vanskelig Sag, vi give os ind paa. Lov mig ikke at foretage det ringeste Skridt uden at raadføre Dem med mig.

— Det forpligter jeg mig til.

-- Vel, Hr. Baron, lad det saa skee, som De onsker det! Det kommer nu an paa, at vi rigtigt forstaae hinanden. I nærværende Tilfælde kunne vi ingen Beskyldninger fremføre imod Hr. de Maufert; Alt opfordrer til at troe, at Placide ikke har fordristet sig til at begaae saadanne Fornærmelser imod Dem uden med sin Herres Samtykke og maaskee efter hans Befaling; men der er Intet, som beviser det, og der vilde behøves overvældende Beviser, for at Retten skulde fradømme ham hans Stilling som Formynder, naar hans Formynderskab er udløbet om et halvt Aar. Vi maae derfor omgaae Vanskeligheden og ikke tirre en saa frygtelig Fjende. Det eneste Middel til at afgjøre Spørgsmaalet er, at De yttre Lyft til at foretage en lang Reise, eller noget Lignende; det var maaskee endnu bedre, om De erklærede at have til Hensigt at blive Soldat. Vi ville tænke over den Sag. I saa Fald ville vi ganske simpelt foranstalte en Sammenkaldelse af Deres Familieraad, og, efterat De har

fremfat Deres Planer for dette, vil De sluttelig andrage paa en Myndighedserklæring, — —

— Som man jo kan aflaae, bemærkede jeg.

— Ja, det er Sagen! under alle andre Omstændigheder vilde et heldigt Udfald ikke være tvivlsomt, naar neppe et halvt Aar er tilbage, førend De skal indtræde i Deres Myndighedsperiode; men vi maae forudsee Hr. de Mauferts Indvendinger, og det vil falde ham let at gjøre disse, dersom de Hensigter, man tillægger ham, virkelig ere modnede hos ham til en fast Beslutning. Han vil sige — —

— Nuvel! han vil sige, at jeg trues af et arveligt Vanvid, at jeg er vanvittig maaskee. Jeg vil være tilstede for at bevise det Modsatte, og dermed vil Sagen være endt.

— Uhykkeligviis, Hr. Baron, vil Sagen ikke være endt dermed, og det er ved dette kildne Punct, at Striden vil begynde. Imidlertid ville vi jo være der tilstede, og, eftersom De er bestemt paa at kjæmpe, saa lad os da kjæmpe! naar Alt kommer til Alt, er det maaskee bedre at møde Faren og tvinge Greven til at afløre sine Planer.

Vi bleve enige om, at Grauger skulde anmode Fredsdommeren om snarest muligt at sammenkalde Familierraadet, og, efterat vi havde aftalt, hvorledes vi gjensidigt havde at forholde os, skiltes vi ad.

XVII.

I Tillid til min retfærdige Sag vilde jeg paa ingen Maade tvivle om Udfaldet af en Kamp, hvor mit Vaaben var min Forstand, der understøttedes af min Villie og min Kjærlighed; men, ak! for hvilken Priis skulde jeg købe min Frihed! forlade Diana! hvad skulde jeg gjøre med dette Liv, hvori hendes kjære Nærhed ikke mere var Sjælen? og dog, dersom jeg vakkede i denne Kamp, hvor min hele Stilling i Samfundet stod paa Spil, blev jeg i Alles Dine, i hendes Dine maaskee ogsaa, en Gjenstand for Medlidenhed.

(Fortfættēs.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Detailhandler Christian Bachmann.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 13de April 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XVII.

(Fortsat.)

Imidlertid var jeg saameget Herre over mig selv, at jeg skjulte mine Kvaler. Et Budskab fra min Notar havde ladet mig vide, at mit Formynderraad var sammenkaldt til midt i Maanedens; jeg havde saaledes to Ugers Opsættelse, og jeg nød som en Gjerrig det nærværende Dieblis sidste Glæder. Det var afgjort, at min Formynder havde stillet sig paa Krigsfod ligeoverfor mig. Naar han talte til mig, opdagede jeg i

hans Tone denne kolde, afmaalte Hoflighed, der er Skik og Brug imellem erklærede Modstandere.

— Granger har sammenkaldt Deres Formynderraad, sagde han en Dag til mig; det er efter Deres Begjæring, kan jeg tænke?

— Ja, det er, svarede jeg.

— Meget vel, bemærkede han koldt og gif sin Vei. Jeg var ham taknemmelig, fordi han ikke havde henvendt dette Spørgsmaal til mig i min Gudmoders Nærværelse. Vor Disharmoni havde allerede foruroliget hende nok. Kjærligheden var bestandigt den stærke Magt, der beroligede min Sjæl, og jeg glemte hele den øvrige Verden og Fremtiden, idet jeg beherskedes af den Henrykkelse, hvormed det ensomme Samliv imellem os To opfyldte mig. En Morgen var jeg gaaet ud i Bjergene med Diana for at aflægge et Besøg i en af de Hytter, hvor hun hver Uge pleiede at bringe Hjælp, og, da vi paa Hjemveien til Slottet havde tilbagelagt den halve Deel af en Bjergskraant, hvorfra man opdager hele la Semons Dal, følte hun sig en Smule træt og satte sig paa et Klippestykke, der var bedækket med Mos.

— Se dog der heelt nede, sagde jeg til hende, ovenover Lyzningen i Bildsvineskoven de smukke, regnbuefarvede Skyer, som Dampene fra Vandfaldet frembringe.

Hun vendte Blikket derhen, hvor jeg pegede, og forblev tavst, som om en Erindring havde bedrøvet hende.

— De er saa takkefuld idag, kjære Gudmoder, sagde jeg efter et Dieblifs Forløb.

— De har Ret, min Ven, svarede hun; tilgiv mig, at jeg er saadan en tavs Vedfagerste — —

— Tilgive Dem? hvad er det dog for et Ord, De benytter Dem af! men vilde det ikke være bedre at meddele mig, hvad der i saa høi en Grad opfylder Deres Tanker?

— Det burde jeg, André; men det er netop, fordi jeg ikke vover at begynde paa denne Sag, at De seer mig saa bekymret. Og alligevel er det nødvendigt, at jeg samler alt mit Mod for at tale med Dem derom.

— De forfrækker mig. Troer De da ikke længer paa min opoffrende Hengivenhed? Skulde De kunne hjem-søges af en Sorg, som jeg ikke var istand til at føle?

— Nei, det vilde være at nedværdige Deres Ven-skab, dersom jeg tillod mig en saadan Tanke, sagde hun, idet hun rakte mig Haanden; vore Sorger og Glæder have i saa lang Tid været fælleds. De er den Broder, mit Hjerte har udvalgt sig, ligesom jeg er Deres Søster.

— Hvorfor betænker De dem da?

— Af Frygt for at bedrøve Dem.

— En Bedrøvelse er mig dyrebar, naar den kommer til mig fra Dem. Tænk paa, dersom De skjuler for mig, hvad der er Grunden til den Sorg, som jeg seer, De er betagen af, da er det for mig det Samme, som om De havde berøvet mig Deres Tillid.

— Kjære André, sagde hun med en skjælvende Stemme, De veed det, ikke sandt? De er min eneste Trøst, De alene bringer Liv i denne Ensomhed, hvor jeg kun kan elske Dem. De veed, hvad jeg vil lide, naar De ikke mere er her?

— Min Gud, hvad er det, De vil sige mig?

— Min Ven, jeg har i lang Tid manglet Mod til at udtale det grusomme Ord. Vi maae stilles.

Ligeoverfor denne Dom, udtalt af hendes Læber, glemte jeg, at jeg allerede selv havde forberedt min Forviisning.

— Hvor jeg dog er ulykkelig! udbrød jeg, De har læst i min Sjæl, og De forstøder mig.

— André! hvad siger De? jeg forstøde Dem! naar jeg vilde give min Andeel af Lykken i denne Verden, for at De idetmindste kunde være lykkelig!

— Diana, Diana! sagde jeg bønfuldende, hav Medlidenhed med mig! at forlade Dem er at døe.

I min Fortvivlelse styrtede jeg mig paa Knæ foran hende, idet jeg holdt begge hendes Hænder inden i mine og badede dem med mine Taarer.

— Ti dog stille, sagde hun ude af sig selv; André, berøv mig ikke Agtelsen for mig selv.

Hun rødmede og brød ud i Taarer.

Ligeoverfor denne Smerte følte jeg mig beskæmmet; jeg var ifærd med at forraade mig, den vanhelige Tilstaaelse svævede allerede paa mine Læber. Et

Ord endnu, og det spørgende Dyb vilde have aabnet sig for bestandigt imellem os.

— Tilgiv mig, tilgiv mig! stammede jeg.

Hun var nærved at kvæles af Gulken, hun skjulte sit Ansigt, og jeg saae Taarerne trille ned imellem hendes Fingre.

— Jeg vil reise, det tilsværger jeg Dem, sagde jeg smerteligt.

Vi forbleve et Dieblig stumme begge To. Endelig følte hun atter en Smule Ro.

— Tak for Deres Mod, min Ven, sagde hun med brudt Stemme, idet hun vendte sine Øine bort. Jeg vil stræbe at være ligesaa stærk som De. Bliv her blot endnu nogle Dage, for at jeg kan forberede mig paa denne grusomme Adskillelse.

Vi begave os atter tause paa Hjemveien. En usigelig Uro beherskede mig, jeg var bange for min egen Tanke.

Da vi vare komne tilbage til Maufert, skiltes vi ad ved det uventede Besøg af nogle Landjunker fra Nabolavet, og jeg traf mig tilbage til mit Bærelse.

Diana tvivlede ikke længer om min Kjærlighed. Alt tilkjendegav mig det, hendes Betænkeligheder, hendes Uro. Og hun havde ikke forbandet mig! Da jeg var nærved at forraade mig, var det i en bønfuldende Tone, at hun havde standset mit Hjertes Skrig: „Berøv mig ikke Agtelsen for mig selv!“ havde hun sagt med dyb Sorg. Jeg fortabte mig i taabelige

Drømmerier; hendes Overbærenhed aabnede mig paa engang en fortryllet Synskreds, der blændede mig. Naaderige Gud! sagde jeg til mig selv, skulde hun elske mig! skulde hun, ligesom jeg, bevare skjult i sin Sjæl Flammerne af en Videnskab, som Pligtfølelsen tvinger hende til at kvæle! Og der dannede sig da i min Tanke ligesom en Løbeild; jeg erindrede mig denne pludselige Uro, der saa hyppigt bemægtigede sig hende siden den Nat, da jeg i mine Feberphantasier havde aabenbaret min Sjæls Hemmelighed, og jeg mindedes det Glædeslyn, som jeg havde opfanget paa hendes Ansigt den Dag, da Lægen havde udtalt sig imod min Afreise til England. Jeg erindrede mig hiin Foraarsmorgen, da jeg red ved Siden af hende, og da Følelsen i mit Hjerte begyndte at vaagne til Liv. Ogsaa paa hiin Dag havde hun talt til mig om at reise; men hvilken Forandring siden den Gang!

Tryllebunden af dette Haab og af disse Erindringer vovede jeg hverken at troe eller at tvivle; min Glæde gjennemborede mig som en Smerte, og min Smerte berusede mig; mine Dine vilde gjennemtrænge Fremtiden, og ligesom i et forklaret Syn drømte jeg allerede, at der imellem vore to Sjæle var en af disse hemmelighedsfulde Foreninger, som Gud opbevarer for de Hjertes, der maae give Afkald paa den jordiske Lykke. Rene begge To vilde vi forblive os selv værdige; aldrig skulde nogen Tilstaaelse besudle vore Læber; Bevidstheden om vor Kjærlighed vilde gjøre os stærke, og

vi vilde skride frem i Livet, sikkert paa os selv, tillidsfulde, utilgjængelige for de menneskelige Sammenligheder.

Jeg tilbragte en Deel af Dagen med at betragte denne nye Morgenrøde, der gik op for mig; min Tilværelse havde for Fremtiden et Maal; befæstet ved Troen vilde jeg med sikkert Skridt gjennevandre disse Skjær her i Verden, hvor de lunke Hjerter lide Skibbrud; for hendes Skyld vilde jeg bevare ufrænkhet denne Tragten mod den ideale Skjønhed, der synes at være et Minde fra Himlen; for hendes Skyld vilde jeg søge Hæderen — — paa een Gang standsede mine Blikke ved et Brev, som min Notar havde tilskrevet mig om Morgenens. Ak, hvilket Fald! jeg Ulykkelige! jeg drømte om Dianas Kjærlighed i det samme Dieblis, som jeg nødtes til at føre Proces for at hævde min Egenkab som Fornuftvæsen!

Da jeg saae hende igjen om Aftenen, var det med Skjalven og Forvirring, at jeg nærmede mig hende. Ulykkeligvis var hun optagen af sine Pligter som Borgfrue. Jeg trak mig tilbage i en Krog af Salen, hvor en af min Faders gamle Venner var henrykt over at kunne lægge Beslag paa mig og fortælle mig sine Jagthistorier, hvorved han fritog mig for den Uleilighed at give noget Bidrag til Underholdningen. Medens jeg hørte paa hans Fortællinger, udspeidede jeg med Aengstelighed min Gudmoder og søgte at opdage i hendes Træk et Gjenstik af de Storme, der bevægede mit eget Indre; men hendes Ansigt var roligt og

uigjennemtrængeligt. Dog troede jeg, at der forraadte sig en vis Anstængelse under den officielle Munterhed, som hendes Gæstfrihedsplichter paalagde hende. Et Dieblif mødtes vore Dine; hun rødmede.

Man bragte Theen ind. Hun skænkede den og kom hen til mig med en Kop; tilfældigviis var der dengang Bugen i Nærheden.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 20de April 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XVII.

(Fortsat.)

— De er vred paa mig, André, sagde hun urolig og bedrøvet.

— Hvad mener De?

— Jeg bebrejder mig den Smerte, som jeg har forarsaget Dem imorges.

O Himlens Engle! hun syntes at bønfulde om min Tilgivelse. Hendes Bryst hævede sig under hendes Hjertes hurtige Slag; hendes Dienlaag vare

røde og endnu fugtige. Min besværlige Fæger skilte os ad; men jeg fik Tid til at sende Diana et rort Blik, der saa godt fortolkede hende min Sjæls Tilbedelse, at hun forlod mig næsten smilende.

Den næste Dag, da hun gik ned i Haven, kunde hun af min Modtagelse gjætte sig til min Resignation; det var gaaet op for mig, at jeg burde lette hende Afskedens Byrde.

— De er saa god, sagde hun til mig; De vil endog saa skaane mig for Smerten over at have viist mig grusom. De veed det forresten, André, det var kun Om sorgen for Deres Lykke, der kunde bestemme mig til at forarsage Dem Bedrøvelse.

— Ja, jeg veed det, svarede jeg; jeg taffer Dem, fordi De har troet, at min Hengivenhed ikke var ringere end Deres. Jeg vil være Dem værdig, for at De kan være stolt af mig.

— Saaledes holder jeg af Dem, min Ven; endnu engang Tak for Deres Vædelmodighed. Dette frygtelige Ord Adskillelse har kostet mig meget, det forjikkre jeg Dem.

— Kjære Gudmoder, dersom De ikke havde udtalt det, vilde jeg om nogle Dage selv have været nødt til at gjøre det.

— Tænkte De paa at reise? sagde hun sønderknust.

— Ja, jeg havde besluttet det, men ikke uden sorgelige Rampe, det kan jeg ogsaa forjikkre Dem paa min Side, svarede jeg hurtigt, og, da De nu engang

har bragt dette Spørgsmaal om min Fremtid paa Bane, maa jeg ogsaa betro mig til Dem, selv om De skulde føle Sorg over, hvad jeg har at sige Dem.

— Min Gud! De forfærder mig, André.

— Vær blot rolig! det angaaer kun en Meningsforskjellighed imellem Hr. de Maufert og mig.

— Men det er netop dette, der foraarsager mig en saa skræffelig Angst! jeg er bange for, at han har Ondt i sinde imod Dem, og det er ogsaa af den Grund, at jeg har villet fjerne Dem.

— Var det af den Grund?

-- Hvorfra skulde jeg ellers have hentet saameget Mod, naar det ikke havde været for at frelse Dem? udbrød hun med en Sindsbevægelse, der rørte mig indtil min Sjæls Junderste.

— Tal, jeg beder Dem derom, vedblev hun; der har i nogen Tid tildraget sig imellem ham og Dem Ting, som jeg er i Uvidenhed om; han veed, hvor kjær De er mig, og, naar jeg spørger ham, lader hans ironiske Læusched mig frygte Alt. Sig mig, hvad er der hændet Dem?

Jeg glemte min Ulykke, min Kjærlighed, for kun at fæste Diet paa hendes Befymring, og jeg tog ikke længere i Betænkning at aabenbare hende den ulykkelige Strid, som hun dog snart maatte blive underrettet om. Jeg formindsfede imidlertid den mig tilføiede Uret, da jeg lod mig det være magtpaaliggende ikke at udsætte hende altfor meget for at rødme over det Natu, hun bar.

— Kæmp, kæmp! sagde hun ivrigt, Gjerrigheden sætter ham istand til Alt. Lad Dem ikke bøie! forsvare Deres Ære, red Deres Liv!

Og under det heftige Udbrud af hendes Harm greb hun mine Hænder, hendes Dine, der ellers vare saa blide, udslungede Syn. Jeg havde aldrig seet hende saa skjøn.

— Hvad siger Granger? spurgte hun.

— Han haaber.

— Forlad Dem paa hans Erfaring. Skriv til ham og bed ham at komme; jeg vil træffe sammen med ham paa en af vore Toure; jeg maa tale med ham.

Det var nødvendigt for mig at paatage mig en tillidsfuld Mine for at berolige hendes Frygt; og desuden, hvorledes kunde jeg for Fremtiden tvivle om mit Held? Diana var jo med mig, jeg kunde ikke blive overvunden.

Ifølge en fælleds Overenskomst besluttede vi, at jeg ikke skulde forlade Slottet, førend Familieraadet havde udtalt sig. Takket være det Raaskud, der var opfundet af Granger, jeg havde ikke vedkjendt mig at være i aaben Krig med min Formynder, eftersom mit Andragende om en Myndighedsbevilling udelukkende forklaredes af mine Reiseplaner. Et pludseligt og opsigtvækkende Brud vilde paa engang have tilkjendegivet fjendtlige Hensigter fra min Side og forvandelt min billige Anmodning til en formelig Anklage. Idet vi

havde sikket os en Frist, glemte vi vor Sorg, og ifølge en tavs Overenskomst blev Ordet Adskillelse ikke mere udtalt.

Nogle Sammenkomster med Granger, fra hvilke jeg paa min Gudmoders Anmodning udeblev, for at give ham Mod til at sige hende Alt, medens hun siden efter berettede mig hvert et Ord, der var blevet talt ved dem, havde trøstet os med Hensyn til de Tilfældigheder, jeg vilde blive udsat for; hver Dag forhandlede vi begge To Sagen, idet vi havde en Lovbog ved Siden, og udtænkte iforveien min begjærliche Formynders mulige Indvendinger. Jeg forbausedes over Hurtigheden og Correctheden af Dianas Opfattelse; hendes Instinct meddelte mig saa nøiagtige Beviisgrunde, at en Retslærd ikke vilde have underkjendt dem.

En Morgen fik vi et Par Ord fra min Notar, der satte os Stævne et Sted i Skoven.

— Forsamlingen er bestemt til Torsdag, sagde han til os.

— Torsdag! udbrød Diana, saa hurtigt!

— Vi ere ikke selv Herrer over Dagen, Fru Grevinde; Fredsdommeren skal føre Forsædet iblandt os.

— Og troer De, sagde hun, at Alt vil blive afgjort paa eet Møde?

— Jeg vover ikke at haabe det, svarede den gamle Notar; thi jeg er nu vis paa, at der vil indtræffe en Begivenhed, som jeg havde forudsæet, og som maaskee vil indvikle os i en Proces Det er netop

for at afhandle dette Punkt, at jeg har havt den Ære at bede Dem komme her hen. Igaar havde jeg Besøg af Hr. Greven; han udspurgte mig om Gjenstanden for denne Sammenkomst af Familieraadet. Jeg troer, at han kjendte den ligesaa godt som jeg; men det er i alt Fald et Formsporgsmaal, og min Stilling nødte mig til svare ham derpaa, for at han kunde lægge de nødvendige Papirer tilrette. Han gjorde ingen Bemærkning med Hensyn til Deres Plan; han veed, at jeg vil være hans Modstander under denne Forhandling; imidlertid er min Erfaring, hvad den mennefskelige Character angaaer, lang nok, til at jeg kan forstaae en halvkvædet Vise, og jeg turde næsten sværge paa, at han vil modsætte sig Deres Forlangende. Er De bestemt paa, Hr. Baron, at forfølge denne Sag?

— Mere end nogenfinde! sagde jeg uden at betænke mig.

— Han bør gjøre det, sagde min Gudmoder. Dersom han undlod det, vilde han derved forraade en Frygt, hvoraf man senere kunde drage Fordeel.

— Fru Grevinden har fuldkomment forstaaet Faren, svarede Notaren; har man først begyndt paa Sagen, saa maa man ogsaa føre den til Ende, skulde vi end the til Domstolenes Hjælp.

Efter en lang Forhandling om vore Udsigter til et heldigt Udfald skiltes vi ad. Det blev aftalt, at Paaskuddet til Myndighedsbegjæringen skulde være min Afreise til Indien med min unge Fætter Clarencey og

Planen til et Compagniskab med det Formaal at opdyrke hans Jorder i Bendjab. Da denne Reise forudfattes at ville vare i flere Aar, nødvendiggjorde den en foreløbig Ordning af de Regnskaber, der vedkom mit Børgemaal.

Det var neppe en Time efter, at vi vare komne tilbage til Mansfert, da jeg saae Bastien nærme sig i stor Hast. Jeg havde udpeget denne brave Karl for Granger som en paalidelig og tro Mellemmand, til hvem han kunde henvende sig, og det var igjennem ham, at vor Brevvevling gik for sig, da det ikke havde været klogt at betroe sig til Folkene paa Slottet, hvis Tavshed vilde have været meget tvivlsom. Bastien bragte mig disse faa Linier, der vare skrydsomt skrevne med Blyant paa et Blad Papiir, som var revet ud af en Lommebog:

„Da jeg forlod vort Mødested ved Klipperne, traf jeg paa en temmelig daarlig Fyr, der er en femten Aar gammel, og som vist er Gjedehyrde paa Mansfert. Han syntes at udspionere mig; han fulgte mig hele Veien lige til Thilah, uden Tvivl for at faae mit Navn at vide i den Kro, hvor jeg havde ladet min Vogn staae. Medens man spænder for, affender jeg en Expres til Bastien. Tag Dem i Agt, og husk paa, at ethvert Skridt, De gjør, bliver udspiedet.

G . . .“

— Det maa vare denne slemme Knægt Lazare, Sønnen af den gamle Retourneur, der er Troldmand,

sagde Bastien. Jeg vil løbe hen og passe ham op paa Tilbageveien. Disse Folk høre til Placidus Bekjendte.

Bastien havde ikke taget fejl. Det var rigtignok Lazare, der havde udspiedet Notaren efter hans Møde med os i Skoven. Smugleren havde ikke havt stor Umage med at forsikre sig herom, og han lovede at have et vaagent Die med Fyren. — Jeg skal nok passe paa ham, sagde han til mig, men vær De nu ogsaa selv forsigtig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Prokurator C. Torp.

Bærtshuusholder H. Julius Jensen.

Froken E. M. S. Kramp.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 27de April 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Franskt.)

XVIII.

(Fortsat.)

Morgenen paa den Torsdag, der skulde være mit Livs Morgenrøde eller dets blege Tusmørke, lod jeg en Hest sadle for at komme forud for min Formynder til Monthermé og modtage de sidste Forholdsregler af Granger. Jeg var bevæget, da jeg tog Afsked med Diana.

— Mod! sagde hun til mig; jeg har bedet meget for Dem. Lad os stole paa Gud.

— Ak! svarede jeg, jeg er bange for mit Held idag; thi i saa Fald skal jeg jo forlade Dem.

— Hvad mener De med det, André? Bilde De tage imod Ulykken paa Deres Værdigheds Bekostning? Tænk paa, at Deres Fald vilde ramme mig og den Hengivenhed, jeg føler for Dem. Vær rolig og stærk; det gjælder Deres Liv, og jeg vilde saa gjerne være stolt af Dem.

— Men, naar jeg er langt borte, hvad skal der saa blive af Dem?

— Jeg vil leve af mine Erindringer, svarede hun med stolt Tungstindighed. Reis nu, min Ven, og Gud være med Dem!

— Da jeg rakte hende Haanden, traf hun mig blidt til sig og kysjede mig paa Panden.

Jeg red hurtigt bort; mine Taarer blændede mig. Det forekom mig, at nu var det sidste Baand, der knyttede os til den fjære Fortid, brudt. Det var en sikker Ulykke, som jeg gik imøde; min Seir vilde skille mig fra hende, mit Nederlag vilde nedværdige mig endogsaa i hendes Øine og overgive mig for bestandigt til en vanærende Trældom. Jeg red afsted i flyvende Fart; efter en Times Forløb ankom jeg til Grangers Huus. Jeg fandt ham alvorlig og ordknapp som ved Nærmelsen af en vigtig Begivenhed. Jeg skulde ikke være tilstede ved Mødet; min gamle Defensor vilde dog forestille mig for de Venner eller fjerne Slægt-

ninge, af hvem min Skjæbne afgang. Jeg gjættede hans Tanke.

— De vil strax vise disse Herrer, at jeg ikke er gal! sagde jeg til ham med en bitter Latter.

En Tjener kom ind og meldte, at nogle af Medlemmerne af Familieraadet vare ankomne; vi begave os ind i Salen. Ved den Tavshed, som mit Komme foraarsagede, var jeg nærved at tabe Fatningen. Det var let for mig at gjette, at en Tvivl om min Forstand var allerede trængt ind i mine Dommeres Forestilling, og det var næsten et Udtryk af Forbavselse, der afmælede sig paa deres Ansigter, da jeg gik hen og hilste paa enhver af dem. Jeg havde Fornemmelsen af en nedtrykkende Bægt, da deres Blikke hvilede paa mig; de besværede mig, de gjorde mig urolig, og jeg maatte gjøre en kraftig Anstrengelse for at overvinde mig selv og beherske min Frygt; et Ord, en Bevægelse, der havde forekommet dem mærkværdig, vilde have ødelagt mig uden Redning. Lykkeligviis sørgede Granger for at skaffe en Afleder tilveie for denne Stemning; jeg fik min Sikkerhed tilbage, og jeg talte om mine Reiseplaner med en Landsfrihed, der snart rokkede ved den Tvivl, som jeg i Begyndelsen havde seet at være tilstede.

Da Hr. de Maufernt ankom med Fredsdommeren, var Forsamlingen fuldtallig til Mødet, og jeg traf mig tilbage. Min Formynder fulgte mig til Døren under

de høfligste Former, som om vi havde været de bedste Venner af Verden.

Da jeg befandt mig alene i Grangers Cabinet, kunde jeg ikke udholde Forventningens Angst, og jeg gik ud. Ti Skridt fra Huset mødte jeg Bastien.

— Det er Fru Grevinden, der sender mig, sagde han til mig. Hun har befalet mig at gaae omkring her i Nærheden, for at jeg kunde være parat til at hjælpe Dem, dersom De skulde trænge dertil.

Jeg velsignede Diana af mit inderste Hjerte; hun havde forudfølt mine Kvaler i denne Ensomhedens Time.

— Følg mig, sagde jeg til ham, og Tak, fordi Du er kommen.

Og vi gik paa Maa og Faa, uden noget Maal, blot for at dræbe Tiden.

Bastien gjorde alle mulige Anstrengelser for at aflede min Tanke fra det One, der sysselsatte den. Han fladdrede paa Kryds og Tvers om Alt, hvad der omgav os; men jeg hørte ikke paa ham; jeg tænkte paa den nærværende Times Hændelser, jeg efterforskede i min Erindring selv det ubetydeligste af de Ord, jeg havde udtalt til disse Dommere, af hvem mit Liv afhang. Havde jeg virkelig ikke talt vildt? jeg var bange for det.

— Bastien, Bastien, udbød jeg, tal til mig om Diana!

Han saae forskrækket paa mig.

— Veed De hvad, Hr. André, De maa ikke tage Dem den Sag saa nær. Det Hele vil nok ende godt. Det sagde Fru Grezinden til mig, da hun sendte mig herhen. Hun holder ganske vist altfor meget af Dem, til at man skulde vove at gjøre Dem saa stor en Uret.

Jeg var opfyldt af den forfærdeligste Uro; derpaa tvivlede jeg om mig selv, jeg udspeidede de Forbigaaendes Dine, for at see, om jeg deri kunde opdage Kjendetegn paa Medlidenhed. Ved et Gadehjørne vendte en ung Pige sig om og saae et Dieblif efter mig. Jeg bleguede og følte mig en Afmagt nær.

— Det lader til, at De har stuffet hende i Dinene, sagde Bastien leende; hun er nydelig.

Jeg veed ikke, i hvor lang Tid vi saaledes vankede om, heller ikke, hvad Bei jeg gif. Da vi ankom til den Gade, hvor min Notar boede, saae jeg langt borte Hr. de Maufert og alle Medlemmerne af Raadet gaae ud af Huset og stige op i deres Bogue. Mødet var endt. Et Minut efter var jeg hos Granger.

— Naa, er De der? sagde han til mig; jeg var bange for, at De var taget afsted.

Af hans Tone gjættede jeg mig til et Nederlag.

— Er jeg domfældt? sagde jeg til ham.

— Nei, nei, svarede han hurtigt. Hvor De dog farer afsted med deres Ideer, Hr. Baron! saaledes gjør man det ikke af med Folk. Deres Proces er

hverken tabt eller vundet, den er kun opfat. Men sæt Dem nu derned, og hør i No paa mig.

— Jeg maa da allerførst sige Dem, vedblev han, at De har gjort et særdeles godt Indtryk paa disse Herrer, der ikke havde set Dem i et heelt Aar og derfor vare blevne vaklende, det vil jeg ikke skjule for Dem, ved de Bagtalelser, som De nok kjender. Deres Holdning har imidlertid strax vundet Raadet for Dem; De var beundringsværdig ved den No og Naturlighed, De lagde for Dagen. Efterat De havde fjernet Dem, har Forhandlingen dog været meget levende. Vi maatte sætte en Gnist til Krudtet og stille Hr. de Maufert i den Nødvendighed enten at gaae ind paa Deres Forlangende eller høit og lydeligt at gjøre Fordring paa, at De blev erklæret umyndig for stedse. Greven endte med at foreslaae en Lægeundersøgelse.

Ved disse uventede Ord løb der en Gysen igjennem hele mit Legeme.

— En Lægeundersøgelse! raabte jeg.

— Vi maae ikke dølge for os selv, Hr. Baron, at De vilde om et halvt Aar, ligesom nu, blive opfordret til at underkaste Dem den samme Foranstaltning.

— Han har altsaa bobet at erklære mig for gal!

— Men Deres Familieraad er langt fra at være overbevist herom, eftersom det har forkastet Deres Formynders Indsigelser, indtil det bliver sat bedre ind i Sagen.

— Og naar skal jeg finde mig i denne Ydmiggelse?

— Dagen er endnu ikke bestemt. Men De maa ikke være saa forskrækket over det; De har slet ikke Andet at gjøre, end ganske simpelt at fremstille Dem for Raadet, der vil henvende nogle Spørgsmaal til Dem; to Læger ere da nærværende, det er det Hele, og De vil ikke have mere Umage med at triumphere, end De havde i Morges.

Jeg tog Afsked med Notaren og traf atter sammen med Bastien, idet jeg følte mig sønderknuust ved den Bestemmelse, mine Dommere havde taget.

— Jeg har sendt Deres Hest hjem, sagde han til mig; Fru Grevinden meente, at De vilde have mig med Dem, og derfor har hun ladet en Vogn komme.

Jeg vendte tilbage til Maufert som et Bytte for den forfærdeligste Sorgmodighed. En halv Miil fra Slottet bemærkede jeg Diana, der ventede mig paa Veien; jeg steg hurtigt ned og gav Kudsken Ordre til at kjøre hjem uden mig.

— Hvad er der hændet? sagde hun til mig, saasnart vi vare alene.

— Han har erklæret, at jeg var gal! svarede jeg med bitter Sindsbevægelse, og der skal hidkaldes nogle Læger for at afgjøre min Skjæbne.

— I Himlens Navn, vær dog rolig, min Ven! udbød hun. Kan De saaledes lade Dem nedflaae,

naar det kun afhænger af Dem selv, om De skal vinde saadan en Process?

Da jeg hørte hende tale, skammede jeg mig over mig selv. Var da min Villies Spændkraft allerede opslidt ved den første Anstrengelse under Kampen? Jeg paakaldte mit Mod for idetmindste at være Diana værdig. Jeg fortalte hende da nøiagtigt Dagens forskjellige Tildragelser; hun overveiede dem og meddeelte mig sine Bemærkninger om dem med en saa yndig Tillidsfuldhed, at hun bedøvede min Smerte. Jeg elskede hende. Ak! mine sidste Glædesdage skulde kaste deres Straaler mellem Storme, og mit bedrøvede Hjerte følte sig til samme Tid Døden nær. Dianas Omhed var ikke istand til at give mig min Tillid tilbage.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 18.

Tordagen den 4de Mai 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XVIII.

(Fortsat.)

—

En frygtelig Tanke, som jeg ikke vovede at meddele hende, havde grebet mig; et ubønhørligt, bestandigt tilbagevendende Spørgsmaal klamrede sig fast til mig: hvilken Bestemmelse vilde man tage om min Fremtid? Jeg formaaede ikke længere at smigre mig selv med noget Haab; denne Dagvaskelse, som jeg havde foragtet, havde sig paa engang foran mig ved mit første Skridt, ligesom for at spærre mig Veien ud i

Verden, den havde fundet Tiltro hos dem, hvem Loven havde sat til at beskytte mig! Kom de almindelige Retsbestemmelser mig da ikke længere tilgode, naar man vovede at fordømme mig til en saa ydmygende Prøve? Og afgav denne mine Dommeres grusomme Bestemmelse, idet de vægrede sig ved at tilkjende mig Forstandens fulde Brug uden en retslig Undersøgelse, ikke allerede et Vidnesbyrd om mit Nederlag? Om jeg nu gik til Grunde i denne frygtelige Kamp, hvor der spillede om min Fremtids Skjæbne! om nu Sindsbevægelsen, Frygten lammede min Tankegang! Hver en Time paa Dagen forestillede jeg mig denne iiskolde Domstol udforske mit Ansigt, udspeide min Tanke, undersøge min Angst. Kunde jeg være sikker paa min Forstand, jeg, der beherskedes af en uforstandig, næsten ugudelig Videnskab? endog saa min Kjærlighed, min hellige Kjærlighed blev mistænkelig i mine Dine. Diana gjættede min Smerte, i sin Trøstesløshed udspurgte hun mig. Hvorledes skulde jeg aabenbare hende disse fortvivlede Kampe?

Jeg stræbte forgjæves at betvinge min umandige Svaghed; men de mørke Forudsølelser kom hver Dag mere og mere ubarmhjertige tilbage. Min Formynders Nærværelse var en Dødsqual for mig. Man skulde troe, at han haanligt og uforsonligt fulgte paa min Bunde Skyggerne af den Rædsel, der opfyldte mig. Af hans angribende Tendentser fattede jeg snart Mistanke om, at han haabede at drive mig til en eller

anden beklagelsesværdig Scene i sine Folks Nærværelse, og det var meget nær ved at lykkes ham; men jeg læste i Dianas Dine en saa piinlig Bønsøndelse, at jeg beherskede mig. Jeg opdagede da med dyb Forbavselse en mærkværdig Forandring i min Gudmoders Holdning; denne værdige og rolige Stolthed, fra hvis høie Stade hun havde behersket Greven, syntes nu at have forladt hende, hun vovede ikke mere at forsvare mig, og undertiden troede jeg at see hende ghyse under det Blik, der tilsendtes hende af hendes Mand, der var hende saa uværdig, som om hun var bange for, at han skulde gennemtrænge en eller anden Hemmelighed, som hendes Sjæl bevarede. Det gif da op for mig, at jeg drog hende med i mit Fald. Fra alle Sider saae vi det skumle Net trække sig snevrere og snevrere sammen; gif vi ud i Skoven, saa forfulgtes vi af den lille pjaltede Gjedehyrde, der engang var gaaet bagefter Granger lige til Thilah, og hvem Bastien havde betegnet for mig ved Navnet Lazare; i Lunden duffede paa engang Placide op for os midt i en Allée, som om han havde været skjult bag Buskene for at passe paa os og høre, hvad vi sagde. Jeg foragtede i Begyndelsen dette uværdige Spioneri; men jeg troede snart at have Grund til at befrygte de forfæstle Underfundigheder; Forvalterens underdanige Smil forraadte, jeg veed ikke, hvilken nederdrægtig Ironi, som jeg ikke vovede at forklare mig; man kunde næsten have troet, at han

var trængt ind til den sørgelige Hemmelighed, der laa saa dybt skjult i mit Hjertes Indre.

Vi levede saaledes midt imellem Rædsler, der uophørligt gjentog sig, da en Morgenstund et Brev fra Grauger bragtes mig af Bastien med Underretning om, at den frygtede Dag var bleven ansat til den følgende Mandag. Jeg blev saa bleg ved denne Efterretning, at Diana styrtede henimod mig for at holde mig opreist.

— André! raabte hun, er der da Intet, som De holder af her i Varden, at De saaledes kan mistvivle om Dem selv og om Livet?

Jeg vilde skjule min Svaghed. -- O! sagde jeg, tilgiv mig, at jeg er saa feig; men jeg forfærdes over den Forviisning, hvortil jeg skal dømmes, og jeg spørger mig selv, hvad jeg skal gjøre med min Tilværelse, naar den er skilt fra Deres.

— Skilt! André, det er ikke mere Deres Hjerte, som taler, dette Hjerte, der under vor gjensidige Udveksling af broderlig og søsterlig Kjærlighed forstod saa godt de hellige Venkabsfølelsers evige Bedvaren!

— Det er kun Kjærligheden, der er istand til saadanne Undergjæringer, sagde jeg tungsindigt.

Bed dette Ord, der undslap mine Læber som et modløst Suk, gjorde Diana en Bevægelse af Skræk; jeg saa hende gysse.

— Nuvel! svarede hun strax, saa red Dem da ved Kjærligheden!

— Hvad mener De?

— For tre Maaneder siden, vedblev hun med en kun lidet sikker Stemme, da elskede De, André, det veed jeg, eftersom Madeleine og jeg have frarivist Dem Tilstaaelsen derom. Dengang led De, er De nu bleven helbredet?

— Nei; men hun, som jeg elsker, skal aldrig vide det!

Hendes Dine hvilede paa mine med et ubeskriveligt Udtryk, der foruroligede mig i min Sjæls inderste Dyb.

— Hvad gjør det til Sagen, om hun veed det eller ikke? sagde hun. For en saadan Kjærlighed er der høiere Egne, hvor Lidelserne velsignes af Gud, der alene feer dem.

— Det er et Marthrium, hviskede jeg bittert.

— Saa vær da en Martyr, André, sagde hun med Begeistring; men, dersom Deres Haand hentørres under Livets Kvaler, lad den dog endnu holde fast ved den hellige Palmegren! Lad Deres Ideal staae opreist, og sørg for, at det Billede, der fremmanes i Deres Drømme, ikke vender sig bort fra Dem med Foragt!

— Ja, svarede jeg, jeg skal være hende værdig, det tilsværger jeg Dem, og jeg skal være Dem værdig.

Et Glædeskrig var det eneste Svar, jeg fik paa dette Ord. Mit Blik søgte hendes, hun stod for mig som forklaret; men paa een Gang vakkede hun, ligesom udmattet af Anstrengelsen, og, idet hun unddrog sig min Haand, der havde grebet hende, bedækkede hun sit

Ansigt, medens hun, ligesom hiin Dag, da hun oppe paa Bjerget talte om min Afreise, udbrod i Sulken.

— Min elskede Gudmoder, græd ikke! raabte jeg ude af mig selv, græd ikke!

Under Forvirringen af de Følelser, der trængte sig ind paa mig, kunde jeg ikke finde noget andet Ord til at trøste hende i hendes Smerte. Jeg var paa een Gang sønderknuust ved at see hendes Taarer rinde og stolt af at være Gjenstand for dette Venskab, der var saa dybt, at det laante sin glimrende Betsalenhed, sin Verdensforagt, sin kydske Flamme af selve Kjærligheden.

— Diana, glem, at jeg et Dieblif har kunnet vise mig feig! udbrod jeg atter. Ak! Deres Sorg gaaer mig mere til Hjertet, end min egen Glendighed! for Deres Skyld vil jeg overvinde Ydmygelsene og Forhaanelsene; for Deres Skyld vil jeg leve fri og agtet.

— Ja; det er for min Skyld, at jeg beder Dem derom! svarede hun, for min Skyld! De er jo den Eneeste, der har Godhed for mig!

Hun anraabte mig, og jeg følte disse straalende Forhaabninger, hvori jeg engang havde vugget mig, gjenopvækket hos mig. „Store Gud! hvilket velsignet Navn skal man give denne vore Sjæles Harmoni?“ sagde jeg til mig selv. „Existerer der da en hellig Omhed, en unævnt Veruselse, der er hævet over de jordiske Lidenskaber, og som føles af Englene alene?“

Efter et Dieblif at have badet mig i Kjærlighedens

og Troens hellige Kilder meente jeg virkelig at have faaet min Kraft tilbage; men, ah! det var kun et Lynglimt i min Nat. Den næste Dag kom de mørke Syner, der gjorde mine Drømmerier saa trøstesløse, tilbage med fornyet Styrke. Under mine vilde Phantasier, der hjemsøgte mig i de søvnløse Nætter, mistede jeg den Smule Energi, jeg havde samlet om Dagen, og jeg bemærkede med Forfærdelse den Modløshed, der mere og mere opfyldte mig. Det var kun min Villiekraft, dette vidste jeg nok, der kunde forsvare mig imod den ulykkelige Arvelod, hvormed jeg var truet, og jeg følte lidt efter lidt denne skrækkelige Tanke spire frem i min Sjæl: „Jeg er maaskee allerede vanvittig!“ derpaa tilbagefaldte jeg mig i min Erindring de talrige Exempler paa Vanvid, fremfaldte ved moralske Pinsler og ved Forfølgelser. „Det vil lykkes dem,“ sagde jeg til mig selv, „det vil lykkes dem.“

En nervens Feber fortærede mig, jeg vovede ikke mere at gaac ud af Slottet, jeg blev folkeshy; et Ord, et Smil vakte min Mistanke, og det forekom mig, at jeg var Gjenstand for Alles Blikke og for Alles Bemærkninger, saaledes som jeg allerede havde erfaret det i Monthermé nogle Dage iforveien. En Morgenstund, da jeg havde vovet mig tæt hen til en Kilde, der var Landsbyens almindelige Badstested, gave nogle der forsamlede Fruentimmer sig til at betragte mig; de holdt pludseligt inde med deres Samtale, da jeg nærmede mig, og jeg indbildte mig, at de havde talt om mig; en barnagtig

Frygtfomhed greb mig, da jeg saae disse nysgjerrige Ansigter, og jeg standsede, idet jeg betænkte mig paa, om jeg skulde fortsætte min Gang. Jeg veed ikke, om de gjættede min Forlegenhed; de gamle Kvinder hvæfede indbyrdes.

— Det er Skade! sagde en ung Pige ganske høit.

Jeg vendte om; jeg var bange for, at noget Usædvanligt ved min Gang skulde give Anledning til ubehagelige Bemærkninger. Neppe havde jeg fjernet mig nogle Skridt, førend jeg hørte et Udbrud af Latter. Harmfuld over min Forsagthed stod jeg i Begreb med at gaae tilbage; men jeg syntes endnu at høre denne bevægede Stemme, der sagde: „Det er Skade!“ Dette Ord lød atter og atter i mit Øre som en Klage, og imod min Villie gjentog jeg mekanisk: „Det er Skade! det er Skade!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,
 aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 19.

Tordagen den 11te Mai 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Overfjet fra Fransk.)

XVIII.

(Fortsat.)

Vige indtil Aften nedthygedes jeg af den skrækkelige Tanke, at Alle vidste om mig, at jeg var gal. „Det er Skade! det er Skade!“ Flere Gange forbavjedes Diana over dette Ord, der led fra mine Læber uden at give Svar paa Noget; jeg vovede ikke at aabenbare hende min Kval, og jeg gjorde mig Umage for at synes oprømt.

— André, sagde hun til mig med en bønfuldende

Bevægelse, hor dog op, for Guds Skyld! De lider, det kan jeg see, og Deres Vystighed bedrøver mig.

Hvor gjerne vilde jeg have hengivet mit Liv, naar jeg derved kunde have sfaaet hende for en Sorg; men min ulykkelige Fixidee modstod min Kjærlighed; Næs: susstjorten brændte mig, fortærede mig. Hver Time, hvert Dieblif gjentog jeg for mig selv: Nei, jeg er ikke gal! Dette uophørlige Omkvæd gjenlød i min Sjæl, bankede i alle Kroge af min Hjerne som en uafbrudt Skulpen af Havet imod Klipperne paa Strandbredden, og Dianas staffels Billede, som jeg bar i mit Hjerte, græd, græd over mit Martyrium.

XIX.

Du har ikke hort fra mig i nogle Dage, kjære Wilhelm, og Du anklager mig af den Grund for Glemsomhed og Dovenskab, to Ord, der lyde skurrende i vort Venstabs Sprog; men til Trods for Din Forstillelse opdager jeg meget vel under Din lette Spot et broderligt Hjertes Bekymring, og jeg vil berolige Dig med Hensyn til, hvad Du kalder min Sjæls Desertion. — Hører Du da til dem, som her i Livet kun forfølge Virkeliggjørelsen af deres Dromme og ere beredte til at bortkaste Livet som en ubekvem Byrde, saasnart Haabet ikke mere løfter Drommene paa sine Vinger? Nei, min Ven,

nei, jeg opgiver ikke mig selv; thi der er i Kjærlighedens umaadelige Smerter en hemmelig Fryd, der luttret os og hæver os op over den menneskelige Sphære.

Lidelsen frugtbargjør de troende Sjæle; det er kun hos Atheisterne, at den frembringer Orkenens Goldhed.

Den stakkels Schultz er fremdeles Marjagen til min Tavshed. Jeg veed ikke, hvad det er for en Sorgmodighed, der har nedthyget ham i en Uges Tid; han er nedtrykt, som om han anede en nærforestaaende Ulykke. Jeg vover ikke at forlade ham, jeg har Forudfølelsen af et kommende Anfald. Han begriber selv Faren; thi strax om Morgenen kommer han ind til mig, og jeg seer ham først en Smule beroliget, naar han er sikker paa at beholde mig i Nærheden af sig hele Dagen. Han foreslaaer mig da en Tour ud i Landet; vi tage afsted, vi spise Frokost under det gulnede Espalier ved Indgangen til et eensomt liggende Værtshuus. Naturen udfolder rundt omkring os Efteraarets døende Herlighed; vi passiare, vi filosofhere i det Uendelige. Schultz glemmer da sine Rædsler. Jeg hjælper med Glæde til ved Gjenopvækkelsen af denne ædle Forstand, der ellers er saa paalidelig og saa dyb. Vi komme tilbage ved Middagstid, Børnene løbe henimod os, og jeg seer min ophøiede Dialectiker blive Barn igjen under deres Kjærtagn. Tydskerne ere virkelig i Besiddelse af en Hjertets Enfold og en Sjælsreenhed, der gjør dem saa elskværdige.

Derjom Du faae min Ven Schultz, kjære Wilhelm,

i sin Families Kreds, vilde Du forstaae den Stolthed, jeg foler. Fru Schults er en af disse skjønne og fjærlige Egtesfæller, som Salomons Høisang har anet, og hendes Munde, der paa een Gang er begejstret og drømmende, udbreder i Huset ligesom en hellig Duft af Kjærlighed, som Modgangen ikke kan forandre. Jeg tilbringer mine Aftener i Familien; thi jeg har i nogen Tid indtaget mine Maaltider ved deres Bord; de holde Alle af mig, fordi Schults holder af mig, og af den varme Hengivenhed, de vise mig, skulde man undertiden være fristet til at troe, at de have gjennemtraengt den sørgelige, men saa vel skjulte Hemmelighed, der existerer imellem Schults og mig. Du tænker jeg, at Du er beroliget, min Ven; dersom det altsaa hænder mig endnu engang at synes uefterrettelig i mit overtagne Hverv, maa Du ikke anklage mig mere.

Vi vare nu ankomne til den Dag, der gik forud for det saa frygtede Dieblif. Diana gjættede min Sjæls Tilstand. Jeg saae hende saa bedrovet en Morgen, da hun udspurgte mit Ansigt, at jeg skammede mig over min Feighed. Jeg veed ikke, hvilken Stemme fra Luften der raabte til mig, at jeg flygtede for en Skygge; jeg besluttede da, om jeg end skulde gaae til Grunde derved, at befjæmpe eet for eet disse Svaghedsanfald, under hvilke jeg hidtil havde været nærvæd at segne.

Jeg stillede mig ligeoverfor det Spøgelse, der var en Personliggjørelse af mine Skrækkebilleder, ved atter

at gjennemlæse Documenterne, der vedkom min Proces. Jeg forbaavsedes selv over min Kølighed, og, for at hærde mig til Sagens Forhandling, tilskrev jeg Graunger et langt Brev, hvori jeg med en Lovkyndigs smaalige Noiagtighed gjennemgik alle de piinlige Detailler af denne sidste Proces. Jeg var tilfreds med mig selv; imidlertid var det nødvendigt for mig at gaae til Landsbyen for at overgive Bastien dette Brev. Da jeg stod i Begreb med at gaae, standsede en uhyffelig Forudfølelse mine Fjed. Ved Tanken om, at jeg skulde gjensee Badsferkonerne, tilfløede en Sky mine Dine; jeg tænkte paa at gjøre en Omvei; men nei, jeg havde jo svoret ikke at give efter, og jeg begav mig paa Veien.

Da jeg forlod Slottet, bemærkede jeg den lille pjaltede Slynge, der udspionerede mine Bevægelser til Fordeel for min Formynder; men jeg havde allerede vundet en altfor stor Seir over mig selv til at lade mig forurolige over denne Begivenhed, og jeg vendte mig ikke engang om efter ham. Jeg ankom til Badsfestedet, jeg udholdt uden Forvirring de Blikke, der fæstedes paa mig; jeg lo ad min taabelige Skræk den foregaaende Dag. Jeg gik dristigt ned ad Hovedgaden, og Folk hilste paa mig i Forbigaaende. Jeg mødte Præsten, jeg standsede for at tale med ham; der var Intet i hans Uttringer, der gav tilkjende, at han følte sig generet. Det var oiensynligt, at han ikke treede, jeg var gal. Jeg fik atter min Tillid tilbage; jeg

indsaae, at jeg ved bestandigt at indeslutte mig i disse mørke Tanker havde, uden at vide det, fremmanet Spøgelse, som jeg kun behøvede at røre ved med Fingeren for at lade dem forsvinde. Uden Tvivl havde Placides Bagvaskelser ikke fæstet Rod, og den skjændige Sammenhværgelse vilde blive til mine Fjenders egen Fordærvelse.

Men i selve det Dieblif, da jeg troede mig frelst, befandt jeg mig paa Afgrundens Rand. Jeg havde overleveret mit Budskab til Bastien, og jeg var paa Veien hjemad, lykkelig over endelig at have afrystet Frygtens Nag, da jeg paa Pladsen udenfor Kirken saae mig forfulgt af en Skare Børn, midt iblandt hvilke Lazare, Gadedrengen, som Placide havde kjøbt, og som jeg havde ladet bagved mig i Nærheden af Slottet, slog ud med Armene og pegede paa mig til de Andre. Besvaret ved deres Ratter standjede jeg; de standjede ogsaa. Jeg blev opbragt og gjorde Mine til at ville jage dem bort; nogle af dem løb deres Wei; men Lazare gav sig til at vrænge ad mig; to eller tre af de Driftigste gjorde ligesaa og raabte: Hallo! Hr. Idiot, vil De danske?

Lokkede hid af Stoien kom Beboerne frem i Dørene; inden et Dieblif var forløbet, var jeg Gjenstand for Alles Opmærksomhed. Da jeg saaledes var bleven en Boldt for disse ubarmhjertige Børns Raadhed, tabte jeg Besindelsen, og jeg gav mig til at forfølge Lazare, hvem jeg paa Grund af hans Dumdriftighed

maatte betragte som Anstifteren af dette Complot, da jeg paa engang ved den anden Ende af Pladsen opdagede Placide, der betragtede mig med en haanlig Latter. Der foer et Lyn igjennem min Tanke; jeg gjættede, at det var han, der havde foranstaltet denne Skandale. Mit Raseri vendte sig nu mod ham; jeg styrtede henimod ham; han søgte at undslippe, og vi løbe omtrent hele Pladsen rundt midt under en Hujen og Stoien, der gjorde mig endnu vildere, end jeg var iforveien. Jeg var lige ved at naae ham, da han søgte Ly i en Boutif, hvor han luffede sig inde for mig. Jeg søgte at bryde Døren op med et saadant Raseri, at Muderne sprang i tusinde Stykker; man raabte til mig, at Slynglen var smuttet bort ad en Bagdør. Nu holdt jeg da inde; skjøndt jeg var forblindet af Brede, havde jeg dog endnu saamegen Koldblodighed tilbage, at jeg begreb det Latterlige og Utilbørlige ved denne Scene, Bønderne omringede mig og udtalte høit deres Bemærkninger.

— Den stakkels Herre, han er jo ikke ondskabsfuld, sagde En, hvorfor vil man da drille ham?

— Jeg for min Deel, udbrød en Anden, jeg siger, han er ikke Idiot; han gjør jo ingen Grimacer.

— Hans afdøde Moder var ogsaa meget skikkelig.

— Det er uden Tvivl, sagde Mølleren, en Streg af denne Pjalt Placide; han har villet hævne sig for de Hug, han har faaet.

Raseriets Taarer steg mig i Øinene. Jeg ind-

gjød Medlidenhed, jeg flygtede bort. Ved Udgangen af Landsbyen styrtede jeg mig ind i Skoven. — Det er lykkeligvis dem, tænkte jeg; imorgen er jeg gal! Jeg søgte forgjæves at gjenfinde min døende Energi. — Men jeg taler jo ganske fornuftigt, jeg tænker, sagde jeg til mig selv, min Hjerne er sund; jeg begriber den Skjændighed, man pønser paa at udøve mod mig. Jeg kjender jo godt disse Træer, disse Stier, som jeg saa ofte har vandret paa; Erindringerne om Fortiden fremstaae hos mig masselviis ganske klare og tydelige som før.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogsolderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 20.

Tordagen den 18de Mai 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XIX.

(Fortsat.)

— —

En Kilde rislede i Krattet, jeg løb derhen, og jeg bøiede mig over Bassinet for at see mit Ansigt deri; det var saa blegt, saa blegt, at det indjog mig Skræk. — Ak! dersom Diana ser mig saaledes, vil det gjøre hende ondt, udkrød jeg. Og jeg vovede ikke at vende tilbage til Slottet. Jeg veed ikke, hvor mange Timer jeg vankede omkring paa dette Sted; hvert Dieblif vendte jeg tilbage for at speile mig i

Kilden, og jeg fandt mig bestandigt endnu blegere. Jeg søgte at overbevise mig om, at jeg her var Offeret for en Indbildning. Men, vilde jeg have tænkt paa Dianas Sorg, dersom jeg ikke havde haft min Forstand? Desuden var Vandet jo saa klart og gjennemsigtigt, at alle Gjenstandene i dets Nærhed, Himlen, Træerne, mine Klæder speilede sig deri med deres virkelige Farver.

Jeg kunde derfor ikke tvivle om mine Sandsers Correcthed, og bedøvet, tryllebunden saae jeg paa dette ubevægelige, blodløse Billede, disse hale Dine, der vare fæstede paa mine. En skræffelig Frygt kugede mig; jeg mindedes hiint tydske Sagu om Manden, der har mistet sin Skygge, og jeg spurgte mig selv, om jeg ikke ogsaa havde for stedsse ombyttet Udseendet af en Levende med denne Dødens Blyfarve. Der gik nogle Biingaardsmænd forbi, og jeg skjulte mig for ikke at forfrække dem.

Min lange Fraværelse maatte imidlertid styrte Diana i nye Vengstelser. Da Aftenen var kommen, vendte jeg tilbage til Slottet, klattrede over Muren, der indhegnede Lunden, og sneg mig ind i mit Værelse uden at have mødt en eneste Sjæl; men jeg befandt mig der paa een Gang ligesoverfor den gamle Frits, som ventede paa mig.

— Der er allerede for anden Gang ringet til Middagsbordet, sagde han til mig. Vil Herren klæde sig om?

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal 1877	14,606
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 557 Kr. 32 Dre.	
anviist for dette Kvartal . . . . . 40 — " —	
	597 Kr. 32 Dre.
deraf er indkommet . . . . . 453 Kr. 82 Dre.	453
Restance ultm. Marts. 1878. . . . . 143 Kr. 50 Dre.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 90de Mergang Nr. 1—13 inkl.	1,525
4. Renter:	
Uf £ 9,100 for 1/2 Mar til 1. Marts 1878 à 4 % = £ 182 à 18 Kr. 18 Dre	3,308
5. Uddrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 1,048 Kr. „ Dre.	
anviist for dette Kvartal . . . . . 3,738 — „ —	
	4,786 Kr. „ Dre.
deraf er indkommet . . . . . 3,668 Kr. „ Dre.	3 668
Restance ultm. Marts 1878 . . . . . 1,118 Kr. „ Dre.	
6. Optaget Laan i Nationalbanken	18,000
7. Taget til Indtægt en anviist Pension . 12 Kr. 50 Dre.	
	41,562

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1878.

Overensstemmende m

C. N. Laurrup.

B.

Ekstrakt

af

1ste Kvartals=Regnskab. 1878

for

det forenede Understøttelses=Seliskab.

— Nei, nei, jeg trænger ikke til Noget; gaa
Din Vej!

Dg jeg blev ene tilbage. — —

Matten og Tavsheden indhyllede Slottet.

Jeg analyserede en for en de frygtelige Symptomer, og jeg forstræffedes over den Klarhed, hvormed de tragiske Fortællinger om Personer, der vare blevne vanvittige ved begjærlige Slægtninges Skjændighed, fremstillede sig for min Tanke. Behersket af min Rædsel, tog jeg i mit Bibliothek Bærkerne af de bekyndteste Specialister, og jeg gjenleste deres Studier over dem, der vare beherskede af sygelige Forestillinger; men jeg fandt heri kun en ny Kilde til Modløshed.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bærtshuusholder Sorgen Frederiksen.
Høker Kjersfalds Datter, Henriette.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

— Nei, sig til min Gudmoder, at jeg er en Smule træt, og jeg beder hende undskyldte mig.

Han var lige ved at gaa bort, da jeg kaldte ham tilbage.

— Frits, sagde jeg til ham, finder Du ikke, at der er noget Usædvanligt ved mig i Aften?

Han saae paa mig med en forbausset Mine.

— Nei, jeg gjør ikke, svarede han, og dog, jo, Deres Frakke er revet istykker paa to Steder. Tornene maae have taget fat i den.

Saa snart han var gaaet ud, var det min første Bevægelse at løbe hen til et Speil. Den frygtelige Blyfarve, som mit Ansigt var bedækket af, forekom mig endnu stærkere fremtrædende ved Lampelyset. En kold Sved perlede paa min Pande; jeg kunde ikke længere tvivle om, at jeg var Offeret for en sygelig Subbildning; Banviddet havde allerede grebet sit Bytte.

Frits kom tilbage med min Middagsmad.

— Fru Grevinden var meget bekympret, sagde han til mig; hun vilde gjerne komme herop — —

— Luf Døren, raabte jeg, lad hende ikke komme herind!

— Jeg har ogsaa sagt til hende, at hun kunde være ganske rolig; De var blot lidt træt.

— Godt! lad mig være alene, jeg har Noget at bestille.

— Men De maa være træt; tillader De ikke, at jeg varter Dem op?

Udgift.

	Kr.	D.
Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr.	" Dre.
anviste for dette Kvartal	2,668 —	" —
Overskud af det Brockske Legats Renter	48 —	" —
	2,716 Kr.	" Dre.
udbetalte i Kvartalet 2,703 Kr. 50 Dre.		2,703 50
taget til Indtægt	12 — 50 —	
	2,716 Kr.	" Dre.
uaffordrede ultm. Marts 1878	" Kr.	" Dre.
<hr/>		
Lønninger	1,515	"
Andre Administrationsomkostninger	1,457	45
Naeb'adets Trykning	377	"
Gratificationer	15,870 Kr.	" Dre.
uaffordrede fra forrige Kvartal	" —	" —
deraf udbetalt	15,700 —	" —
uaffordrede ult. Marts 1878	170 Kr.	" Dre.
	15,700 Kr.	" Dre.
deraf udbetalt	15,700 —	" —
uaffordrede ultm. Marts 1878	" —	" —
Renter til Nationalbanken af 18,000 Kr. for en Maaned à 5 %		75 "
<hr/>		
Iso, Kassebeholdning ultm. Marts 1878	4,034	70
	41,562	65

kontrollen.
C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

sen
O. F. Olsen.
J. Em. Larsen,

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen, den 25de Mai 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts 1878 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 35 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det Lovbefalede Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrationsrække, ved hvilket Justitsraad D. F. Olsen gjenvalgtes til Administrator, har fundet Sted den 8de Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver foresandtes som anført, og

findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotokol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1877 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Vitr. C, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer, til Beløb 200,000 Kr.
- b. Nationalbankens Resipisfe for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engliske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentekoupons.
9,100 Vstr., ansatte til Værdi . . . 154,700 Kr.
- c. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommune-Laan, 800 Kr.
- d. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 30,988 Kr.
- e. 3 Sparekassen, efter Sparekassereg. Nr. 47,947
12,278 Kr. 2 Øre.
og fontant . . . . . 122 — 37 —

den 31. Decbr. 1877 udgjorde

saaledes den kontante Kasse-

beholdning . . . . . 12,400 Kr. 39 Øre.

2. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31. December 1877 udgjorde 401,652 Kr. 28 Øre, samt Oversigten over

Regnskabet for 1877 med Hensyn til dets Virksomhed.

Efter denne have samtlige Ind-

tagter udgjort	36,084 Kr. 21 Øre.
og samtlige Udgifter	36,041 — 50 —
hvorefter bliver et Overskud af	42 Kr. 71 Øre.

3. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1876 2906.

Tilgangen i 1877 har været:

nye Medlemmer, og paany optagne	107
	<hr/>
	3013

Afgang i Aaret:

døde	35
udmeldte	54
udflettede	11
Pensionister, døde	21
	<hr/>
	121

Igjen d. 31. Decbr. 1877	2892
deraf, Betalende	2695
Pensionister	191
Budde	6
	<hr/>
	2892

4. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner . . . til 206 Personer,	11,061 Kr. „ Øre.
Gratifikationer „ 500 —	15,338 — „ —
rentefri Laan . „ 42 —	15,200 — „ —

I Alt til . . . 748 Personer, 41,599 Kr. „ Øre.

Balansere

over det forenede Understøttelses-Selskab

	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1877.....			401,609	5
Overskud af Selskabets Virksomhed i 1877, fremkommet ved fra Indtagterne i 1877 at drage samtlige Udgifter for samme Aar	36,084	71		
	36,041	50	42	7
total Formue den 31te December 1877..			401,652	2
			401,652	2

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1877.

Status

Formue, den 31te December 1877.

	Kr	Ør	Kr	Ør
Beholdninger den 31te December 1877.				
Obligationer:				
4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirektionens Indskrivnings- bevis.....	200,000			
£ 9,100, satte til Værdi à 1700 Kr pr. £ 100.....	154,700			
3 Stkr. Obligationer af Rjøben- havns Kommunelaan	800			
Rentefri Udlaan:	355,500	"		
paa rentefri Laan resterede ult. December 1877.....	30,576			
hertil nye Udlaan 1877	15,200			
	45,776			
anviste Afdrag i 1877.....	15,836			
Rest ult. December 1877	29,940	"		
deraf Sibeskyk Legat.....	20,568			
Kassebeholdning:				
Kontant, og i Spare- kassen.....	14,606	Kr 96		
Indtægtsrest:				
for Udlaan. 1048 Kr „ Ør) Konting. . 557 - 32 -)	1,605	- 32 -		
	16,212	28		
			401,652	28
			401,652	28

Skabs Bogholder-Kontor.

J. Em. Larsen.

Køkkens Bogholder

over det forenede Understøttelses-
med Hensyn til

Indtægt.	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
1. Halvaarlig Kontingent 13,075 K ^r 86 Ø ^r Hs. Majestæt Kongens Gave . . . . . 160 — " -				
13,235 K ^r 86 Ø ^r				
herfra affkrevne uerhol- delige Kontingenter. . . . . 144 — 50				
	13,091	36		
2. Ugentlige Kontingenter 6,112 K ^r 96 Ø ^r for Lovbøger . . . . . 104 — 64 -				
	6,217	60		
3. Renter . . . . . 14,821 K ^r 37 Ø ^r herfra Renter for Laan . i Nationalbanken . . . . . 246 -- 12 -				
	14,575	25		
4. S. N. Eibeschütz Legat: til rentefri Udlaan . . . . . 2,000 K ^r til Understøttelser . . . . . 200 K ^r				
	2,200	"	36,084	Ø
			36,084	Ø

Det forenede Understøttelse:

igt

Selskabs Regnskab for 1877

dets Virksomhed.

	Kr	Ør	Kr	Ør
Udgi vt.				
1. Pensioner	11,061	"		
2. Gratifikationer	15,338	"		
3. Lønninger	6,045	"		
(hvoraf Sibeschütz Legat har bidraget 346 Kr)				
4. Administrationsudgifter	1,944	50		
5. Ugebladets Trykning	1,653	"		
6. Afskrevne, uerholdelige Laansrestancer Overskud i 1876, som oversføres til For- muens Konto med	42	71	36,084	21
			36,084	21

Selskabs Bogholder-Kontor.

J. Em. Larsen.
Selskabets Bogholder

Summarisk

af det forenede Understøttelses-Selskabs

Indtægt.	K ^t	Ør
1. Kassebeholdning fra forrige Aar.	13,460	75
2. Halvaarlige Kontingenter	13,616	86
3. Ugentlige Kontingenter	6,217	60
4. Sibeschütz Legat til Understøttelser	200	"
5. Laans Afdrag	15,778	"
6. Renter	14,821	37
7. Sibeschütz Legat til rentefrie Laan	2,000	"
8. Optaget Laan i Nationalbanken	18,000	"
	84,094	58

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1877.

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for 1877.

Udgiwt.	Kt	Ør
1. Pensioner	11,061	"
2. Gratifikationer	15,338	"
3. Rentefri Udlaan	15,200	"
4. Ugebladets Trykning	1,653	"
5. Gager og Lønninger	6,045	"
3. Administrationsudgifter	1,789	80
7. Tilbagebetalt Laanet til Nationalbanken med Renter	18,400	82
Kassebeholdning	14,606	96
	84,094	58

Selskabs Kasserer-Kontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

5. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 13de December 1877 kunne i 1878 anvendes til:

Pensioner med Tillæg, og Gratefikationer . . . . . 27,600 Kr.

Sålt 27,600 Kr.

og til rentefri Laan . . . . . 16,000 —

6. Administrationen foredrog derefter de i 1877 indkomne Ansøguinger, og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 20 Medlemmer til at erholde Pension à 50 Kr. aarlig, fra 1ste April 1878, med ialt 1000 Kr., nemlig:

Løbe- Medl.

Nr.	fra		Alder	Sidst
1.	1831.	Inspektør Hansens Enke	. 72 Aar.	40 Kr.
2.	1832.	Assessor Müllers Enke.	. 77 —	40 —
3.	1834.	Assessor Hohrups Enke	. 76 —	40 —
4.	—	Skibskapitain Møllers Enke	72 —	40 —
5.	1837.	Garderobebetjent Benzen	. 74 —	40 —
6.	1839.	Skipper Tuteins Enke . .	75 —	40 —
7.	—	Skræddermester Staal . .	74 —	40 —
8.	—	Instrumentmager Bircks Enke	73 —	40 —
9.	—	Møllermester Linds Enke .	73 —	40 —
10.	1840.	Stomagemester Jørgensens Enke	73 —	40 —

Løbe-	Medl.		Alder	Sidst
Nr.	fra			
11.	1843.	Restaurator Bonderops Enke	69 Aar.	40 Kr.
12.	—	Skræddermst. J. Lunds Enke	74 —	40 —
13.	1844.	Smedemst. Andersens Datter	74 —	40 —
14.	1845.	Alædehandler Bugges Enke	76 —	40 —
15.	—	Bærtshuusshr. J. Hansens Enke	74 —	40 —
16.	—	Porcellainshdl. Christensens Enke	82 —	40 —
17.	1847.	Hoboist H. Thomsen . . .	80 —	40 —
18.	—	Fotograf A. Hansen . . .	67 —	20 —
19.	1849.	Skolelærer Engels Enke .	69 —	40 —
20.	—	Snedfermester Niesens Enke	80 —	40 —

b. Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April
d. A. bevilgedes følgende 10 ældre Pensionister med
ialt 100 Kr.

Løbe-	Pension		Alder	Sidst
Nr.	fra			
1.	1863.	Jævelerer Oldenburgs Enke	87 Aar.	70 Kr.
2.	1874.	Økonom Blütmanns Enke	85 —	50 --
3.	1868.	Skomagermester Hølsted . .	80 —	60 —
4.	1872.	Boghldr. Bergmanns Datter	77 —	60 —
5.	1873.	Bud Nielsens Enke . . .	80 —	50 —
6.	1876.	Bogholder Møllers Datter	74 —	50 —
7.	1873.	Lærerinde Bälchau . . .	80 —	50 —
8.	1875.	Skrædermester J. Andersen	76 --	50 —
9.	—	Mægler Andrades Datter .	83 —	60 —
10.	1868.	Portraitmaler Christensen .	79 —	60 —

c) Af de om rentefri Laan indkomne 76 Ansøgninger tilstodes 41 Medlemmer, i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 16,000 Kr.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentanternes Erklæringer og Indstillinger over de i 1877 indkomne 587 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenanførte 500 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 15,870 Kr., nemlig:

Medlem

fra

1816.	Blikkenslager J. Szybrowskys Enke . . .	40 Kr.
1818.	Bævermester A. W. Thorlunds Enke . . .	30 —
1820.	Klædehandler J. T. Melbyses Enke . . .	40 —
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke	40 —
1823.	Glarmester Døgevadts Enke	40 —
1825.	Toldassistent J. D. Frenss Enke	40 —
1827.	Bogbinder Tops Enke	30 —
1829.	Snedkermester L. Knudsens Enke	40 —
—	Toldassistent Brandts Enke	40 —
1830.	Juftermester Bechs Enke	40 —
1831.	Politibetjent Brennings Enke	40 —
—	Hattemager Madsens Enke	40 —
1832.	Urtekræmmer E. Hellefens Enke	40 —
—	— Boefens Enke	40 —
—	Grosserer J. Møllers Enke	40 —
—	Smedemester Junchers Enke	30 —
—	Aufersmed Halls Enke	20 —

Medlem

fra

1833.	Blikkenslager Wardinghausens Enke	40 Kr.
—	Strædermester G. H. Møllers Enke	40 —
—	Kodemester Schepelerns Enke	40 —
1834.	Graver Levins Enke	30 —
—	Blikkenslager la Mottes Enke	20 —
—	Overkommandeersergent C. Fjers Enke	40 —
1835.	Krigsraad Fosß's Enke	40 —
—	Typograph Bentzens Enke	20 —
—	Urtekræmmer E. Nisjons Enke	40 —
—	Inspektør Lunds Datter	40 —
—	Strædermester H. Reimann	40 —
—	Winhandler Bockers Enke	40 —
1836.	Kanselliraad Sahls Datter	40 —
—	Toldassistent Kohdes Enke	30 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke	40 —
—	Boghandler Jønsens Enke	40 —
—	Instrumentmager P. Melbyses Enke	40 —
—	Krigsassessor Bergs Enke	40 —
1837.	Fuldmægtig Sebellows Enke	40 —
—	Strædermester Rollings Enke	40 —
—	Skomagermester Johansens Enke	40 —
—	Urtekræmmer Dffenhausens Enke	40 —
—	Krigsraad Kramps Enke	30 —
—	Mægler Ottesens Enke	20 —
1838.	Murer Beholdts Enke	40 —
—	Sagførerfuldmægtig N. Lunds Enke	40 —

Medlem

fra

1838.	Høker Niels Grifsens Enke	40	Rr.
—	Toldkontrollør Bircks Enke	20	—
1839.	Urtekr. Laurizens Enke	30	—
—	— Kjerrumgaards Datter	40	—
—	Toldassistent Bagger's Enke	40	—
—	Karantainoefficiant Brieghels Enke	40	—
—	Skræddermester J. Ferchners Enke	40	—
--	Frisør Minéts Enke	40	—
—	Skomagermester J. L. Friberg	40	—
—	Registrator Hansen	20	—
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	40	—
—	Bogbinder Timmermann	30	—
—	Gjæstgiver Meyers Enke	40	—
—	Snedkermester Neergaards Enke	40	—
—	Skrædder Tønnings Enke	40	—
—	Toldassistent Kjærups Enke	30	—
—	Storsteensfeier Schmidts Enke	30	—
—	Torbemester H. Petersen	40	—
1841.	Portner A. Staels Enke	40	—
—	Barthmager J. P. Honoré	40	—
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	40	—
—	Theaterbud P. M. Schions Enke	30	—
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	40	—
—	Skræddermester M. S. Bærens Enke	40	—
--	Commandeersergent Dauthes Enke	40	—
—	Uhrmager J. Larsens Enke	30	—

Medlem

fra

1841.	Strædder F. Pehns Enke	40 Kr.
—	Viceinspektør Bays Enke	40 —
—	Brændeviinsbr. C. W. Christensens Enke	40 —
—	Stomagemester H. Nielsen	40 —
—	Stomager H. Gredsted	20 —
1842.	Toldassistent Mortensens Enke	40 —
—	Hoboist Hesse's Enke	40 —
—	Kopist Balsgaards Enke	40 —
—	Urtekrammer J. C. Jønsens Enke	30 —
—	Strædder Reimanns Datter	40 —
—	Konditor Coldings forladte Hustru	40 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	40 —
—	Uhrmager N. Damborgs Enke	30 —
—	Stomager H. J. Bechs Enke	30 —
—	Possementmager M. Madsen	30 —
—	Høker Birchs Enke	40 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	40 —
—	Tobaksfabrikør Hansens Enke	40 —
—	Blikkenslager N. A. Timmermann	30 —
—	Bundtmager Eifingers Enke	40 —
1843.	Tapetmager C. Lunds Enke	30 —
—	Politibetjent Groves Enke	30 —
—	Bøsssemager Wengs Enke	40 —
—	Meelhandler Møllers Enke	40 —
—	Auktionsholder Holms Enke	40 —
—	Blikkenslager Hammers Enke	40 —
—	Malermester Meyer	40 —

Medlem

fra

1843.	Toldassistent Møllers Datter	40 Rr.
—	Hjrekudst Besterskous Enke	40 —
—	Skriftstøber Gerches Enke	30 —
—	Guldsmed Dahlboms Enke	30 —
—	Høker J. Nielsens Enke	40 —
—	Bæver Mads Eriksens Enke	40 —
—	Skræddersvend Ahns Enke	40 —
—	Kaffjetmager J. F. Sander	30 —
—	Murermester Møllers Enke	30 —
—	Bogbinder H. P. Poulsen	40 —
—	Slagter Peterfens Enke	40 —
—	Malermester J. P. Jensens Enke	40 —
—	Guldsmedmester Jens Jensen	40 —
—	Skomager Aagaards Enke	40 —
—	Destillatør E. F. Nielsens Enke	40 —
—	Uhrmager P. Hau	30 —
1844.	Malermester Baruels Enke	40 —
—	Toldassistent Munderspæcks Enke	40 —
—	Koffardikapitain Carlstens Datter	30 —
—	Skrædder Dambergs Enke	40 —
—	Politibetjent Lassens Enke	40 —
—	Skomagersvend J. W. Peterfens Enke	40 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	40 —
—	Barbeer Jensens Enke	40 —
—	Skibskapitain Simonstens Datter	30 —
—	Jernhandler Clausens Enke	30 —

Medlem

fra

1844.	Stomagermester Beckmann's Enke . . .	40	Rr.
—	Murermester E. Andersen	30	—
—	Overlærerinde Stinck	20	—
—	Meelhandler A. Sørensens Enke . . .	30	—
—	Skæddermester Granzaus Enke . . .	40	—
—	Kodemester H. Schiøtz's Enke	30	—
—	Kammerraad Mordk's Datter	40	—
—	Kandestøber Swanbergs Enke	40	—
—	Skædder Mariager	30	—
—	Smedemester Mibachs Enke	20	—
1845.	Dreiermester Hasserts Enke	40	—
—	Tomfru H. Pihster	40	—
—	— E. Pihster	40	—
—	Stolemager A. Krügel	40	—
—	Skædder Jakobjens Datter	20	—
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	20	—
—	Bud Lindes Datter	40	—
—	Snedkermester Tolles Datter	30	—
—	Major Rohweders Datter	40	—
—	Stomagermester Klemmert	20	—
—	Stolemager Mehers Enke	40	—
—	Politibetjent Edelstens Enke	40	—
—	Stomagersvend E. N. Hølsted	40	—
—	Skæddermester Kochs Datter	40	—
—	Skibskapitain Johnsens Enke	40	—
—	Stomager Langsted's Enke	40	—

Medlem

fra

1845.	Gymnastiklærer Benzens Enke	40 Kr.
—	Dyrlæge Helpers Enke	40 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	30 —
—	Skræddermester N. D. Hjort	40 —
—	Bogtrykker Hansens Enke	40 —
—	Snedkermester Thyes Enke	20 —
—	Portner Poulsens Datter	30 —
--	Styrmand Koefods Datter	40 —
—	Pensionist Hartenberg	30 —
—	Snedker Klein Schmidts Enke	20 —
—	Overpolitibetjent Saltofts Enke	20 —
—	Arrestforvarer Franzens Enke	30 —
—	Bødkermester C. Guntel	20 —
1846.	Skrædder S. Grün	40 —
—	Portner Jøppesens Enke	30 —
—	Sigarfabrikør Holms Enke	30 —
—	Kontorist Rossings Enke	20 —
—	Hjrekudsk Fristrups Enke	40 —
—	Dreiermester Faust	40 —
—	Malermester Witts Enke	20 —
—	Pensionist P. Petersen	20 —
—	Veikonduktør Præstruds Enke	30 —
—	Tobakshandler P. Lunds Enke	30 —
—	Robbersmed Ringbergs Datter	40 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke	40 —
—	Toldbetjent Lunds Datter	30 —

Medlem

fra

1846.	Musiklærer Møllers Enke	30 Kr.
—	Malermester Holms Enke	40 —
—	Stomager Riis	40 —
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke . . .	40 —
—	Politibetjent P. E. Buch	30 —
—	Skibskapitain Møllers Datter	20 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke	30 —
—	Politibetjent L. Jørgensen	30 —
—	Storstensfeier P. Poulsen	30 —
—	Politibetjent Fischers Enke	30 —
—	Skibskapitain Baggers Enke	20 —
1847.	Opsigtsbetjent P. Larsen	30 —
—	Snedker Schwarz's Enke	40 —
—	Kammerraad Raarsgaards Datter . . .	40 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	30 —
—	Kapitain Meinckes Datter M.	40 —
—	Bartshuusholder Petersens Enke . . .	40 —
—	Overgymnastilærer Reinwalds Enke . .	40 —
—	Kvartermand Enemarks Enke	30 —
—	Stomager Riechels Enke	40 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	40 —
—	Snedker Ravns Enke	40 —
—	Skredder F. E. Lunds Enke	30 —
—	Ophjnsmand Nielsens Enke	30 —
—	Blikkenslager J. W. Lassens Enke . . .	30 —
—	Arbeidsmand J. H. Holdes Enke	40 —

Medlem

fra

1847.	Urtefræmmer U. Holms Enke	20 Kr.
—	Skipper Sporleder	30 —
—	Stomagermester Alsbergs Enke.	30 —
—	Hattemager A. Thomsen	40 —
—	Oversergeant Maacks Enke	20 —
—	Bødkermester Erichsens Enke.	30 —
—	Bærtshuusholder L. Madsen.	30 —
1848.	Stomager A. F. Henningsen	30 —
—	Hoboist J. M. Vaters Enke.	30 —
—	Naalemager C. Bjørns Enke	40 —
—	Snedker Gastmehers Datter	40 —
—	Snedker Høgaard	40 —
—	Hoboist Gronemann	40 —
—	Strædder Rasmussens Enke	40 —
—	Bagermester Herolds Enke	40 —
—	Varemægler Thanings Enke	30 —
—	Kleinsmed J. C. Gjensmann	40 —
—	Guldsmed Keenbergs Enke	30 —
—	Postbud F. Schrams Enke	30 —
—	Stomager C. F. Jakobsen	40 —
—	Snedker Høgaard's Datter	30 —
1849.	Opsigtsbetjent Christensens Enke	30 —
—	Glarimester Gabes Datter	40 —
—	Isfræmmer Schonlunds Datter.	30 —
—	Materialkudst Hansens Enke	30 —
—	Bævermester Krusemarks Enke	40 —

Medlem

fra

1849.	Urtekræmmer Heinrichsens Datter	30	Kr.
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	30	—
—	Klokker Borups Enke	40	—
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	30	—
—	Fyrinspektør Hampes Datter	30	—
—	Stolemager Ruffs Datter	40	—
—	Kleinsmed Bergs Enke	30	—
—	Kof Alminds Enke	30	—
—	Stomager Behrends Enke	30	—
—	Kapelmusikus P. Madsens Enke	40	—
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	30	—
—	Pensionist E. Jensen	30	—
—	Smedemester Hultmann	40	—
1850.	Fabrikør Brunskovs Enke	40	—
—	Viinhandler L. Hansens Enke	40	—
—	Dugmager Verhagens Enke	40	—
—	Restauratør Brenneckes Enke	20	—
—	Forvalter Nielsens Enke	30	—
—	Toimager Steffensens Enke	40	—
—	Stomager Weidemanns Datter	40	—
—	Brændehandler Nielsens Enke	40	—
—	Bægter J. Laursens Enke	30	—
—	Kattuntrykker Würcks Datter	30	—
—	Dugmager Götth's Enke	30	—
—	Sergeant Støvring's Datter	40	—
—	Bundtmager Rahrs Enke	40	—

Medlem

fra

1850.	Stomager Gormsens Enke	40 Kr.
—	Meelhandler Olfens Enke	30 —
—	Stomager J. Lassens Enke	20 —
—	Guldsmedmester H. Fischer	30 —
—	Stomagermester Henningsens Enke . . .	40 —
—	Slagtermester Hansens Enke	40 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke	30 —
—	Bærtshuusholder L. Hansens Enke . . .	40 —
—	Forvalter Thomsens Datter	30 —
—	Stomager J. Lunds Enke	20 —
—	Kleinsmed Bechs Enke	40 —
—	Lærerinde Hellefen	20 —
—	Malermester P. Colding	30 —
—	Hoboist Lunds Enke	20 —
1851.	Oberstlieutenant Wests Datter	20 —
—	Kapitain Hellbergs Datter	30 —
—	Theaterkontrollør Lenkewik's Datter . .	30 —
—	Stomager Dinesens Enke	40 —
—	Tømrermand Møllers Enke	40 —
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	30 —
—	Stræddermester Sørensens Enke	30 —
—	Porcellainshandler Paulsens Datter . .	40 —
—	Glarimester Maders Enke	20 —
—	Smedemester D. Larsens Enke	20 —
—	Bærtshuusholder P. Hansens Enke . .	30 —

Medlem

fra

1851.	Skomager Tønnesen	40 Kr.
—	Bager Kjertmann	40 —
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke . .	30 —
—	Lømrer Jensen's Enke	20 —
—	Havnefoged Røsters Enke	20 —
—	Strædder Ipsens Enke	40 —
—	Snedker Krygers Datter	20 —
—	Skomager Møllerstrøms Datter	30 —
—	Parfymager Søegaards Datter	30 —
—	Parfumer Ingemanns Enke	30 —
—	Traadhandler Barentzen	30 —
—	Portner F. Hansens Enke	30 —
—	Institutbestyrer D. Bræmer.	40 —
—	Skomagermester J. Hoff	30 —
1852.	Bærtshuusholder D. Fischers Enke . . .	20 —
—	— J. Jensen's Enke	40 —
—	Børstebinder Sørensens Enke	30 —
—	Gymnastiklærer Gros's Enke	30 —
—	Skomager Rasmussens Enke	40 —
—	Kontrollør Nielsens Enke	30 —
—	Bærtshuusholder Konholds Enke	30 —
—	Bud C. Ewalds Enke	30 —
—	Handskemager E. Steffensen	30 —
—	Skomagermester Zwichi's Enke	40 —
—	Tobaksfabrikør Koføed	40 —
—	Maler Hesselagers Enke	30 —

Medlem

fra

1852.	Skomager Silb	40 Kr.
—	Strædder Andersens Enke	40 —
—	Bærtshuusholder J. Christensen	40 —
—	Tjener C. Hansens Enke	40 —
—	Skomagermester J. Andersen	40 —
—	— Sacht	30 —
—	Maler N. Nyegaard	20 —
—	Kniplingshandler Baruch	30 —
—	Bærtshuusholder J. Dister	40 —
—	Tonfru Faust	20 —
—	Sadelmager Willumsen	20 —
—	Regimentschirurg Scheils Datter	20 —
1853.	Lærerinde Schaldemoose	20 —
—	Stræddermester H. B. Hansen	40 —
—	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20 —
—	Skomagermester P. Christiansen	40 —
—	Urtekrammer Schyums Datter	30 —
—	Bagermester Petersens Datter	40 —
—	Strædder Mæhls Datter	20 —
—	Farver Jensens Enke	40 —
—	Skomager Rohan	40 —
—	Manufakturhandler Hasses Datter	40 —
—	Dreier Richerdsens Enke	20 —
—	Barbeer J. Ahlstrand	30 —
—	Snedker Sørensens Enke	40 —
—	Skomager Schmidts Datter	30 —

Medlem

fra

1854.	Slagtermester Tholstrups Enke	40 Kr.
—	Fyrbøder Nielsens Datter	30 —
—	Toldassistent Creutzburgs Datter	40 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	40 —
—	Kapitain Nissens Datter J.	40 —
—	— — — — M. W.	30 —
—	Glashandler Melkers Datter	30 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	30 —
—	Snedker S. N. S. Bang	40 —
—	Damefrædderinde Petersen	30 —
—	Skomagermester H. Larsen	20 —
—	— — — — N. J. Oland	30 —
—	Skædder A. Christensen	30 —
1855.	Betjent Rostgaard's Enke	40 —
—	Bærtshuusholder Meyers Enke	30 —
—	Skomager Lundqvist's Enke	20 —
—	Tølmagermester J. P. Rølls Enke	40 —
—	Oversergeant Bergamedys Datter	40 —
—	Skomager Christensens Datter	20 —
—	Bud Lars Hansens Enke	40 —
—	Høker S. Petersens Enke	20 —
—	Typograf A. Sivertsen	20 —
—	Mægler Synchenbergs Datter	30 —
—	Skomagermester F. Jacobsen	30 —
—	Skomagermester Nielsens Enke	20 —
1856.	Skibskapitain Faaborgs Enke	30 —

Møblem

fra

1856.	Retsvidne G. W. Grundtvig	40 Kr.
—	Kommandør Luxens Datter W. A.	30 —
—	Overkirurg Galstrups Datter	40 —
—	Kurbemager Strandbergs Enke	30 —
—	Skibskapitain Breders Datter	30 —
—	Bager Møllers Datter E. S.	30 —
—	Bud Jacob d'Giers Enke	40 —
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	30 —
—	Kjøbmand L. H. Bechs Datter	30 —
—	Traktor J. F. Horkas Enke	30 —
—	Gjæstgiver Sallings Datter	30 —
—	Lømrerjævend M. Hansens Enke	30 —
—	Hofekræmmer Jensens Datter	20 —
—	Jomfru S. Petersen	30 —
—	Urtekræmmer H. Bechs Enke	30 —
—	Stomager Stanges Enke	20 —
—	Musikus J. Stockmar	20 —
—	Byfoged Sommers Enke	30 —
—	Lærer Appels Enke	20 —
1857.	Bogholder Tetzlaffs Datter	20 —
—	Sadelmager Fases Enke	20 —
—	Kunstdreier Wankiens Enke	30 —
—	Stræddermester S. Nielsen	40 —
—	Opvarter Jens Nielsens Enke	30 —
—	Dreier Møllers Enke	20 —
—	Lødbetjent Ibsens Datter	30 —

Medlem

fra

1857.	Federalmager Jørgensens Enke	30 Kr.
—	Kolonibestyrer Rossings Enke	30 —
—	Lieutenant Mortensens Enke	20 —
—	Kontorist Bergs Enke	20 —
1858.	Snedker Hesters Enke	20 —
—	Høker Hans Olfens Enke	30 —
—	Skomager Pihlgrens Datter	30 —
—	Bærtshuusholder P. Albrechtsen	30 —
—	— — Zwinges Enke	40 —
—	Mægler Thannings Datter	20 —
—	Detailhandler N. Petersen	20 —
1859.	Skriftstøber Jacobsens Enke	30 —
—	Maler Lassens Enke	20 —
—	Rancelliraad Neves Datter, P. H.	30 —
—	— — — M. S. E.	30 —
—	Pensionist A. Hansens Enke	30 —
—	Skomager Christensen	40 —
—	Sekretær Laurikens Datter	30 —
—	Graver J. E. Bisbys Enke	20 —
—	Guldsmed Engels Enke	30 —
—	Skrædder Svanebjærs Datter E. F. E.	20 —
—	— — — E. L. E.	20 —
—	Høker Allesøes Datter	20 —
—	Rjøfkenkarl Olfens Enke	20 —
—	Hoboiist Lissbergs Enke	20 —
—	Skomagermester Lundmands Datter	20 —

Medlem

fra

1859.	Kapitain Groves Datter	20 Kr.
—	Stomagermester C. Nielsen	30 —
—	Strædder Soemods Enke	20 —
—	Maler Iskins Enke	20 —
—	Modehandlerinde S. Lassen	20 —
—	Somfru N. Grandjean	20 —
1860.	Skibskapitain Olfens Enke	20 —
—	Urtefræmmer Hallefens Datter	20 —
—	Stomager Jørgensens Enke	30 —
—	Styrmand Riis's Enke	40 —
—	Baadsmænd Anderfens Enke	20 —
—	Portner Hansens Enke	30 —
—	Postfører Baches Enke	40 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke	40 —
—	Stræddermester Johansens Enke	30 —
—	Somfru R. Jensen	20 —
—	Porfællainshdr. Christiansens Datter	20 —
—	Postmester Bøegs Enke	20 —
—	Formand Danielfsens Enke	20 —
1861.	Baabenmester Lebrechts Enke	20 —
—	Steenhugger Schneiters Datter	20 —
—	Stræddermester C. G. Clausens Enke	30 —
—	Hattemager Schmidts Enke	30 —
—	Høker Storms Enke	30 —
—	Bud Debusmands Datter	20 —
—	Bærtshuusholder M. Jensens Enke	20 —

Medlem
 fra

1861.	Tømrer D. Hansens Hustru	20 Kr.
—	Krigsraad Borres Datter S. F.	30 —
—	— — — — — S. D. E.	20 —
—	Bognmand Rasmussens Enke	30 —
—	Farver Verches Datter	20 —
—	Skræddermester A. Lunds Enke.	20 —
—	Høker N. Mortensen	20 —
1862.	Stomager Westrings Datter	20 —
—	Urtekr. Belschous Datter	20 —
—	Fyrinspektør Lunds Enke	30 —
—	Slagter Schartings Datter	30 —
—	Inspektør Vilies Datter	40 —
—	Bærtshuusholder D. Nielsens Enke	30 —
—	Klokker Gøtz's Enke	30 —
—	Skræddermester Kryger	30 —
—	Toldbetjent A. Nielsens Datter	30 —
—	Smedemester Clausens Enke	30 —
—	Tomfru H. Berg	20 —
—	Kommandeersergeant Clemmensens Enke	20 —
1863.	Urtekræmmer Ovades Datter	20 —
—	Uhrmager Nielsens Datter	30 —
—	Bærtshuusholder S. Peterzens Enke.	30 —
—	Sergeant Namodts Datter	30 —
—	Gravør Kraghs Datter.	30 —
—	Seilmager Lorenzen	30 —
—	Læderhandler Lorenzen	20 —

Medlem

fra

1863.	Slagter Frisches Datter	20 Kr.
—	Karethmager W. Hansens Datter . . .	20 —
—	Lærer Meislings Datter	20 —
—	Toldassistent Fischers Enke	40 —
—	Meelhandler Jensen	20 —
1864.	Bogholder Mørchs Datter	20 —
—	Landmand Wilsons Enke	30 —
—	Læge Byrtings Datter	30 —
—	Major Fastings Datter	20 —
—	Assessor Taagerups Enke	30 —
—	Bødker Andersens Enke	20 —
—	Garvervend Sandberg	20 —
—	Brændeviinsbrænder Olsens Datter . .	20 —
1865.	Pastor Brygmanns Datter L.	40 —
—	— — — — — E.	30 —
—	Mekanikus R. Hansens Enke	30 —
—	Maler Toussings Enke	20 —
—	Snedker Mollers Enke	20 —
—	Tomfru A. Dahlin	20 —
1866.	Traadhandlerske M. J. Larsen	30 —
—	Lærer Oluffens Datter	40 —
—	Kof Mollers Enke	30 —
—	Urtekræmmer Johansens Hustru	20 —
—	Arkitekt Hoffmanns Datter	30 —
—	— — — — — Enke	40 —
—	Snedker J. E. Børgesen	30 —

Medlem
fra

1866.	Klædehandler Petersens Datter	30 Kr.
—	Gartner Meislings Hustru	30 —
—	Bødkersvend Teg	20 —
1867.	Økonom Eigtveds Datter	40 —
—	Pensionist Borns Enke	30 —
—	Skibskapitain Ludvigsens Datter	20 —
—	Boghandler Bechs Datter	20 —
—	Fabrikant E. Larsens Enke	30 —
1868.	Pastor Huulegaards Datter	30 —
—	Justitsraad Lunds Datter	20 —
—	Regnskabsfører Andersens Enke	20 —
—	Brændeviinsbrænder Herz's Datter	30 —
1870.	Toldassistent Schmidts Datter	20 —
1871.	Manufakturhandler Ottesens Enke	20 —

7. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter hos 6 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med 28 Kr. og at de Vedkommende udslettedes af Selskabet.

8. Den af Administrationen forlangte Bemhødigelse til at optage et Laan i Nationalbanken paa 18,000 Kr., blev af Forsamlingen eenstemmigen bevilget.

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Tredie Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Justitsraad, Kontorchef Evanekjær,	Kontorchef Blenge.
Prokurator J. L. Lassen	Kodemester Rosenstedt.
— C. M. Winther,	Fuldmægtig, Lieutenant Over-
Statsraad W. Lindberg,	sen,
	Fuldmægtig, Cand. jur. Fog.

Anden Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Institutbestyrer C. L. Wolffsen,	Profesor, Direktør Holbech,
Profesor L. F. Holm-	R. af D.,
berg,	Kanselliraad Melchior.
Læge P. J. Møller,	Profesor Krebs, R. af D.
Sognepræst W. Nielsen,	Kammerraad Truelsen.

Tredie Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Kapitain H. H. Welsch,	Krigsassessor Haugaard, D. M.
— S. W. Pfaff,	Intendant Nielsen, R. af D.
Intendant C. C. Clausen,	Generallieutenant Thestrup, C.
General J. A. Wörts-	af D., D. M.
höffer.	Kapitain, Kassierer Zimmer-
	mann, R. af D.

Fjerde Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Kapitain, Mægler C. Lorenzen,	Grosserer, Kapitain Ammitz-
Agent, Grosserer C. Ost,	bøll.
Lærredshdr. J. Wigler,	Urtekræmmer H. Bohn.
Mynstringsbestyrer	
Børnsen,	

Semte Klasseifikation.

Afgang:	Tilgang:
Restauratør R. Petersen,	Fabrikant E. A. Warburg.
Løifabrikant N. B. Christensen,	Oberst H. Groth.
Ass. pharm. Piper,	Verrellerer A. Heidenheim.
Konditor C. Grandjean,	
død.	

Sjette Klasseifikation.

Afgang:	Tilgang:
Uhrmager J. A. Øberg,	Skræddermester Fleron.
Stølemager B. Rønne,	Snedkermester Drelberg.
Lømrermester, Lieutenant Rothe,	Elektroplet = Fabrikant Chr. Øberg.
Skræddermester B. Reiding,	Høftapetserer Silertsen.

10. Et Andragende fra Selskabets Budde om at erholde Forbedring i deres Gageforhold, enten som et personligt Tillæg i Gagen eller paa anden Maade, fremlagdes, hvorefter enhver af disse tilstodes 50 Kr.

Bed samme Leilighed blev det vedtaget, at Begyndergesagen 400 Kr. for Fremtiden aarlig forøges med 60 Kr. indtil 700 Kr.

13. Derefter optoges 74 nye Medlemmer, hvis Navne forud have været indrykkede i Ugebladet.

14. Sluttelig meddelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

- Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testa-
 ment af 19de Februar 1786 og 24de
 Februar 1802 . . . . 10,124 Rr. 45 Dr.
 — 1807. Student Grells Legat 2,200 — " —
 — 1827. Enkefru Charlotte Amal.
 Bøndes Legat. . . . 4,000 — " —
 Mar 1829. Caroline-Legatet, stiftet
 af en Deel af Selskabets
 Medlemmer i Anledning
 af Hds. Rgl. Høih. Arve-
 prinsesse Carolines For-
 mæling den 1ste August
 1829. . . . . 5,000 — " —
 — 1830. Enkefrue, Statsraadinde
 Rosoeds Legat . . . . 1,000 — " —
 — 1853. Silke-, Ulden- og Lær-
 redshandler J. H. Lunds
 Legat, efter Testament af
 16de April 1853 . . . 2,773 — 6 —
 Og udenfor Fondsbeholdningen:
 — 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Te-
 stament af 20de Juni 1853: }
     a. til Understøttelse 200 Rr. } aarlig.
     b. til rentefrit Laan 2,000 — }
 — 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Ren-
 ten af 400 Rr. aarlig.
 — 1874. Grosserer B. M. Goldschmidts Legat, Ren-
 ten af 100 Rr. aarlig.
-

Pensionister.

Pensio-
nister fra

1853. Major Borthies Enke.
 1855. Skolelærer Achens Enke.
 1859. Koffardikapitain Floors Enke.
 — Profurator Høiers Enke.
 1860. Formand Carlsens Enke.
 — Urtekræmmer Petersens Enke.
 — Portner Borres Enke.
 — Urtekræmmer Guldagers Enke.
 1862. Lærredshandler Hartz's Enke.
 — Porcellainshandler Schalk's Enke.
 1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
 — Portkontrollør Strückmans Enke.
 — Bogholder Nannestads Enke.
 1864. Pantist Helsted's Enke.
 — Skibskapitain Baagøe.
 — Kopist Bruuns Enke.
 — Skomagermester Hesberg.
 1865. Sekretær Ottesens Enke.
 — Fuldmægtig Bradts Enke.
 — Koffardikapitain Hansens Enke.
 — Skomagermester Malmquist's Enke.
 1866. Kvartermand Iversens Enke.

Pensio-
fra

1866. Pastor Justs Datter.
— Bogholder Wiinges Enke.
1867. Kjøkkenmester Krngers Enke.
— Ritmester Foghs Enke.
— Møllermester Andersen.
— Garver Topps Datter.
— Hørkræmmer Brorsons Enke.
— Kunstdreier Søborgs Enke.
— Frugthandler Frørups Enke.
— Skræddermester H. Andersen.
— Farver Schmidts Enke.
— Adjunkt Jacobsens Enke.
1868. Skomagermester N. P. Hølsted.
— Fuldmægtig Drebolts Enke.
— Kopist E. Mohrs Enke.
— Urtekræmmer E. M. Ibsens Enke.
— Barbeer E. N. Gjede.
— Portraitmaler E. F. Christensen.
1869. Smedermester E. L. Kølheders Enke.
— — — — — L. F. L. Rnie.
— Manufakturhandler N. W. Henningsen.
— Skræddermester J. Kroll.
— Kapitain Mølholms Enke.
— Stibskapitain Rjølners Datter.
— Skræddermester F. Schulz.
1870. Blikkenslager J. Irgens Enke.

Pensio-
nift fra

1870. Farver N. Bangs Enke.
 — Bogbinder S. D. Kreiser.
 — Musiklærer P. Mollers Enke.
 — Fuldmægtig Gundels Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontroller Brodersens Datter.
 — Toldassistent J. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Ehlers Enke.
 — Musiklærer Düßhs Enke.
 — Fodermager Sators Enke.
 — Sværdfeger Meyers Datter.
 — Justitsraad Veldrings Datter.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Skomagermester Frydendahl.
 — Skibskapitain Humbles Datter.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Isekræmmer Kleins Datter.
1872. Lømrermester Benkes Enke.
 — Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Skræddermester Bjørnlunds Enke.
 — Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsens Enke.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Skræddermester Müllers Enke.
 — — — Drelbergs Enke.

Pensio-
nift fra

1872. Lieutenant Lunds Enke.
 — Bartshuusholder Anderfens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schrøders Enke.
 — Soldassistent Hassels Enke.
 — Økonom Blitmanns Enke.
 — Fuldmægtig Mulvads Enke.
 — Skomagermester H. Petersens Enke.
 — Bud R. Nielsens Enke.
 — Soldbetjent Wichmanns Enke.
 — Skomagermester Collerups Enke.
 — Guldsmedmester C. Buchter.
 — Meelhandler A. Boldts Enke.
 — Øhandler Jochumsens Datter.
 — Bagermester C. Zubh.
 — Fuldmægtig N. Møllers Enke.
 — Klædefabrikør Ottos Datter.
 — Lærerinde A. M. Bælchau.
 — Amtschirurg Mühes Enke.
1874. Kontorchef Schytts Enke.
 — Økonom J. Frags Enke.
 — Kasserer H. Dalbergs Enke.
 — Kunstdreier P. Martini.
 — Pastor Kjeldbergs Enke.
 — Urtekr. L. Nielsen.
 — Bødkermester S. Petersen.

Pensio-
nift fra

1874. Malermester Benzens Enke.
 — Løifabrikør Waltes Enke.
 — Sekretair Strandgaards Enke.
 — Urtekræmmer A. Buch.
 — Skibstømmermand Petersens Enke.
 — Høker A. Nielsens Enke.
 — Toldassistent Truelsen Datter.
 — Skræddermester Riffners Enke.
 — Sthyrmand Fischers Datter.
 — Stomagemester J. T. Bergs Enke.
 — Toldassistent Halvorsens Enke.
 — Glarmester Gabes Enke.
1875. Krigsraad Segetths Enke.
 — Fuldmægtig Mørchs Enke.
 — Korsanger E. Belt.
 — Skolelærer Bechens Enke.
 — Justitsraad A. Petersens Enke.
 — Bogholder Mørchs Enke.
 — Klædehandler M. Hechjier.
 — Billedhugger Larsens Enke.
 — Skipper Bantkes Enke.
 — Uhrmager Hintzes Enke.
 — Naalemager Hechjiers Enke.
 — Ankersmed Caspersens Datter.
 — Værtshuusholder Bjerups Enke.
 — Skipper J. Glad.

Pensio-
nift fra

1875. Dreier Kleines Enke.
 — Fabrikør M. Brestå.
 — Stræddermester J. Andersen.
 — Mægler Andrades Datter.
 — Bærtshuusholder J. Olfens Enke.
 — Skomager H. C. Nielsens Enke.
 — Kopist Orlamundts Datter.
 — Kontrollør Grams Enke.
 — Kunstdreier Esfildsen.
 — Glashandler Hansens Enke.
 — Høfer J. Nielsens Enke
 — Nebslager N. Jensen's Enke.
 — Mægler Roths Datter.
1876. Fabrikant D. H. Drifers Enke.
 — Organist J. C. Kalhanges Enke.
 — Assistent M. C. Kühls Enke.
 — Toldkontrollør Egtveds Enke.
 — Handelsbogholder J. Müllers Datter.
 — Bogmand P. Petersens Enke.
 — Sadelmager C. Jesspersen.
 — Lærerinde H. Rasmussen.
 — Nagelsmed H. Hoppe.
 — Pensionist Wieggers Enke.
 — Traadhandlerse U. Gabe.
 — Skomagermester Mandrup's Enke.
 — Dameskrædderinde H. Lund.

Pensio-
nister fra

1876. Kunstdreier P. C. Bang.
 — Skraddermester F. Gursch.
 — Urtekræmmer Schlichtkrull's Datter.
 — Pensioneret Toldassistent J. V. Olsen.
 — Ritmester Rahsted's Datter.
1877. Toldbetjent Rundsby's Enke.
 — Manufakturhandler Elbe.
 — Skomagermester E. F. Schmidt.
 — Skipper Dohn's Enke.
 — Overgraver Tolle.
 — Sakai Schrøders Enke.
 — Fiskebloder Nyholms Enke.
 — Hørsvinger Gether's Enke.
 — Guldsmedmester E. Westrup.
 — Fuldmægtig Rønno's Enke.
 — Toldassistent Thygesens Enke.
 — Skomagermester J. Hansen.
 — — J. Reimer.
 — Guldsmed E. Høpfner.
 — Oberst Falkenberg's Datter.
 — Pensj. Toldassistent E. Gille.
 — Bævermester W. Colding.

Endvidere de i 1878 optagne 20 nye Pensionister
 see Pag. 170—71.

Pensionister, der have Brochs Legat.
 1848. Havnefoged Møllers Enke.

1865 Snedker J. Steinbeck.

1868. Guldsmed Næboes Datter.

1869. Skrædder Sommerfeldts Datter.

Pensionister, der have Caroline-Legater.

1875. Bud D. Hansens Enke.

1876. Gartner Gudmanns Enke.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, i Mai 1878.

C. N. Lantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XIX.

(Fortfat.)

Hver en Skildring af en Sindsyhg forekom mig at være et Speil, hvori jeg gjenkjendte mig selv, og, ligesom en Anatom, der føler i sit Bryst Virkningerne af sin egen Kniv, gjennemgik jeg alle Stadierne af Overanspændelse, Slappelse og Skræk, idet jeg fulgte de sørgelige Beskrivelser. Jeg vilde støde disse djævelske Spaadomme bort fra mig; umuligt! en uimodstaaelig Trolddomsmagt fængslede mine Dine til Bladene, og jeg slugte dem med aandeløs Begjærlighed. Et frygteligt Hjulværk havde grebet mine Ideers Rjede; jeg var nødt til at følge indtil Enden Omdreiningen af dette skræffelige Maskineri, hvorfra jeg vilde komme sønderknuust ud.

Jeg veed ikke, i hvor lang Tid jeg fordybede mig i denne Afgrund. Et Dieblif greb jeg mig selv i at

gesticulere som en af de Besatte, jeg havde læst om. Jeg stod op, Bogen faldt ned paa Gulvet; jeg styrtede henimod den, satte Hælen paa den og traadte den under Fødder med Raseri.

XX.

Da det var blevet Dag, vaagnede jeg i min Rænestol, medens Taarerne flød ned ad mine Kinder. En bleg Septembersols Straaler glede ind imellem de gulnede Blade, en hvid Damp hævede sig op fra den lille Sø og bølgede hen over Grønsværet som et stort, bevægeligt Ligklæde; Alt syntes at være i Begreb med at døe, og Ravnene kredsede med deres Klageskrig over Spirene paa Slottet.

Jeg søgte svagt i min Erindring efter Aarsagen, hvorfor jeg befandt mig i mit Bibliothek. En sagte Lyd lod sig høre ved Døren. Frits nærmede sig paa Taaspidserne, og, efter at have seet, at jeg ikke sov mere, vendte han sig om og sagde: „De kan gjerne komme ind, Fru Grevinde.“

J samme Dieblif viste Diana sig.

— Kommer De her? udbrød jeg, saasnart Frits havde ladet os være ene.

— Ja, jeg var altfor urolig, svarede hun; jeg

har seet Deres Øjs skinnne hele Natten; jeg har ikke turdet sende Catharine ind til Dem, og ti Gange har jeg havt den Tanke at komme selv. André, hvad er der hændet Dem? De har været lidende, det følte jeg!

Ved disse Ord erindrede jeg mig min grusomme, gjennemvaagede Nat. — Jeg havde forsinket mig, sagde jeg stammende, der var et Arbeide, som — —

Diana betragtede Bøgerne, der laae spredte paa Bordet; hun tog den op, som jeg havde traadt paa med mine Fødder; jeg vilde rive den fra hende; hun beholdt et Blad i Haanden og kastede sine Bine derpaa.

— Min Gud, sagde hun smertefuldt.

Det varede et Dieblif, inden Nogen af os atter tog Ordet; Alting omkring mig forraadte den tilintetgjørende Svækkelse, jeg havde været et Bytte for om Natten. Saaret i min Sjæl var blottet, og hun var bange for at røre ved det.

— Jeg er meget bleg, ikke sandt? sagde jeg med dæmpet Stemme, idet jeg opfangede et Blik, som hun sendte mig.

— André, André, sagde hun, hvorfor har De udsat Dem for denne Lidelse?

— Jeg har villet vide, hvor langt mine Kræfter vilde række.

— Hvor det er uforsigtigt af Dem! Veed De da ikke, at en saa skrækkelig Sysselsættelse af Deres Tanke kan hidføre Forstyrrelser i den fasteste Aand?

— Jeg veed det, svarede jeg bittert, eftersom jeg er buffet under.

— Hvad er det, De siger, André? I Himlens Navn! lad Dem dog ikke slaae til Jorden!

— Alt er forbi, jeg er for træet til at udholde Kampen.

— Men det er jo idag, at De skal forsvare Deres Sag. Har De glemt det?

— Nei; men jeg har ikke Lyst til at forsvare mig; jeg vil ikke træde frem for denne Domstol, der kun vil nedværdige mig. Jeg staaer i Begreb med at blive vanvittig, det føler jeg; de have sagt sandt. Den Rest af Forstand, som jeg har tilbage, vilde forsvinde, naar jeg kom der. Jeg gaaer ikke derhen.

— Men det er jo det Samme som at ødelægge Dem selv uden Mulighed til nogensinde at faae Opreisning; tænk dog paa Deres Fremtid, André, paa Deres Liv, paa Deres Frihed!

— Jeg har ikke mere nogen Fremtid, mit Liv er uden Maal, hvorfor skulde jeg saa strides med dem om min Frihed? lad dem tage, hvad jeg har! Det er jo dog bedre saaledes. Saa kan min Formynder idetmindste ikke mere jage mig langt bort fra Dem, og De vil ikke sukke i Ensomhed.

— Vil jeg ikke sukke, sagde hun med et bebreidende Udtryk, der lod en kold Gysen løbe igjennem mine Aarer, vil jeg ikke sukke, naar jeg seer Dem nedværdiget? André, min Ven, tag Dem sammen og bliv

Herre over Deres Sandser og Tanker, som for Diebliffet ikke ere normale. Da vi vare Børn, tilsvor jeg Deres Moder at vaage over Dem.

— Mit Hjerte er dødt, og min stakkels Moder er død; jeg vil selv snart døe.

Diana hørte forfærdet paa mig; det var første Gang, at jeg var utilgjængelig for hendes Omhed.

— Nei, det er umuligt! afbrød hun mig med en fortvivlet Bevægelse, Gud kan ikke tillade en saadan Ulykke! André, jeg besværges Dem paa mine Knæ!

Hun laa næsten vanvittig ved mine Fødder, hendes Dine vare tørre, hun knugede mine ubevægelige Hænder imellem sine; hendes Smerte var sønderrivende. Jeg følte mig skamfuld.

— Tilgiv mig, tilgiv mig! udbrod jeg; jeg er en Ulykkelig, der ikke er Dem værdig. Jeg er bange!

— André, dersom jeg er Dem kjær, saa opgiv ikke Dem selv, hav Medlidenhed med mig! De tilintetgjør paa en eneste Dag al min Glæde i denne Verden! fordøm mig ikke til en evig Sjælemarter!

Hulken kvalte hendes Stemme; fløv og forvirret betragtede jeg hende; imod min Villie gjentog jeg dette Ord, der allerede een Gang havde forfærdet hende saameget: „Det er Skade, det er Skade!“ Et Skrig undslap hendes Bryst, hendes Hænder bleve stive og kolde som Is, hun sank næsten tilintetgjort sammen paa Gulvet.

Jeg indsaae, at jeg stod i Begreb med at dræbe

hende, dersom jeg ikke beherskede min feige Svaghed; men jeg fandt i min Hjerne kun en umaadelig Tomhed, hvori der ikke gjenlød Andet end disse ildevarslende Ord: „Det er Skade! det er Skade!“ Og jeg vedblev at være bedøvet og afftumpet ligeoverfor denne trøstesløse Fortvivlelse, som jeg saa gjerne vilde have beroliget, om det end skulde koste mit Liv.

— Jeg vil døe! jeg vil døe! mumlede jeg suffende.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Toldbetjent Røder's Datter, Dumizine Julie.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 22.

Tordagen, den 1ste Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XX.

(Fortfat.)

Diana betragtede mig med en forvildet Mine. Jeg troede et Øieblik, at Vanviddet havde grebet hende ligesom mig selv; men paa een Gang samlede hun sine Kræfter for at sætte sig til Modværg imod sin Bedrøvelse: — Hvad Magt ligger der paa min No, min Værdighed, min Lykke? sagde hun med Udtrykket af en fast, endelig Beslutning. Gud vil tilgive mig det; men jeg maa redde ham!

Og hun tørrede sine Taarer, idet hun blev liggende paa Knæ foran mig, hendes Læber skjælvede, og hendes Blik var tabt i mit.

— André, sagde hun med sagte Stemme, men i en Tone, der kom saa dybt fra hendes Sjæl, at jeg folte denne bære i ethvert af hendes Ord; André, jeg kjender Deres Lidelsers Hemmelighed, De har aabenbaret mig den i en Nats Feberdrømme; De elsker mig!

— O, min Gud! raabte jeg forfærdet.

— André, nu vil jeg ogsaa aabne mit Hjerte for Dem. Jeg elsker Dem! Vil De endnu døe?

XXI.

En Time var forløbet, siden Dianas kjedske Tilstaelse havde udrevet mig af Vanviddets Kloer. Da jeg var steget ned i Dagligstuen, betragtede Hr. de Maufert mig længe og kunde ikke skjule sin Overraskelse. Jeg havde kastet min Svagheds onde Engel til Jorden, og med Stoltheden paa min Pande, med Smilet paa mine Læber var jeg, ligesom Erkeengelen, opfyldt af Guds levendegjørende Aand. Min Formynder vendte sig hurtigt om imod Diana, som om han havde gjættet, at det var hende alene, der havde frembragt dette Under, og han indesluttede os begge

To i et Blik fuldt af Had; men det var kun et Synslimt.

Diana var bleg, bevæget, og det var, som om hun endnu skjælvede over Tilstaaelsen, der var undsluppet hendes Hjerte; hun vovede neppe at hæve Dinene.

— Er De færdig? sagde Greven tort til mig. Tager De afsted med mig?

— Nei Tak, svarede jeg; jeg har ladet Ralph fadde.

— Som De vil.

Idet han derpaa gjenoptog sin haanlig=fornemme Eigegyldighed, satte han sig ned under Verandaen ved et Bord, der var bedækket med Aviser. Jeg nærmede mig Diana. — Tag Dem i Agt, sagde hun hurtigt, han lægger Mærke til os!

Dette Ord sammenknugede mit Hjerte; det aabenbarede denne saa rene og saa stolte Sjæls Ulykke; for første Gang skjælvede hun for sin Mand; min Ulykke thugede paa hende som et Samvittighedsnag.

En Tjener kom og kaldte Hr. de Maufert ud; vi bleve alene. Jeg var bange for det, som jeg læste i hendes Tanke; hun bemærkede min pludselige Sørgmodighed.

— Jeg er noget lidende, André, sagde hun til mig; men bliv ikke urolig over en Tungfjindighed, der for Fremtiden er uden Grund, da jeg seer, at De har Tillid til Dem selv.

— Jeg vilde ikke være Dem værdig, udbrød jeg, dersom jeg ikke gjættede Deres Tanke.

Hun skjælvede, jeg vedblev.

— Tilgiv mig, dersom jeg fornæyer Deres Smerte; men jeg vil helbrede den. Min Søster, Gud seer os og dommer os. Mærker De ikke, at min Moders Aand svæver over os og velsigner os? Der gives Forbindelser, som komme til os fra Himlen. Imorgen rejser jeg, og, naar De tænker paa Deres Broder, der er langt borte, saa glem aldrig, at han tilbeder Dem, og at De har frelst ham.

— Hvad Magt ligger der paa min Smerte og mit Liv, saade hun begejstret, naar De bliver befriet for Ulykken? André, jeg har givet Dem min Sjæl, Alt, hvad der tilhører mig, og jeg fortryder det ikke. Tænk kun paa Dem selv, paa Deres Fremtid, paa Deres Lykke. De vil være stærk, ikke sandt?

— Hvad kan jeg nu frygte? Med et eneste Ord har De gjort mig usaarlig. Jeg udfordrer Vanviddet til at forsøge paa at udslette Mindet om Dem af mit Hjerte. Der er min Tro, min Stolthed, min Fornuft!

Hun rakte mig Haanden.

— Gud beskytter os, svarede hun med et saligt Smil, og jeg er ikke længer bange. Farvel, min Broder, Tak for dette søde Navn, som De har kaldet til Live imellem os.

Jeg tog afsked beruset over dette sidste Farvel;

havde jeg tøvet længere, vilde jeg have forraadt mig ligeoverfor min Formynder.

Ført afsted i Galop af Ralph indaandede jeg i fulde Drag Skovenes balsamiske Luft; jeg troede at fødes til Livet, Anfald af Stolthed stege mig til Hovedet, og jeg havde Noie med at undertrykke i mit Bryst ukjendte Følelser af Begeistring. Dianas Kjærlighed havde gjort mig til en Gud. Da jeg var ankommen til det Sted, hvor jeg en Dag havde seet Bauvidsspøgelseset vise sig for mig, raabte jeg: — Hvor er Du henne, tomme Syu? her er jeg, og jeg trodser Dig!

Mine forbigaagne Rædsler vækkede nu kun en haanlig Foragt i min Sjæl; jeg troede, jeg haabede. Ligesom Afgudsdyrkereu foran sit Gudebillede var jeg fuld af Henrykkelse, mit Blik tabte sig i Himlen, der var dyb og uendelig som min Kjærlighed. Den Prøve, som jeg var beredt paa at underkaste mig, og der i saa høi en Grad havde forfærdet mig, syntes mig nu ikke Andet end en Leg. Jeg var elsket — —

— Straalende, forklaret ankom jeg til Granger. Jeg kunde have ønsket at vove mig ind paa en af disse Helttegjerninger, som kun Kjærligheden tør forsøge. Da den brave Notar saac mig, gjorde han store Dine af Forbavselse over mit straalende Humeur i et saa vigtigt Dieblif af mit Liv.

— Men hvad feiler Dem dog, min Ven? sagde jeg smilende.

— Hvad der feiler mig, Hr. Baron, stammede han, der feiler mig ikke Andet — — end at jeg er henrykt over at finde Dem saaledes, — — jeg var bange for — — sandt at sige, Situationen er saa høitidelig, — — og jeg havde seet Dem saa — — opfyldt af den. — —

Og, da jeg var saa opfyldt af den, har De mistet al Deres Betsalenhed, svarede jeg muntert. Nuvel, examineer mig ganske efter Deres Befvemmelighed, De vil da kunne overbevise Dem om, at, af en Banvittig at være, seer jeg endda ikke saa taabelig ud.

— Bravo! Et saadant Mod holder jeg af, og vore Sager ere paa god Bei; men husk paa, at De skal forsvare Dem ligeoverfor Folk, der ere forundindtagne. Vort Held afhænger af Deres Koldblodighed.

— Stol De kun paa mig, min kjære Raadgiver, jeg bliver baaren op af en Overbeviisning, som Intet kan rokke. Ere Rægerne komne?

— Ja, imorges, og jeg har seet dem; det er Doctorerne Delatre og Billaut. Deres videnskabelige Anseelse og Deres Character maa udelukke enhver Frygt fra vor Side.

En halv Time efter vare Medlemmerne af mit Familieraad samlede i Grangers Sal. Fredsdommeren førte Forsædet, og de sad Alle omkring et stort Bord, der var bedækket med et grønt Tæppe; ved den ene Ende af det sad de to medicinske Specialister og den Læge, der allerede havde havt mig i Cour; paa den modsatte

Side var min Formynder placeret; ligeoverfor Præsidenten vare to Stole forbeholdte Granger og mig.

Da Mødet var aabnet, tog Hr. de Maufert Ordet.

— Førend vi begynde denne Forhandling, mine Herrer, sagde han, maa det være mig tilladt at gjøre et sidste Forsøg paa at bringe en mindelig Overenskomst tilveie. Ingen af os er uvidende om de alvorlige Følger, som det kan have for min Myndling, naar han, inspireret af mindre heldige Raad, forlanger en Myndighedserklæring paa en ubeleilig Tid, og dette Forlangende afflaaes; thi min Pligt byder mig at modsætte mig hans Forlangende, idet jeg støtter mig til Motiver, som vi i Andrés egen Interessje maa holde hemmelige. Det er umuligt ikke at opdage i dette ukloge Skridt et tydeligt Tegn paa en fjendtlig Stemning imod mit Formynderskab. For Dem Alle, mine Herrer, som for mig viser denne pludseligt besluttede Rejse til Indien, som man ikke kan opsætte et halvt Aar, sig kun som et ubehændigt Paaskud, der neppe nok tilflorer en krænkende Mistillid til min Ærlighed. Sagen er kommen til det Punkt, at vor Familieforhandling vil føres frem for Domstolen og aabenbare ubehagelige Modsetninger eller — — forårsage en noprettelig Ulykke. Jeg vilde derfor troe, at jeg svigtede mit Hverv som Formynder, naar jeg ikke henvendte en sidste Appel til Hr. Grangers Klogskab. Mit Navn er, tænker jeg, et tilstræffeligt Svar paa

de Bagnasselser, som man søger at rette imod mig. Lad min Nyndling tage sit Forlangende tilbage, og jeg giver. Afkald paa en Undersøgelse, der kan være ulykkebringende for ham.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 23.

Tordagen, den 8de Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Eigesom de tidligere Aaringer, skulde man ikke undlade, herved at give en Fortegnelse over samtlige Bestyrelsesmedlemmer, saaledes som de, i Følgerække paa de afholdte Generalforsamlinger, Tid efter anden, ere blevne valgte.

1. Administratorer.

Statsraad, Direktør C. N. Lantrop, N. af D. og
Dbm.

Justitsraad, Raadmand B. Petersen, N. af D. og
Dbm.

Justitsraad, Fabrikeier D. F. Olsen.

2. Repræsentanter.

1ste Klasse,

(for kongelige, kommunale Embeds- og Bestillingsmænd m. Fl.)

Justitsraad H. Kjerrumgaard,

— N. V. Rasmussen, R. af D.

Statsraad D. Cruje, R. af D. og Dbm.

Overkrigskommisair C. F. Clausen, R. af D.

Inspektør M. Hertz, Dbm. og R. af D.

Statsraad S. P. de Fontenay, R. af D.

— C. N. Keller, R. af D.

Kammerraad B. N. Heiberg.

Profurator G. Berggreen.

Justitsraad L. W. Gede, R. af D.

— N. V. Blechingberg, R. af D.

Toldkontrollør C. N. Black.

Contorchef, Cassjerer C. N. Blenge.

Hodemester Rosenstedt.

Fuldmægtig, Lieutenant Ewersen.

— Cand. jur. Fog.

2den Klasse,

(for Præstestanden, Lærere, Læger, Kunstnere, Videnskabsmænd, Studerende, Kirkebetjente m. Fl.)

Arkitekt F. W. Evede, R. af D.

Sognepræst S. Nielsen.

Pastor C. Levison, R. af D.

Skoleinspektør N. Hoffmann.

Litograf Th. Bergh.

Stiftsprovst C. Nothe, R. af D. og Dbm.

Statsraad B. Vorgen, R. af D.

Professør A. P. Berggreen, R. af D. og Dbm.

Provst S. B. Fog, R. af D. og Dbm.

Cand. theol. G. E. Keller, R. af D.

Professør F. Krohn, R. af D.

Statsraad N. B. Schydt, R. af D. og Dbm.

Professør, Skoledirektør Holbech, R. af D.

Canfjelliraad Melchior

Professør Krebs, R. af D.

Kammerraad Trueltsen, R. af D.

3die Klasse,

(for de til Militair-Statene hørende.)

Overkrigskommisfær F. W. Aagesen.

Capitain M. Hyrup, R. af D.

Assistent i Marinen C. F. Ipsen.

Krigsraad P. S. Eigtved, R. af D.

Oberst S. E. Gandil, R. af D. og Dbm.

Sekretair G. S. Claesen.

Krigsraad H. P. Eigtved, Dbm. og R. af D.

Capitain F. W. Hendriksen.

Skibsbygmester Gullach, Dbm. og R. af D.

Lieutenant, Bureauchef E. Niskan.

Lieutenant L. Bachmann.

Kassjerer C. E. Brodersen.

Krigsskæfser Hangaard, Dbm.

Intendant P. N. Nielsen, R. af D.

Generallieutenant Thestrup, R. af D. og Dbm.

Capitain, Kasserer Zimmermann, R. af D.

4de Klasse,

(for Handelsstanden, og de dermed beslægtede Forretninger.)

Theehandler C. M. Fønnesbech.

Urtekræmmer F. C. Bondrop.

Grosserer W. Wanscher.

Urtekræmmer F. S. Boje.

Grosserer F. F. Heimann.

Skibsfører C. Eberth.

Grosserer Adam Petersen.

— Gustav Kruse.

— Hagelberg.

Manufakturhandler Brimon.

Agent, Baandhandler Chr Petersen

Manufakturhandler A. Thomsen.

Capitain, Grosserer Ammitzboell,

Urtekræmmer H. Bohn.

5te Klasse,

(for Fabrikanter, Grossister, M- og Brødhandlere, Restauratører, Kaffeskjenkere m. Fl.)

Fabrikant D. Thøgersen.

Fabrikant, Farver C. Schleisner.

Brygger J. Westberg.

Restauratør S. Hansen.

Løifabrikant J. F. Kromphardt.

Brændeviinsbrænder J. E. Olsen.

— Grosserer J. Chr. Olsen.

Mekanikus Th. Rundsøn.

Statsraad, Bankdirektør A. E. Reimann.

Fabrikør J. L. Petersen.

Brygger H. J. Tvede.

Brændeviinsbrænder C. Jakobsen.

Fabrikant C. A. Warburg.

Oberst, Kommunalrevisor Groth.

Bejellerer Heidenheim.

6te Klasse,

(for Haandværksstanden, og for de til de andre Klasser
ikke hørende Medlemmer.)

Malermester W. Hammer.

Ankerfjedmester A. W. Holm.

Handskesfabrikant N. F. Larsen.

Stomagermester G. A. Omberg.

Blikkenslagermester S. Mortensen.

Malermester A. E. Geisler.

Tomrermester J. W. Unmack.

Snedkermester Hans J. Lund.

Sadelmagermester C. F. Rothmann, jun.

Lieutenant, Murermester S. Prahl.

Snedkermester D. N. Thorsen.

Garvermester E. Gericke.
 Skræddermester Fleron.
 Smedermester Dzelberg.
 Fabrikant C. Dberg
 Høftapetserer Eilertsen.

Samtlige Repræsentanter ere anførte i den Orden, da de successive ere valgte, og den førstnævnte i hver enkelt Klasse vil, for hvert enkelt Aar, være at betragte som Klassens Formand; men det er ikke formænt Klasserne, indbyrdes at vælge til Formand, hvem der dertil ellers udsees, naar den førstnævnte Repræsentant refuserer. —

3. Skrivkomiteens Medlemmer.

Pastor L. Schmidt, Formand.
 Assessor, pf. Inspektør J. Em. Larsen.
 Revisor, J. H. Halvorsen.
 Assessor, Skoleinspektør Olivarius.

4. Embedsmænd.

Bogholder: Assessor, pf. Inspektør J. Em. Larsen.
 Casserer: Kongelig Fuldmægtig C. Borgen.

5. Budde, Indkassatorer.

Skomagermester P. C. Petersen.

Auktionsholder, Retsvidne N. P. Petersen.

Stomagermester C. Olsen.

Skræddermester, Retsvidne Wandall.

Snedker D. A. Eriksen.

Skræddermester, Kontrollør H. C. Rasmussen.

Selskabets Contor, der modtager Ind- og Udmeldelser af Medlemmer, samt alle andre Selskabet vedrørende Sager, under Forsegling til Administrationen, er i Nybrogade Nr. 22 i Stuen, og er aabent hver Dag, fra Kl 10 til 12 Formidag.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, i Mai 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaet nyt Medlem:

Politibetjent Niels Chr. Pedersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Soguedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen, den 15de Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXI.

(Fortsat.)

Granger vilde svare; men jeg kom ham i Forkjøbet.
— Tillad mig at tale min Ven, sagde jeg til ham, efter som jeg netop er her, for at man skal fælde en Dom om Klarheden af min Forstand.

En Bevægelse fra Fredsdommerens Side opmuntrede mig. Jeg vedblev:

— Det vilde ikke passe sig for min Alder, mine Herrer, at modsætte mig de forsonlige Ord, som min

Formynder, Hr. Grev de Maufert, i dette Dieblif har udtalt, og jeg vil svare paa hans oprigtige Mødekommen, ikke mere ved at forskandse mig bag det, som han kalder et ubehændigt Paaskud, men ved at betro mig til hans Verlighed. En Mand, der er i hans Tjeneste, har været at erklære mig for gal. I det Dieblif, min Formynder protesterer imod denne Bagvaskelse, underkaster jeg mig med Verbodighed hans Dusse, og jeg vil tillidsfuldt afvente min Myndighedsalder.

Af den Tavshed, der indtraadte i Forsamlingen, var det let at indsee, at jeg her havde berørt Spørgsmaalets Kjernet. Hr. de Maufert syntes at betænke sig et Dieblif; men det var ikke længer muligt for ham at vige tilbage.

— Min Pligt og Omforgen for Deres Fremtid, sagde han endelig, idet han udslyngede et giftigt Blik imod mig, forbyde mig at protestere.

— I saa Fald, min Herre, svarede jeg med Selvbeherfskelse, maa De tilgive mig, at jeg vedbliver mit Forlangende. Jeg bør ikke gaae bort herfra uden uafhængig og med mine Rettigheder anerkjendte eller ogsaa berøvet disse Rettigheder. Jeg fordrer denne Undersegelse, som paakaldes af Dem, og, idet jeg stiller mig under mit Familieraads Beskyttelse, henfalder jeg det om fra idag af at regulere min Fremtid, der trues af Dem.

— Vedbliver De Deres Paastand, Hr. Greve? sagde Fredsdommeren, idet han henvendte sig til min

Formynder. Skal jeg oplæse de Documenter, hvorpaa De begrunder Forkastelsen af den Myndighedserklæring, som Hr. Baronen andrager om?

— Jeg vedbliver min Paastand, svarede Greven.

Dommeren tog derefter paa Bordet et omfangsrigt Manuskript og begyndte at læse op af det. Det var først en henfynsløs Beretning om den Ulykke, der i to Slægtled havde tnyget paa min Familie. Derefter kom nogle Lægeattester, som bevidnede min Bedstefaders og min Moders Vanvid. Ved denne sfaanseløse Skildring holdt Dørrighedspersonen inde.

— Det maa være ubehageligt for Dem, min Herre, at høre paa, sagde han til mig, og, dersom De ønsker at fjerne Dem, er Deres Nærværelse ikke uundgaelig nødvendig.

— Min Moders Minde, svarede jeg, kan kun understøtte min Beslutning. Vær saa god at blive ved.

Han gjenoptog derpaa den sorgelige Fortælling om mine første Kvaler; min Moders Død var fortalt der med alle de Rædsler og Uengstelser, der ledsagede den; da saa dette bedrovelige Capitel var afsluttet, gav Indlæget sig til at anklage mig selv. Allerstørst var det en Sammenstilling af ubetydelige og urimelige Omstændigheder, Levninger, der med piinlig Flid vare fravristede de bleguede Erindringer fra min første Barndom og samlede Dag for Dag med en saadan Omhyggelighed, at man deraf gjættede den for længe siden fattede Plan at lade mig erklære for

borgerlig død. Jeg kunde ikke tilbageholde et haanligt Smil over denne beshynderlige Sammenhobning af Drengestreger fra min Skoletid, af Indfald fra mine opløbne Aar; mine Udbrud af Vystighed og Sorgmodighed vare her allesammen opregnede som ligesaa mange Tegne paa Vanvid; derefter kom Touren til mine faade Studenterstreger. Hr. de Mauvert vidste Alt, han havde havt sit hemmelige Politi i Heidelberg. Det nærgaaende Skamskrift detaillerede Alt med en saadan Kunst, at jeg tilsidst selv blev overrasket ved at høre det oplæse; disse Ungdomsudskeielser, der vare mangfoldiggjorte, overdrevne og gjenfortalte med foldt Blod, forekom mig at vare slaaende Beviser paa en forfærdelig Aandsforvirring. Men der var ikke en eneste Omstændighed af mit Liv, hvori jeg ikke gjenfandt Dianas Indflydelse eller Mindet om hende; hendes Billede svævede over denne hele Fortid, der saaledes blev maanet frem. En eneste Tanke opfyldte mig med sin seirende Magt: jeg var elsket! og, da disse giftige Blade endelig berettede Historien om de sidste Maanedes, hvor hver en Time gik Side om Side med vore Hjerters sympatheticke Slag, da luffede jeg Dinene, blændet af min Drøm. Jeg gjenfaae Kilden, der græd over min besvimeede Gudmoder, Brandehuggerens Hytte og alle disse smilende Dage, hvor vi tav stille begge To, frygtfomme og forfækkede over vore Sjæles Uro.

Jeg horte utydeligt, at min Formynder gjorde Paastand paa, at jeg led af en Sindsforvirring, der

kunde godtgjøres ved Vidner, som vare beredte til at fremstille sig for Familieraadet; men jeg lyttede kun til en eneste Røst, der syntes ideligt at hviffe i mit henrykte Øre: — André, jeg elsker Dem! vil De endnu døe? — Jeg blev draget ud af min salige Tilstand ved disse Ord, som Fredsdommeren henvendte til mig:

— Da de hidkaldte Vidner ere i Hr. Grevens Tjeneste, kunne de kun afhøres som Personer, der ere istand til at meddele nogle Oplysninger. De har imidlertid Ret til at forkaſte dem, min Herre.

— Gud bevare mig for det! udbrød jeg; det er mig i høieste Grad magtpaaliggende, at denne Underſøgelse bliver fuldstændig og ikke lader Noget forblive i Uvisshed.

Man indførte Martin, Hr. de Mauferts Kammer-tjener, hvis Navn var skrevet overst paa Listen. Iblandt alle Slottets Tjenestefolk var han den, der maatte være fjendtligst stemt imod mig; thi jeg vidste, at han var altfor meget i Besiddelse af sin Herres Gunst, til at jeg ikke skulde nære Mistillid til ham, og jeg havde altid behandlet ham i Overeensstemmelse hermed. Udspurgt af Dyrighedspersonen erklærede han, at han kjendte mig fra Barndommen af; han havde altid bemærket hos mig abnorme Modsigelser i min Character; snart paakom der mig pludselige Bredeudbrud, der ligesaa pludseligt forvandledes til en umotiveret Latter, saaledes som man seer det hos Gale; men det var isærdeleshed efter min Tilbagekomst fra Heidelberg, at

min Landsfvagthed havde lagt sig for Dagen. Han fortalte derpaa Alt, hvad han havde hørt om hiin bekyndte Tildragelse i Skoven den Dag, da et af mine Anfald af Vanvid nær havde kostet Fru Grevinden Livet; derefter min Scene med Guillot og Placide og endelig Optrinnet om Astenen, da min Formynder blev tvunget til at kalde sine Folk til Hjælp og frelstes kun ved den yderliggaaende Voldsomhed af mit Raseri, hvorved jeg tabte Besindelsen. En anden Tjener afgav sine Vidnesbyrd i samme Retning; saa kom der en Arbejder, der var Ven af Placide og erklærede, at min Galsskab var noksom bekjendt der i Eggen, og han forsikrede, at han havde seet mig Dagen iforveien dansse med Børnene paa den offentlige Plads i Landsbyen og et Dieblif efter forfølge dem som en Rasende.

— De har ikke Noget at bemærke med Hensyn til disse Vidnesbyrd? spurgte Fredsdommeren mig.

— Ikke det Mindste, svarede jeg med Foragt.

Tony, en af mine Midknægte, blev nu kaldt ind. Denne Knos var mig hengiven, og jeg blev forbavset over at see ham i dette Selskab. Tony folte sig forkuht ligeoverfor den imponerende Forsamling og forelegen ved sin Bretagnerdialect; han fremstammede paa sit Kludervælsk en Anerkjendelse af mine Talenter som Rytter og af mine Kandskaber som Hestedoctor, da Dommeren afbrød ham.

— De ledsagede Hr. Baronen den Dag, da Fru Grevinden blev kastet af Hesten i Nærheden af den aabne Plads i Bildsvineskoven?

— Ja, Deres Velbyrdighed, svarede Tony med et lettet Suf.

Vil De fortælle os, hvad De veed om denne Begivenhed.

— Hesten er et godt Dyr, Deres Velbyrdighed, og Feilen laa ikke hos den; men den blev vred, fordi man standfede den, og saa løb den afsted.

— Havde Hr. Baronen Udseende af en Mand, der pludseligt bliver rammet af Vanvid?

— Nei, det maa De undskyldte, Deres Velbyrdighed; Hr. Baronen sidder altfor fast i Sadeln, til at han skulde blive bange; det er en Gentleman.

— De paastaer altsaa, vedblev Dommeren, at Hr. Baronen syntes i det Dieblif at være i Besiddelse af al sin Koldblodighed, og efter Deres Mening er han redet saa pludseligt afsted, fordi Hesten blev rasende?

— Ja, det troer jeg rigtignok, at jeg tør paastaae, svarede Vidneægten. Jeg veed nok, at Hr. Baronen har lidt sine Anfald, med Deres Tilladelse; det har man fortalt til mig, ligesom man har fortalt det til de Andre.

— Hvem har fortalt det?

— Hr. Placide.

— Om Forladelse, afbrød Granger, jeg onskede gjerne, at Vidnet maatte noiere forklare, hvad han forstaaer ved disse Ord: det har man fortalt til mig, ligesom man har fortalt det til de Andre. Hvad er det for Andre?

— Dem, der skulde aflægge Vidnesbyrd, svarede Tony naivt. Hr. Placide har sagt os, hvad vi skulde svare, efterføm der er Zugen uden ham, der har seet Hr. Baronen gal.

Min Formynder bed sig utaalmodigt i Over-
skjægget.

— Det er nok, sagde han, der er jo ikke sund Sands i Alt dette.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Stomager E. G. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 25.

Tordagen, den 22de Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXI.

(Fortjat.)

— Tillad, vedblev Granger, den Rolle, der spilles af denne Forvalter, som dicterer de Vidneerklæringer, der skulle aflægges, er os med god Grund mistænkelig; det er os af Vigtighed at vide, om man ikke har benyttet sig af Tvang eller Trudsel. — —

— Nei, sagde Tony, Hr. Placide har ikke truet; tværtimod, han har lovet at lægge to hundrede Francs paa min Løn for at sige det Samme som han.

Min Formynder sprang op i sin Lænestol.

— Det er falsk! raabte han, og det er dumt.

— Jeg maa gjøre Hr. Greven opmærksom paa, svarede Granger med Stolighed, at det er kun Deres Forvalter, som der her er Tale om, denne samme Placide, der gjenfindes ved Kilden til alle de Nygter, som udspreedes imod os, der er optraadt som Væreskjænder imod os i et Retsdocument, der er den Eneste, som har seet vore foregivne Anfald af Banvid, og som er saa langt fra at være noget uvilligt Vidne, at man ikke engang har vovet at kalde ham frem for os.

— Det er nok! sagde jeg nu paa min Side, idet jeg reiste mig, en saadan Debat vilde svække min Sag.

Paa et Tegn af Dommeren traf Tony sig tilbage.

— Jeg protesterer energisk imod dette Vidnesbyrd, sagde min Formynder.

— Familieraadet vil vide at vurdere Omstændighederne, svarede Granger; vi ville nu anmode de Herrer Læger om at skride til deres Undersøgelse, og vi ville afvente deres Erklæring for at føre Sagen og nedlægge vore Paaastaunde.

Dette frygtelige Forhør, hvorfor jeg havde næret en saadan Rædsel, var nu ikke længer Andet end en Leg for mig; Diebliffet, da jeg skulde gjøre Bagtalelsen tilskamme, var kommet, det følte jeg paa min Troesbegeistring. Med et Udbrud af Dumdriftighed besvarede jeg de forlegne og tilbageholdne Spørgsmaal, der først bleve henvendte til mig af Lægerne.

— De maae ikke behandle mig som et frygtsomt Barn, sagde jeg stolt; jeg kan uden Betyrning taale Deres Undersøgelse og selv hjælpe Dem med at udgranske min Hjernes Forsatning. De skjælver ved at stille mig Ansigt til Ansigt med dette Banvid, som man beskylder mig for? Nuvel! jeg vil komme Deres Forskninger imøde, uden at blegne vil jeg i Forening med Dem vove at trænge ind i disse affkrækkende Regioner. Jeg er gal, siger man, eller jeg vil blive det, fordi en skjæbnespanger Arvelod har i to Slægtled thyngt paa min Familie? Udsørg mig, mine Herre, jeg er parat!

— Har De aldrig følt nogen Uro ved at vide, at De var modtagelig for en saadan Sygdom? spurgte Dr. Delatre.

Jeg havde et Dieblif det Forsæt at ville omgaae Spørgsmaalet; men jeg tænkte paa Diana, og jeg rødmede over at tage min Tilflugt til en Løgn.

— So, jeg har erfaret frygtelige Anfægtelser, det tilstaaer jeg, svarede jeg med bitter Hestighed; thi jeg har villet ophyses med Hensyn til den Fare, jeg løb; jeg har læst alle Deres Afhandlinger om Banviddet, og jeg har undertiden i mange Timer beskjæftiget mig med at udmaale mit Væsens Kraft og Svaghed. Alene dette er en Lidelse i allerhøieste Grad; men De seer det, mine Søner ere ikke blevne rystede ved denne Prøve. Her, ligeoverfor Dem, der ere samlede for at dømme mig og erklære mig for gal, taler jeg med Ro og

Fasthed om en saa forfærdelig Hjemføgelse, hvormed man siger, at jeg er truet, og min Forstand svigter mig ikke, skjøndt jeg veed, at et eneste uforsigtigt Ord vilde kunne ødelægge mig.

Man har fortalt Dem mine Studentereccesfer. Nuvel da, hvad disse Eccesfer angaaer, saa indrommer jeg dem, jeg har troet paa Ungdommen, paa Begjæstringen, paa Fædrelandet, ligesom jeg endnu troer paa Digtekunsten, paa Dyden, paa Kjærligheden, ja, paa Kjærligheden, der alene vilde være istand til at redde mig hernede, ligesom den vil redde mig i Evigheden, — paa Kjærligheden, der trodser Vanviddets skumle Spøgelsfer; thi den er Lyset, Sandheden og Livet! ja, jeg har undertiden følt Anfald af Frygt, ligesom man føler sig nedtrykt ved Fortællingen om et Skibbrud; jeg har kæmpet, jeg har lidt — — hvad skulde jeg vel have at tilføie mere? jeg er thyve Ar, — jeg elsker, og jeg er elsket; saa seer De vel, at jeg kan ikke være gal!

Der løb en Mumlen igjennem Forsamlingen; selv de Koldeste vare blevne berørte af min Lidenskabs Pust, og jeg læste Belvillie og Overbeviisning i Alles Dine. Min Formynder sad som ramt af Lynet. Min Seir var sikket, og jeg saae Dianas Billede, ubemærket af alle Andre, svæve ned over mig, smile til mig og opmuntre mig.

— Ja, vedblev jeg exalteret, De vil ikke tvivle mere, jeg har min Forstand, ikke denne tomme Forstand,

der har sit Hjem i en Aand, som vakler og betænker sig ved ethvert Skridt paa Videnskabens og Philosophiens ubanede Stier, men Hjertets Forstand, der henter sin Kraft fra Gud og fører os med sikre Skridt paa den evige Viisdoms, den evige Skjønheds Veie! Gjenkjender De ikke det guddommelige Tegne paa min Pande? jeg er ikke mere dette svage Væsen, der endnu igaar var forblindet af Tvivlen, kæmpede med Forsærdelsen og søgte et Glimt af Haab igjennem sin Tankes Mørke; hun har sagt det til mig: Jeg elsker Dig; og Lyset ombølger mig, jeg seer!

Jeg stod opreist, skjælvende af en hellig Beruselse; de betragtede mig Alle med tilbageholdt Aandedrag.

— Tag Dem i Agt! hviskede Granger til mig.

— Lad ham tale! raabte min Formynder heftigt.

Men jeg hørte dem neppe. — Nei, vedblev jeg ivrigt, idet jeg henvendte mig til Greven; nei, De skal ikke mere kvæle min Forstand under Deres usalige Skrækkemidler, og de Uheldigheder, som Deres Verden har fuldt op af, skulle vige tilbage fra mig, Kjærlighedens Daab har løskjøbt mig fra Helvede, hvort De vilde styrte mig. O! De seer ikke dette tilbedte Billede, der hjælper og beskytter mig; vi udgjøre herester kun en eneste Sjæl. Hun er der, mine Dine betragte hende; jeg lever i hendes Aandedrag, hendes Stemme hvisker i mit Øre det Ord, der gør mig usaarlig — —

— Han raser! han raser jo! det kan De selv høre, raabte Hr. de Maufert.

— Raser jeg? sagde jeg med et Udtryk af knusende Foragt, raser jeg? — Han har forraadt sig. De kan ikke længer erklære mig for vanvittig; hans egen Skinsyge bevidner, at jeg er elsket — —

— Ti dog stille, Ulykkelige! udbrød Granger.

Han er gal! sagde min Formynder, idet han reiste sig med Brede; De seer det selv, mine Herrer, det er et Anfald af Vanvid.

Lægerne trængte sig omkring mig, og jeg satte mig til Modværge midt imellem dem. Jeg troede at see Diana bleg og fortvivlet; jeg hørte et klagende Suk undslippe hendes Læber.

— Lad mig være! lad mig være! raabte jeg, hun seer paa Dem — —

— Han er gal, han er gal! gjentog Greven.

— Hør ikke paa ham, sagde jeg, han lyver. Og jeg vilde styrte mig hen over ham; man greb mig. Opsyldt af Harmen gjorde jeg Modstand med en overmenneskelig Kraft. — Ulykkelige! I ville dræbe hende! sagde jeg, idet jeg følte mine Kræfter svigte mig.

Det var skrækkeligt. Det forekom mig, at Diana var flygtet i mine Arme; de knuste hende med deres Forsøg paa at rive hende bort, jeg følte Taarerne trille ned ad mine Kinder, og jeg troede, at det var hende, der græd, jeg følte mit Hjerte banke, og jeg troede, at det var hendes Hjertes Slag, der kvalte mig.

— Det er en sygelig Forestilling, sagde en af Lægerne.

Dette Ord trængte paa engang ind i min Hjerne som et glødende Sværd; min Willies Spændkraft var knust, en Sky indhyllede mig, Diana flygtede bort for min Indbildning, idet hun udstødte et høit Skrig, og jeg faldt om paa en Lænestol, kraftesløs, fangen og tilintetgjort.

Jeg havde en Fornemmelse af Kjølighed paa min Pande; man badede mine Tindinger med Vand, jeg horte deres Ytringer paa en ubestemt Maade, som om de talte langt borte.

— Krisen er ikke farlig, sagde Dr. Pillant. Den kan forklares ved en af disse voldsomme moralske Rystelser, der ere saa almindelige under Tidelserne af Monomani.

— Der staaer en Sopha inde i Værelset ved Siden af, sagde Granger.

Man lagde mig hurtigt paa denne i en udstrakt Stilling, med Hovedet hvilende paa Puder; jeg havde en Bevidsthed om, at der var en Haand, som aabnede mine Klæder og løste mit Halsstørklæde; derpaa hendøde enhver Lyd lidt efter lidt, og snart fulgte der en dyb Søvn paa den Uro, der havde behersket mine Tanker.

XXII.

Jeg veed ikke, i hvor lang Tid jeg forblev saaledes. Fortabt i besynderlige Dromme følte jeg mig paa engang ublidt vækket ved en brændende Føremelse paa Halsen; jeg aabnede Øinene, det var næsten ganske mørkt, og jeg saae mig alene med Hr. de Mauffert. Han holdt Dianas Medaillon i Haanden.

— Hvorfra har De faaet den? sagde han til mig med en Stemme, der skjælvede af Raseri.

Da jeg neppe var kommen til Bevidsthed endnu efter mine Dromme, forstod jeg ikke lige strax, hvad han talte om, og fremstammede nogle Ord.

(Fortætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaact nyt Medlem:

Rjotmand Hallensens Datter, Sophie Jessine.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 26.

Tordagen, den 29de Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXII.

(Fortsat.)

— Na, svarede han, nu er det ikke længer Tid at phantasere! svar mig strax, dersom De ikke er en elendig Skurk! Dette her er et Pant, er det ikke? Et Pant paa denne ophøiede Kjærlighed, der har reddet Dem fra Banviddet? Det er hende, der har givet Dem det, hende, Deres Maitresse uden tvivl?

Med denne Forhaanelse sprang jeg op, og vi stode truende ligeoverfor hinanden. Jeg havde dog Herre-

dømme nok over mig selv til at holde mit Raseri tilbage.

— Jeg huser Dem, sagde jeg til ham, Deres Fornærmelser ramme hende ikke!

Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde knuse mig; men jeg rørte mig ikke af Stedet, og, idet jeg trodsede ham med mit Blik, tilføiede jeg med Kølighed: — Drøb mig kun, det er Dem, der skal arve mig.

Hans fortrukne Ansigt blev blegt som et Lig; der hørttes en Forbandelse fra hans Læber ligesom Brølet af et vildt Dyr; men paa een Gang gik han hen til Vinduet, aabnede det og indaandede Aftenens friske Luft, som om Breden havde været ifærd med at kvæle ham.

Jeg ventede ubevægelig og taus. Da min Formynder igjen kom henimod mig, var ethvert Spor af Sindsbevægelse forsvundet af hans Ansigt, der nu var blevet uigjennemtrængeligt.

— Lad os tale lidt sammen nu, sagde han til mig med en uhyggelig Ro.

Jeg forblev stum.

Denne Medaillon tilhørte min Kone, vedblev han; det er mig tilladt, formoder jeg, at spørge Dem, ved hvilken besynderlig Hændelse jeg har funden den om Halsen paa Dem.

Hun har tabt den; jeg tog den op og beholdt den.

— Det er meget sentimentalt, sagde han med

mørk Ironi; men, hvor ætheriske saadanne Kjærlighedsforbindelser end kunne være, saa er det min Ære, paa hvis Beføstning det skeer.

— Deres Ære! udbrød jeg.

— De tilbeder hende; hun har sagt Dem, at hun elskede Dem, og jeg er skinnshg! De har forkyndt det med Stolthed for nogle Timer siden.

Et frygteligt Lysglimt foer igjennem min Sjæl; nu erindrede jeg mig Alt.

— Vil De have Vidner paa Deres Ord? De har været henrivende skjøn under Deres Begeistring, og den blindeste Vegtmand vilde ikke være istand til at vugge sig i Illusioner.

Jeg hørte forfærdet paa ham, og jeg tænkte paa den Mytke, der svævede over Dianas Hoved.

— De tier, vedblev Hr. de Maufert; De harmes altsaa ikke mere?

Jeg fik en Indskydelse fra Himlen.

— Hvad er det, De fortæller mig der? sagde jeg med et tvungent Udbrud af Latter. Ved De ikke, at jeg er gal, og at jeg har alle Slags Indbildninger under mine Anfald af Banvid? Det var en god Historie! Min Gudmoder skulde være indtaget i mig og have tilstaaet mig det!

Og saa lo jeg, jeg lo; men det var en Marter, der indesluttede alle Dødens Kvaler. —

— De har altsaa loiet?

— Nei, vent nu, sagde jeg, idet jeg spillede den

Rasende, saadant et Ord passer sig ikke for en Kavalier. De skal staae mig til Regnskab derfor paa en indhegnet Mark i Hoffets Nærverelse. Naar jeg har dræbt Dem, vil min Gudmoder gifte sig med Kongen, og jeg ægter Dronningen, hvem jeg har elsket lige fra den Dag, da hun i Smug forærede mig sit Guldfør. Vor Kjærlighedshistorie vil De finde vidtløftigt fortalt af Wolfgang Hartsfeld fra Thüringen. Bogen er i to Bind, den staaer inde i mit Bibliothek. Der har De hele Sandheden.

Under denne skrækkelige Komedie var det, som om mit Blod stivnede; jeg tænkte paa Diana, der var forraadt, anklaget af mig, forsvarsløs overgivet til denne uforsonlige Herskers Grusomheder.

Min Formynder iagttog mig ubevægelig, et ondt Smil krusede hans Læber.

— De tilstaaer altsaa, at De er gal? sagde han til mig.

— Med Forbehold, svarede jeg; jeg er det for Dem og Deres Lige; men det er mig ligegyldigt; hun, som jeg elsker, veed at sætte Priis paa min Forstand.

I dette Øieblik traadte Granger ind med Doktor Delatre. Jeg kunde ikke undgaae, at Blodet steg mig til Hovedet. Der undslap Greven et Blædesudbrud.

— Kom dog, min kjære Granger, sagde han, Deres Klient nedlægger selv Paaastand paa at være vanvittig, og jeg troer, saasandt jeg lever, at han nu vil forlange som en Gunst selv at undertegne Resultatet

af Familieraadets Forhandlinger, der har sat Dem i en saadan Fortvibelse.

Jeg gjættede, at jeg var blevet domfældt; jeg sølte mig tilintetgjort; men mere end nogenfinde var det nødvendigt at redde Diana.

— Jeg er beredt til at underskrive, sagde jeg ivrigt, dersom De til Gjengjæld vil meddele mig Deres Samtykke til mit Giftermaal med Dronningen.

Notaren gjorde en forbausset Bevægelse.

— De veed det maaskee ikke endnu? tog min Formynder atter Ordet. Vor Myndling elsker en Dronning af Thüringen, der i Nat har bragt ham sit Guldsør.

— Tal sagtere, hun er her, sagde jeg, idet jeg pegede paa Sophaen; hun sover.

— Godt, godt! det er en aftalt Sag; De skal faae hende; hendes Nygte har allerede taget Skade nok. Vil De saa bringe os Forhandlingerne, Granger.

— Vær forsigtig, Hr. Greve, svarede min gamle Ven alvorligt, De gaacr ikke rigtigt tilværks her.

— Ja, De er meget ivrig paa hans Parti, min Kære, svarede Hr. de Maufert tørt; se nu at blive enig med ham og fremfor Alt med Løgerne. Jeg vadsfer mine Hænder.

Doctoren betragtede mig opmærksomt; han forlangte at være ene med mig.

Jeg fattede hans Hensigt; jeg blev urolig; jeg begyndte at blive bange.

— Nei, nei! raabte jeg, De har affagt min Dom, gaa Deres Vej!

— Lad os være ridderlige, mine Herrer, sagde min Formynder; vi staae Fare for at vække Dronningen, vi vilde derfor fjerne os. Forresten have vi en sidste Formalitet at afgjøre.

Granger vilde til at gjøre Indvendinger; jeg lod, som om jeg blev heftig, og overøste ham med Fornærmelser; Hr. de Maufert lo. Endelig gik de ud af Bærelset.

Da jeg var bleven alene, tænkte jeg ikke mere paa min Ulykke, jeg tænkte paa Diana, paa hendes Fortvivlelse, paa hendes Fremtid. Om nu min Formynder ikke længer vilde troe paa mit Banvid, nu, da hans Mistanke var vakt! om han vilde udøve en eller anden skummel Hævndaad paa hende! og det var mig, der havde gjort hende ulykkelig! Jeg søgte efter et Middel til at hjælpe hende; men der var intet. Hun var ene, uden Slægt, uden nogen anden Forsvarer end mig, og overalt stødte jeg paa Umuligheder. Kun Forbrydelsen stod tilbage for mig. Naar han var død, vilde hun være reddet!

Det var nu næsten bleven ganske mørkt; ubevægelig og lammet under Vægten af min Skjæbne bestræbte jeg mig for at overbevise mig om, at mine forstillede Phantaseringer havde bortledet Grevens Mistanke, da en Haand lagde sig paa min Skulder. Ved den blotte Berørelse af denne Haand gjættede jeg, at det var

Sam. Jeg vendte mig om med et vildt Blik, ligesom overrasket i Fuldbgyrdelsen af den blodige Gjerning.

— Lad det nu være nok med denne Banvids=komedie! sagde han koldt; nu ere vi alene, og der er ikke længer nogen Grund for mig til at høre paa Deres romanagtige Snak. Vent, til De faaer et virkeligt Anfald igjen, saa producerer De Galskaben mere naturligt. For Diebliffet er der en anden Sag, som vi skulle ordne med hinanden; det er i Anledning af min Kone; det convenerer mig paa ingen Maade, at De elsker hende.

— Jeg er til Deres Tjeneste, min Herre, svarede jeg, idet jeg begreb, at han krævede en Oppreisning af mig.

— Det har jeg ogsaa gjort Regning paa! Imorgen tidligt reise vi til Tydskland. De behøver ikke at tage tilbage til Slottet; Deres Ven Grainger tilbyder Dem at blive her; vil De holde Dem færdig til Kloffen otte?

— Godt; jeg skal være færdig til den Tid.

Han hilste paa mig og gik bort.

En umaadelig Glæde overvældede mig, hans Udfordring kom som en Hjælp i Nøden; han frembød sig selv for min hævnende Arm; jeg skulde have hans Liv i min Magt paa Enden af min Kaardespids; vi skulde staae Ansigt til Ansigt under aaben Himmel, og jeg kunde dræbe ham uden Samvittighedsnag. Jeg fastede mig paa Kne og takkede Gud for hans Retfærdighed.

Jeg maatte først sørge for Diana. Min Formynder var uden Tvivl allerede paa Veien til Maa-fert; men, naar jeg red paa Ralph ad Tvarveien, vilde det være mig let at vinde en halv Times Forspring for Grevens Bogn, der nødvendigviis maatte gjøre en lang Omvei for at komme til Broen over Semoy, medens jeg kunde lade Ralph vade over denne Flod. Jeg løb ned i Stalden, min Hest var der endnu. Efter fem Minutters Forløb havde jeg sadlet den uden at ville høre paa Branger, der blev mere og mere forskrækket over min Sindsbevægelse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaæde nye Medlemmer:

Forretningsfører P. Nissen Guldbach.

Strømpevæver B. A. Rudolph.

Skomager S. B. Goldschmiding.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Balsvemesindstypende Aargang.

N°. 27.

Tordagen, den 6te Juni 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXII.

(Fortsat.)

— Min Ven, udbød jeg, se rigtigt paa mig, De vil da kunne overtyde Dem om, at jeg mere end nogensinde er i Besiddelse af min Forstands fulde Brug; men efter de uforsigtige Ord, der ere undslupne mig under en uhykkelig Ophidselse, vil han maaskee dræbe hende!

— Mit kjære Barn! sagde han, Gud beskytte Dem da!

Jeg red i Galop gjennem Gaderne, med Fare for at rive de Forbigaaende omkuld. Endelig naaede jeg Landeveien og lod Ralph løbe afsted, idet jeg overlod mig til dens Instinct. Fra Tid til anden glimrede der nogle Lys i Mørket, og nogle Fragtvogne spærrede Veien for mig. En Mand blev kastet til Jorden af min Hests Bringes. Jeg sprang over hans Legeme, jeg horte Rudskenes Raaben; men jeg standsede ikke. Mine mørke Anelser toge til. Et Minuts Forsinkelse, og Diana vilde være fortabt! jeg maatte formaae hende til at flygte, til at skjule sig, indtil min Raarde havde befriet hende fra hendes Bøddel. Hr. de Maufert forberedte allerede uden Tvivl en eller anden afskyelig Plan, hvori han kunde indvikle hende levende og forlange hendes Dødsmaal.

Jeg naaede Thilay ad Gjenveie. Naar jeg satte over Semoys Badested, vilde jeg ikke være mere end et Kvarters Vei fra Maufert. Jeg troede allerede i Mørket at kunne skimte dens Bred, da jeg standsede gjennemisnet af Forfærdelse. Floden var opsvulmet af de sidste Reguskyll og var traadt ud over sine Bredder. Et Dieblisk beherskedes jeg af en ubeskrivelig Fortvivelse. At ride tilbage igjen og naae den almindelige Landevei vilde være det Samme som at sætte vor sidste Udsigt til Nedning paa Spil. Skulde det endog saa gjælde mit Liv, jeg maatte naae mit Bestemmelsessted. Jeg befalede mig Gud i Bødd og sporede min Hest henimod Dybet, bestemt paa at svømme over dette. Ralph

satte sig til Modværg, idet den skjælvede af Skræk. Jeg vedblev at sætte mine Sporer i Siden paa den. Strax ved det første Skridt mistede den Fodfæstet og blev revet bort af Strømmen. Jeg opmuntrede den med min Stemme midt under Naturens bevægede Kræfter; man skulde have troet, at den forstod min Uro. Med fast Haand holdt jeg dens Næseboer op over Strømmen; men de vrede Bølgers Hvirvlen og Syden forblindede den; undertiden saae jeg, at den var ifærd med at bukke under, og vi stode i Begreb begge To med at lide Skibbrud i det natlige Mørke.

I ti Minutter, der forekom mig at vare et Aarhundrede, kæmpede vi med Døden, der viste sig for os i tusinde Skikkelse. Endelig saae jeg Træerne hæve sig foran mig paa den modsatte Bred; men Ralph havde udtømt sin sidste Kraft, den rallede, dens Hoved sank, der var intet Haab mere. Jeg udstødte et langt Skrig af Fortvivlelse, jeg sprang i Vandet for at understøtte den, den aandede; men jeg generedes af mine Klæder og var bange for, at jeg saaledes ikke skulde være istand til at føre den til Bredden, da, o, hvilket Underværk! jeg følte Bund under mine Fødder; Faren var overstaaet.

Da jeg først var kommet op paa Kanden af den skraae Bred, lod jeg min stakkels Ralph puste lidt; den vaklede paa sine Been og syntes ude af Stand til at bære mig til Maufert. At forlade den vilde være at indvie den til den visse Død. Jeg slæbte den afsted ved

Tommen nogle hundrede Men saa godt, jeg kunde; lidt efter lidt gjenoplivedes dens ædle og ildfulde Natur; jeg satte mig atter i Sadeln og red videre.

Til Lykke havde jeg Nøglen til Lunden hos mig, hvorved jeg atter slap for en Omvei. Jeg begav mig hurtigt hen til Staldbygningerne og betroede Ralph til en af mine Folk. Gjennem den sorte Nat ilede jeg henimod Slottet; hele Bygningen var mørk og skummel; ikke et eneste Lysglimt saaes gjennem Dagligstuenes Vinduer, der var intet Lys i Dianas Bærelse, ingen Lyd at høre uden Nordenwindens Piben, idet den satte store, uigjennemsigtige Skyer i Bevægelse oppe paa Himlen og sunkede i Løvet. Jeg traadte ind i Forstuen; den var tom; jeg kaldte, der var Ingen, som svarede mig. Med et sammenknuget Hjerte løb jeg ud i Kjøkkenet; nogle enkelte Tjenestefolk befandt sig der endnu. Da de saae mig, kunde de ikke tilbageholde en Bevægelse af Skræk. Catharine, Dianas Kammerpige, var tilstede i Kredsene; hun kom hen til mig.

— Hvor er min Gudmoder? spurgte jeg hende.

— Hun er taget bort, svarede hun forbavset.

— Taget bort? naar? Hvor er hun taget hen?

— Men hun er jo taget bort for at træffe Dem, Hr. Baron. Har De da ikke seet hende?

— Er hun taget bort for at træffe mig, mig?

— Savist er hun det; hun tog bort lige strax efter at have modtaget Grevens Brev, hvori hun fik at vide, at der var tilstødt Dem en Ulykke.

— Jeg fik en Anelse om, at der var lagt et afskyeligt Baghold for hende.

— Catharine, forklar mig Alt! De elsker Deres Herskerinde. Jeg er bange for en Ulykke.

— Jeg veed virkelig ikke det mindste Andet, svarede hun bekhymret. Senimod Kloffen fem kom Martin tilbage fra Monthermé med et Par Linier til Grevinden og en Billet til Hr. Placide, som havde Ordre til at ledsage hende. Grevinden fandt Bognen forspændt af Hr. Placide, der ikke vilde have nogen Rudsst, men steg selv op paa Buxken for at føre; saaledes reiste de. Da De kom, vare vi Alle meget urolige.

— Har Placide ikke sagt Noget?

— Nei; Martin har kun fortalt, at Ingen vilde komme igjen i Aften, maaskee heller ikke imorgen.

Da Diana var taget bort fra Maufert Kloffen fem, maatte hun Kloffen selv have været i Monthermé, og jeg havde først forladt Grangers Huus efter Kloffen ni. Alt lod formode, at hun var faldet i den Snare, som Greven havde lagt for hende. Hr. de Mauferts skarpsindige Underfundighed havde forudsæet Alt. I min Smertes Naseri havde jeg nu kun en eneste Tanke. Catharine, der var ligesaa bleg som jeg henvendte fortvivlet nogle Spørgsmaal til mig.

— Hvor er Bastien? sagde jeg til hende.

— Han maa være hjemme hos sig selv, stammede hun rødmende.

— Gode Catharine, løb strax hen og faa fat paa

ham; han maa være her, medens jeg skifter Klæder og spænder for.

— Men, Hr. Baron, dersom man seer i Landsbyen, at jeg banker paa hans Dør saa seent om Aftenen — —

— Jeg beder Dem, gjør det, for Guds Skyld! det gjælder om at frelse Deres Herskerinde. Ethvert Minuts Toven vil udsætte hendes Liv for Fare.

— Det er en anden Sag, saa gaaer jeg.

Hun løb. Jeg steg hurtigt op paa mit Bærelse; jeg var iiskold, og dog perlede Sveden paa min Pande. Frits havde lagt sig; jeg lod ham sove. Efter et Dieblifs Forløb havde jeg taget tørre Klæder paa. Jeg fyldte mine Lommer med alt det Guld, jeg eiede, jeg tog mine Pistoler for at være belavet paa Alt og gik atter ned i Stalden. Min stakkels Ralph laa udmattet foran sin Krybbe; da jeg kom hen og kjærtegnede den, hævede den mit Hovedet og faldt derpaa atter tilbage i sin forrige Stilling. Jeg vækkede en af Staldkarlene og gav ham Befaling til at trække min Tilbury ud af Vognremissen, derpaa gik jeg hen for at løse min hurtigste Kjørehest. Jeg begyndte at lægge Seletøiet paa den, da jeg bemærkede, at Staldkarlen ikke rørte sig af Stedet. Jeg troede, at han var sovnet ind igjen, og nærmede mig ham for at ryste i ham; men jeg fandt ham liggende i Sengen med Øinene ganske aabne.

— Har Du ikke hørt, hvad jeg sagde? spurgte ien ham.

— Jo vel har jeg det, svarede han; men det nytter ikke, at De gjør Dem den Uleilighed at lægge alt dette Seletoi paa; det er os forbudt at lade Dem tage nogen Hest.

— Uforskammede! raabte jeg; adlyd strax, hvis ikke — —

— Det er umuligt; Greven vilde jage mig bort.

Jeg var ikke oplagt til at indlade mig paa lange Forhandlinger; jeg bevæbnede mig med et Piffeskaf, der havde en Klump Bly paa Enden.

— Reis Dig op! sagde jeg med skjælvende Læber.

Han vovede ikke længer at gjøre Modstand, men flædte sig paa, idet han raabte til en anden Karl, der ogsaa laa i Stalden:

— Hører Du ikke, Pierre?

— Sovel gjør jeg det, svarede den Anden, nu kommer jeg.

Smidlertid blev jeg færdig med at lægge Seletoiet paa min Hest; men i det Dieblik, jeg var ved at fastgjøre det sidste Spænde, stillede de to Karle sig i Veien for mig, hver med en Høthv i Haanden.

— Vi kan ikke lade vore Heste tage ud af Stalden, sagde i en uforskammet Tone han, som jeg havde truet.

— Denne Hest her tilhører mig, sagde jeg, og jeg tager den.

— Jeg beder Dem, Hr. Baron, bring os ikke i Uleilighed, sagde Pierre; det er ikke rigtigt af Dem, efterfom vi have vore Ordre, og vi ere jo To mod Een.

— Vi ere ogsaa To, sagde en Stemme bagved dem.
Jeg gjenkjendte Bastien, der havde fundet Døren
aaben og var traadt ind under Striden.

— Bort med Høthvene! sagde Smughandleren,
hvis Styrke og bestemte Charakter vare kjendte paa
Eggen.

Jeg viste til samme Tid en Pistol.

Ved Synet af den vege Karlene tilbage.

— De er Skyld i, at vi miste vore Pladsjer,
Bastien, sagde den ene af dem.

-- Det er en Ulykke, og det gjør mig oundt; men
det maa nu saa være. Hr. Andrés Anliggender gaae
fremfor Alt!

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Handskemagermester H. A. Kerup.

Snedker J. C. Blanquets Enke, Wilhelmine.

Selskabets Bogholderkontor,

Ryhrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen, den 13de Juli 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXII.

(Fortsat.)

— Han tog en Lygte og trak Hesten ved Tømmen. — Det er mig, der fører Dyret bort, tilføiede han; dersom Greven bliver vred, kan I sende ham til mig. Og nu, mine Venner, vær forstandige, eller ve den, der gjør Mudder nu!

Efter Meddelelsen af denne Opfordring toge vi bort. Bastien lukkede Stalddøren i Laas. Fem Minutter efter sadde vi paa Vognen.

— Hvor skal vi hen? spurgte min hengivne Led-
sager mig.

— Først til Monthermé, saa maaskee til Tydsf-
land. Seg veed ikke, hvor.

— Godt. Hvad er det, der skal gøres?

— Vi skulle gjenfinde Grevinden, befrie hende af
Placides Hænder, medens jeg slaes med min For-
mynder, som jeg vil dræbe.

— Det er Meget paa een Gang; men, naar det
angaaer Dem, Hr. André, er jeg ikke bange for Noget;
De kan befale over mig, selv om Skindet skulde være
i Fare.

Vi ankam til Monthermé Kloffen et om Natten.
Bastien havde lagt sin Plan.

— Dersom Grevinden er her, sagde han, ville
vi finde hende ved Dagen.

Han førte mig gennem Gaderne til et Gjæstgiver-
sted af et daarligt Udseende.

— Bank stærkt, sagde han til mig; for de ere
noget døve derinde.

Jeg bankede; Ingen svarede.

— Det er et godt Tegn, de ere mistroiske, sagde
Smugleren; mine Folk ere der.

Og nu bankede han selv paa en eiendommelig
Maade, og lod to eller tre Gange en skingrende Fløi-
ten høre. Der blev strax luffet op; vi gik ind i en
lav, tilroget Sal. Varten luffede Døren efter os og
gued sine Dine.

— Er der Kammerater her? sagde min Ledfager.

— Tre, svarede Oldingen: Elsasseren, La Beface og Constant.

— Kald dem ind og sig til dem, at det haster.

Gjæstgiveren adlød, og et Dieblif efter knagede Trappens Trin under Skridtene af nogle Mænd, blandt hvilke jeg gjenkjendte to af de Smuglere, som jeg en Dag var truffet paa i Bildsvineskovens Udsning.

— Lad nu vor Bogn komme ind i Gaarden uden Støi, og sæt Hesten i Stalden, sagde Bastien til Barten.

Saa snart denne var gaaet bort, spurgte min Fører sine Kammerater: — Har I Tid?

— Ja, det kommer an paa! bemærkede den Ene af dem.

— Godt, det vil sige saameget som, at I staaer til Tjeneste. Lad os saa tage bort! det er en stor Tjeneste, I skulle yde mig.

— I saa Fald kan Du bare sige til, svarede en Anden. Venner maae jo holde sammen.

— Tak, en anden Gang kan jeg gjøre Gjengjæld. Nu afsted! jeg skal sige Jer Besked paa Veien.

Jeg fik et Glimt af Haab; i et Foretagende som mit kunde man vove Alt med disse Folk, hvem den stadige Kamp, som de laae i med Loven, havde vænnet til alle Slags Fif.

Vi toge bort i Tavshed; da vi vare komne en hundrede Alen fra Gjæstgiverstedet, holdt Bastien mig tilbage.

— Vil De lyde mit Raad, Hr. André, sagde han, saa gaaer De ikke længer med os; det vil være godt, om De i Morgen har et sikkert Fodfæste og en let Haand.

— Sigemeget, svarede jeg, jeg stoler paa min gode Sag.

— Jeg beder Dem, følg mit Raad. Desuden er De os til ingen Nytte, og, sandt at sige, De generer os. Vi have nogle Forbindelser, som mine Folk ikke gjerne ville indvie Dem i. Jeg giver Dem mit Ord paa, at, dersom Grevinden er i Byen, vil jeg have bragt hende i Sikkerhed ved Dagens Frembrud. Sink os blot ikke, medens det er Nat.

Tvunget til at give efter for slige Grunde, forlod jeg ham, skjendt med Uvillie. Det blev aftalt, at Bastien skulde ile til Grangers Bolig og give mig Underretning, dersom han havde opfanget det ringeste Spor af Placide eller min Gudmoder.

Den brave Notar havde givet Ordre til, at man skulde afvente min Tilbagekomst; et Aftensmaaltid stod beredt. Jeg drak et Glas Vand og kastede mig heelt paaklædt paa Sengen for at skille mig af med Grangers noget for velvillige Tjener; men jeg kunde ikke faae nogen Hvile i den Tilstand af Uengstelse, hvori jeg befandt mig. Saasnart jeg var bleven alene, gav jeg mig til at gaae op og ned i Værelset. Jeg aabnede Vinduet, lyttede ud i Nattens Stilhed, spejdede efter den mindste Støi, i det Haab, at et eller andet

Tegn vilde bringe mig Budskab om, at Bastien havde havt Held med sig. Staffels Diana! hvor var hun i dette Dieblik? og hvilken Kval maatte hun lide! min Orkesløshed fortærede mig, jeg bebrejdede mig selv, at jeg havde forladt Smuglerne; Kampen vilde idetmindste have ledet mine Tanker bort fra min Smerte.

I fire Timer forblev jeg saaledes fuld af ængstelig Forventning. Jeg saae Dagen grø; Folk begyndte at vise sig paa Gaderne; de gik forbi, ligegyldige eller glade, uden at Noget gav tilkjende, at de havde hørt Tale om noget natligt Eventyr. Morgenkulden havde grebet mig. Hvert Dieblik vilde jeg forlade min piinlige Post; men imod min Villie kom jeg bestandigt tilbage til dette Vindue, hvorfra jeg kunde bemærke Sendebuddet, der skulde bringe mig Forgivelse eller Glæde. Endelig drøiede Bastien om Hjørnet. Af hans nedslagne Mine gjættede jeg, at hans Undersøgelser ikke vare kronede med Held.

— Greven er alene i Monthermé, sagde han til mig, da han traadte ind; der er Ingen, der har set Grevinden.

— Det er umuligt! raabte jeg; Du tager fejl, Du har ikke hørt rigtigt efter.

— Jeg er vis paa, hvad jeg siger, svarede han; Greven er igaar Aftes Kloffen tre Kvarter til ni taget ind hos Baron de Pages. Det er der, veed De, at han altid boer, naar han kommer til Byen; han

har slet ikke forladt sit Logis. Hverken Grevinden eller Placide ere komne til ham. Vi staae i Forbindelse med alle Hæstgiverstederne; ingen Rejsende er ankommen i Løbet af Aftenen, og det sidste og sikreste Beviis er, at jeg i Acciseboderne, hvor jeg ifølge min Haandtering har nogle gode Venner, har talt med de Mænd, som have taget Post for tolv Timer siden; De veed, at de undersøge alle Vogne, der komme ind i Byen; de kjende Grevinden og fornemmelig Placide, der ofte kommer her; men den betegnede Vogn er ikke kommen igjennem nogen af Byens Porte, det indestaaer jeg Dem for.

— Min Gud! hvor kan de have ført hende hen?

— De maa ikke tabe Modet, Hr. André; Constant og Elsasseren staae paa Vagt ved Porten hos Hr. de Pages; der holde de Die med Deres Formynders Dersom han gaaer ud for at møde Fru Grevinden, ville vi bide os fast i ham. Mine Kammerater ville ikke betænke sig paa at yppe Strid med ham udenfor det Hus, som han vil gaae ind i. Jeg har sendt La Beface til Mansfert; dersom det er muligt, vil han fra Slottet af forfølge Sporet af den Vogn, hvori Grevinden er kjørt bort, og som sandsynligviis ikke har berørt Hovedlandeveien. Det er en Mulighed — —

— Bastien, Du seer min Uro. For Himlens Skyld, red hende, red mig!

— Vær De bare rolig, vi have jo baade Dine og Been. Det er sandt, det havde jeg nær glemt: J

Nat er Martin, Deres Formynders Kammertjener, kommen her en Time efter os i en Cuspændervogn, hvori der var en Badsæk; han er ogsaa hos Hr. de Pages; vi ville have Die med ham. Nu har De faaet alle de Underretninger, jeg har at meddele; jeg forlader Dem; thi, dersom Greven fører os til sit Smuthul, er det godt, at jeg er tilstede, for at Grevinden ikke skal blive bange. Vi ville bortføre hende, om det gjøres nødvendigt. I ethvert Tilfælde vil jeg see Dem igjen for Deres Afreise; jeg vil faae Tid til at meddele Dem et Par Ord.

— Jeg overlader Dig min Hest og Tilburh; tag med det Samme disse Penge og betal Dine Folk rigeligt

Jeg gav ham de fire eller femtusinde Franks i Guld, som jeg havde hos mig.

— Beholder De da selv Intet? sagde han til mig.

— Jeg har Nok til mine Fornødenheder; desuden vil jeg skrive til Granger, naar jeg er kommen til Tydskland. Gaa nu og husk paa, at mit Liv er i Dine Hænder.

— De kan stole paa mig. Men, hvad Dem selv angaaer, Hr. André, ingen Svaghed dernede i Tydskland, hører De! ingen Allebrødsmodighed! Han vilde drage Fordeel deraf. Er Fodfæstet godt? Er De elastisk i Venene?

— Na, frygt ikke! jeg vil dræbe ham uden

Barmhjertighed som en Slange; det g'ælder min Gudmoders Lykke.

Han forlod mig; de Beslutninger, som vi nylig havde taget, gave mig atter Haab. Diana kunde virkelig ikke i lang Tid undgaae os, naar hun saaledes blev efterjagt. Nærsien beroliget med Hensyn til hende, tænkte jeg nu paa mig selv. Greven var en farlig Modstander; jeg havde ofte seet ham haandtere Raarden, og en Kamp imellem ham og mig vilde ikke være nogen Børnelæg. Jeg prøvede mine Mønstler og var tilfreds med Provens Udfald; min feberagtige Tilstand bar mig op, og jeg følte ikke nogen fysisk Anstrengeelse. Jeg ringede efter Frokost. Tjeneren traadte strax ind, fulgt af Granger.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 29.

Tordagen, den 20de Juli 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXII.

(Fortsat.)

Min gamle Ven kom henimod mig med Bekymring i Ansigtet, og jeg maatte fremkunste en Stoicisme som mit Hjerte var langt fra at føle; men det gjaldt at dæmpe hans Uro.

— Ved De da ikke Resultatet af Mødet igaar? sagde han til mig.

— Jeg har gjættet det. Jeg har tabt min Process. Man har bestemt sig til at erklære mig umyndig

for Fremtiden. Sagen er tabt, det er det Hele. Trost Dem, min kjære Graanger, og ræk mig Deres trofaste Haand, som jeg trykker af Erkjendtlighed for Alt, hvad De har gjort for mig.

— Men, mit Barn, — Hr. Baron, der er en Hemmelighed under Alt dette. Hvad er der passeret igaar Aftes imellem Deres Formynder og Dem?

— Jeg kan ikke betroet Dem det, De maa undskyldte mig.

— Doctoren sagde, at i det Dieblif lod De, som om De var vanvittig.

— Det gjorde jeg.

— Men altsaa er De ikke virkelig vanvittig?

— Nei, jeg er ikke vanvittig; men jeg maa være det for en Tid i Alles Dine, idetmindste indtil jeg har befriet En, der er i Fare.

Han forstod mig uden Tvivl; thi han trængte ikke mere ind paa mig.

XXIII.

Klokken otte ankom Hr. de Maufert; han havde Udseende af ikke at vide Noget om min Mattetour; han var næsten høflig, da han talte til mig, og aldrig havde hans Sindsro forekommet mig saa uforsonlig. Jeg var færdig, Bognen holdt ved Døren for at føre

os til Jernbanestationen. Jeg tog Afsked med Graunger, og vi steg ned. Da jeg gik forbi Kjøkkenet, bemærkede jeg Bastien. Under Paaskud af at ville tænde en Cigar, standsede jeg.

— Alt gaaer godt, sagde han hurtigt til mig. Jeg var bange for, at han havde taget Martin med sig; denne bliver; ham have vi altsaa, og den gamle Hare kan maaskee føre os til Smuthullet. Elsasseren reiser med Dem for at følge Greven paa Tilbageveien, — — dersom han kommer tilbage. Hjælp ham med ikke at tabe Sporet af Dem, og betjen Dem af ham i Nødsfald. Dersom De er heldig, hvad jeg haaber, gaa saa hen i Gjæstgiverstedet ved Ankomsten her; De skal da faae Efterretninger.

Min Formynder sad allerede i Bognen; jeg steg op ved Siden af ham, og vi toge afsked. Jeg bemærkede med Forbauselse en Badsæk, der var lagt paa Forsædet og tilhørte mig.

— Det er Deres Bagage, mumlede Greven.

— Maa det være mig tilladt at spørge Dem, hvor vi tage hen? sagde jeg koldt.

— Til Carlsruhe.

Jeg bukkede i Tavshed. Jeg fandt, at det var en temmelig lang Tour; men jeg glædede mig derover; paa den Maade vilde der være et frit Spillerum for Bastiens Foretagende. Valget af dette Sted forekom mig desuden ganske naturligt; thi Greven havde der Benner, iblandt Andre Oberst de Jonval, Dianas

Duful, og det maatte være ham magtpaaliggende at have tavse Vidner ved denne Duel, hvis Grund ikke turde omtales.

Vi kom til Jernbanestationen; der blev jeg atter overrasket ved at finde en reserveret Coupee, forshyuet med Grev de Mauferts Navn, en Luxus, som hans Gjerrighed sjældent tillod sig. Jeg tænkte i mit stille Sind, at han uden Tvivl havde til Hensigt at gjøre denne Reise paa min Bekostning. Nogle Skridt derfra gjenkjendte jeg min Smugler, klædt som en rig Borger; han satte sig ind i den Coupee, der var nærmest ved vor.

Vi toge afsted. Hr. de Maufert mælede ikke et Ord, men tog sine Aviser frem. Jeg kunde ikke vægre mig for at yde denne rolige Fatning min Anerkjendelse. Jeg lænede mig tilbage i et Hjørne og hengav mig til mine Betragtninger. Denne Kamp paa Liv og Død imellem min Formynder og mig var ganske vist en besynderlig Begivenhed; men Skjæbuen havde affagt sin Dom, jeg maatte enten være Dofferet eller Hævneren.

Henimod Klokken 12 standsede Toget ved en Station.

— Spiser De Frokost? sagde Greven til mig; vi komme først til at spise til Middag i Carlsruhe.

Han steg ud, og jeg fulgte ham.

Det varede ikke længe, inden jeg saae Elsasseren; han satte sig ved Siden af os, rede til at benytte sig

af den mindste Yttring, der vilde blive vexlet imellem os; men Hr. de Maufert sagde ikke et Ord, og jeg ikke heller. Da jeg stod i Begreb med atter at stige op i Coupéen, blev der stufket mig et sammentrykket Papis i Haanden. Jeg fjernede mig skjodesløst nogle Skridt og læste: „Togføreren er en god Ven; sig til ham, hvad De vil underrette mig om, og opgiv ham det Sted, hvor De stiger af.“

Signalkloffen ringede. — Vær saa god at stige op, min Herre! sagde Togføreren, der stod ved Siden af mig. Hvor tager De hen?

— Til Carlsruhe, svarede jeg halvt sagte.

— Har De ellers Intet at bemærke.

— Nei.

Toget satte sig atter i Bevægelse. Jeg overvældedes snart af min Træthed, slumrede ind og vaagnede først, da vi vare ved Grændsen. Det var mørkt, da vi ankom til Carlsruhe. Oberst de Jonval, der uden Tvivl var bleven underrettet om vor Ankomst ved en Telegraphdepefche, ventede paa Greven ved Stationen med sin Vogn. Jeg stod i Begreb med at forlade dem, idet jeg underrettede min Formynder om, at han kunde finde mig i Hotel d'Angleterre.

— Nei, vist ikke nei, tag med mig, sagde han bydende.

Af hans Tone at dømme skulde man have troet, han var bange for, at jeg vilde løbe min vei. Jeg vilde til at svare i en bitter Tone, da Obersten til-

bød mig Gjæstfrihed i saa forekommende Udtryk, at mine Betænkeligheder vilde have været saarende; desuden vilde jeg heller ikke paa nogen Maade staae tilbage for Greven i den Aflomb, hvormed han spillede sin Rolle, og jeg modtog Tilbuddet. Alt dette gik saa hurtigt for sig, at jeg ikke havde Tid til at tænke paa Elsasseren. Neppe havde Hestene sat sig i Bevægelse, førend den Tanke greb mig, at han vilde tabe os af Syne; thi vi kjørte afsted i en saadan Fart, at det var umuligt selv for de bedste Been at holde Skridt med os. Jeg saae med en ligegyldig Mine ud af Vinduet; vi vare i en øde Allée; jeg kunde ikke opdage Noget; der var ingen Vogn, som fulgte os.

Dette Uheld gjorde mig urolig; hvorledes skulde Bastiens Medhjælper atter komme paa Spor efter os? Jeg haabede et Dieblif, at han havde hørt mig udtale Navnet „Hotel d'Angleterre“, og at han i ethvert Tilfælde vilde indlogere sig der; men dette var kun et meget usikkert Haab. For at sætte Kronen paa det Fortrædelige i min Situation, havde vi allerede i en halv Times Tid fjernet os hurtigt fra Byen, og, selv under Forsætning af, at Manden havde været istand til at løbe et langt Stykke Vej efter os, var det dog lidet sandsynligt, at det vilde lykkes ham at naae os. — Greven samtalede med Hr. de Fonval om ligegyldige Ting; jeg troede at forstaae, at der var kommen en Expres forud for os. Obersten udtalte ikke Dianas, sin Nieces, Navn.

Endelig standsede vor Rudsff udenfor et Huus, der saae ganske net ud; medens man aabnede den tunge Port, tiltraf nogle lette Slag, anbragte bag paa Vognen i lige store Mellemrum, sig min Opmærksomhed; da Hestene vendte, bemærkede jeg i Dunkelheden en Mand, der gik fløitende forbi. Jeg havde gjenkjendt Signalet, ved Hjælp af hvilket Bastien den foregaaende Nat havde skaffet sig Udgang til Gæstgivergaarden i Monthermé. Min Smugler havde ledsaget os, uden Tvivl siddende paa det Sted, der var bestemt for Tjeneren, som var forblevet tilbage paa Stationen for at tage min Bagage. Efter at være befriet for denne Bekymring, følte jeg mig atter beroliget. Vi stege af foran en Indgang, der var prydet med Søiler, og som man gik op til ad en Trappe; jeg gik bagefter min Vært. Han førte os til de Værelser, der vare bestemte for os; jeg lagde Mærke til, at man, for at komme ind i det Værelse, der var indrettet til mig, maatte gaae igjennem min Formynders, og at der ikke var nogen anden Udgang. Jeg kunde ikke lade være at smile over denne hjærlighedsfulde Forsigtighed.

— Aftensbordet er dækket, sagde Obersten til os, jeg venter Dem nedeunder.

Et Kvartees Tid efter traadte vi ind i en elegant Spijsal, hvor tydsff Reenlighed blandede sig paa en heldig Maade med parisjsff Luxus. De Retter, hvormed Bordet var besat, vakte en melancholsff Erindring

hos mig om mine sorgløse Dage i Heidelberg; men min Tanke blev næsten strax ledet bort herfra ved den uventede Ankomst af en ung Pige, hvis fjerne Lighed med Diana slog mig.

— Hermenegilde, sagde Hr. de Bonval, idet han præsenterede mig, det er Hr. Baron André d'Orbach.

— Jeg besvarede noget keitet hendes lette Hilsen, der var en Smule undseelig, men dog yndefuld; jeg havde ikke kunnet undlade at rødme ved hendes Navn, da jeg erindrede mig, med hvilken frastødende Uhosflighed jeg havde afflaaet hendes Haand.

(Fortfættēs.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 30.

Tordagen, den 27de Juli 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXIII.

(Fortsat.)

Under Aftensmaaltidet herskede der en næsten fuldstændig Tavshed, en usigelig Forlegenhed trykkede Stemmningen; Frøken de Jonval sad ved Siden af mig, og to eller tre Gange overraskede jeg hende, idet hun betragtede mig stivt med et Udtryk, der bar Præget af, jeg veed ikke, hvilken Sorgmodighed; jeg indbildte mig, at hun var ikke uvidende om de Planer, som hendes Tante for nogen Tid siden havde næret, og min For-

legenhed blev endnu større ved den Uro, som jeg troede at bemærke i hendes Ansigtstræk.

Vi gik ind i Dagligstuen, hvor Kaminilden blussede med hyggelig Glæds. Min Formynder og Obersten satte sig i en Sopha og talte sagte med hinanden; Frøken de Souval tog et Broderi og valgte sin Plads nærved dem. Jeg troede at burde vise mig tilbageholden og forblev i Afstand fra de Andre ved et Bord, der var bedækket med Albummer, hvori jeg maskinmæssigt bladede, idet mit Blik dvælede ved hende, der skulde have været min Forlovede, og som jeg med Urette, tildeels paa Grund af hendes pompøse Navn, havde forestillet mig som Stiftsdamens udtrykte Billede. Jeg gjenfandt ikke længer i hendes Træk den Lighed med min Gudmoder, hvorved jeg først var bleven fængslet af hende, alligevel var hun indtagende, og man bemærkede i hendes Ansigt et tiltalende Udtryk af Hjertensgodhed; men trods sine atten Aar syntes hun dog at være mindre ung end Diana, og jeg søgte forgæves at opdage paa hendes Pande denne paa een Gang kydske og dog saa glødende Sjæl, denne Nimbus af Poesi, hvis Afglæds jeg gjenfandt i mit Hjerte.

Man bragte Theen, som hun skjænkede; Hr. de Maupert og hans Ven reiste sig. Min Tilbageholdenhed truede med at udarte til en virkelig Mangel paa Levemaade; jeg nærmede mig Frøken Hermenegilde og henvendte nogle Ord til hende, hvorpaa hun svarede med en Oprømtighed, der forekom mig

noget fremkunstlet. Et Dieblik, da hendes Fader og Greven havde fjernet sig noget, fik hendes Ansigt paa een Gang et bevæget Udtryk, og hun sagde hurtigt til mig:

— Deres Bindue vender ud til Haven, Nøglen er i Gitterporten, der gaaer ud til Skoven; flygt i Nat!

Jeg sølte mig saa greben ved denne Advarsel, at hun strax lagde en Finger paa sine Læber som et Tegne paa, at jeg ikke maatte foretaade mig. I samme Dieblik kom Hr. de Mansfert tilbage henimod os.

— Vi ere Skyld i, at De er forblevet længe oppe, kjære Herrenegilde, sagde han; jeg haaber, at De ikke tager mig dette ilde op, og, da jeg maaskee ikke faaer Dem at see i Morgen, vil jeg sige Farvel til Dem i Aften.

Jeg gjorde et tavst Blik, men søgte at takke hende ved Hjælp af mit Blik; hun svarede med en uimærkelig Bevægelse, der for mig havde Udseende af en Bøn, og jeg fulgte min Formynder, medens Hr. de Jonval allerede var gaaet iforveien. Ved Døren til vore Bærelser forlod vor Vært os. Jeg ansaae det for hensigtsmæssigt at forvisse mig om Grevens Planer.

— Obersten skal uden Tvivl være Deres Secundant, sagde jeg til ham. Har De Noget imod, at jeg skriver til to af mine Venner her i Byen for at bede dem være tilstede og medbringe Vaaben?

Han hævede hurtigt Hovedet og forblev et Dieblik tavst; det lod til, at min Nølighed forundrede ham.

— Sov De nu roligt, svarede han endelig, jeg skal sørge for alt det Nødvendige.

— Til hvad Tid skal jeg holde mig parat?

— Klokken syv, om De vil.

Jeg samtykkede ved en Bøining med Hovedet og gik ind i mit Værelse; jeg vilde have troet at nedværdige mig selv, dersom jeg havde lagt for Dagen, at jeg bemærkede den urimelige Forsigtighed, som jeg var Gjenstand for. Synet af mit Vindue mindede mig om Frøken de Souvals besynderlige Raad. Jeg tænkte, at hun havde hørt nogle Ord, der lode hende fatte Mistanke om en Duel, og, medens jeg takkede hende i mit Hjerte for den Interesse, hun lagde for Dagen, tænkte jeg ikke uden en vis krænkethed paa den Forestilling, hun gjorde sig om min Tapperhed; men forresten var jeg opfyldt af ganske andre Tanker; Alting var hidtil gaaet efter Ønske, jeg var nær ved den afgjørende Time. Efter, saa at sige, nogle Diebliffes Forlob vilde jeg have fuldbyrdet mit Hverv som Befrier, og, forudsat ogsaa, at Greven undslap min hævnende Raarde, saa var Elsasseren jo dog der, og jeg var sikker paa at erfare Dianas Opholdssted.

Solen stod straalende op den næste Dag, det var tørt Føre, og Luften var noget skarp. Styrket ved Sønnen gav jeg mig til at grunde. Overanspændelsen den foregaaende Dag havde givet Plads for den alvorlige og høitidsfulde Stemning, der griber Sjælen,

naar de store, afgjørende Dieblikke nærme sig: jeg stod i Begreb med uden Barmhjerlighed at dræbe den Mand, min Fader havde udvalgt til at indtage hans Plads ligeoverfor mig, og, skjøndt han havde vanæret sig i mine Dine ved et feigt Forræderi, fornam jeg dog i mit Hjertes Dyb denne Menneskelighedens høie Røst, der ikke forbliver stum, siger man, selv i Bødelernes Hjerter. Imidlertid stod det ikke i min Magt at vige tilbage, Dianas Frelse var lagt i mine Hænder, jeg maatte fore Slaget, ubeieelig som Skjæbuen.

En let Stoi lod sig høre ved min Dor. Jeg luffede op; det var Hr. de Fouval. Han kom for høfligt at forespørge sig, om jeg trængte til hans Hjælp, eller om jeg ønskede, at nogle af hans Folk skulde indfinde sig. Jeg afflog hans Tilbud med Tak, idet jeg gjennem Døraabningen saae min Formynder, der var ifærd med at fuldende sin Paaklædning.

— Naa, De er oppe? raabte han til mig. Om et Dieblik skal jeg være til Deres Tjeneste.

Jeg fik den Idee at gaae ud for at see efter, om Elsasseren var paa sin Post.

— Hvor vil De hen? sagde Greven til mig i en Tone, der krænkede mig.

— Jeg gaaer ud et Dieblit. Er De bange for, at jeg skal løbe min Bei?

— Maaskee, svarede han. I ethvert Tilfælde venter jeg en Person til en Forhandling, ved hvilken det er mundgaaelig nødvendigt, at De er tilstede.

Jeg bed mine Læber til Blods for ikke at svare. I samme Dieblif traadte en Tjener ind og sagde nogle Ord til sin Herre.

— Bed Bedkommende at vente i Dagligstuen, sagde Obersten.

— Vist ikke nei, bemærkede Hr. de Mansfert, lad denne Herre komme herind; Samtalen vil kunne føres mere ugeneert her. Er han alene?

— Han har to Personer med sig, svarede Tjeneren.

— Jeg vil bede ham gaae herop, sagde Hr. de Souval paa et Bink af Greven, hvorefter han gik bort.

Jeg antog, at det var vore Vidner; jeg satte mig i en Vænestol og indtog en skjodesløs Stilling, der noksom tilkjendegav, at jeg var bestemt paa at lade denne Sag ordue uden selv at træde imellem. Et Dieblif efter kom Obersten ind igjen fulgt af en Mand, hvis fredsommelige Ydre ikke harmonerede synderligt med Secundantens Rolle i en Kamp paa Liv og Død. Greven gik henimod ham, bad ham at sætte sig og tog derpaa Ordet.

— Min Ven, de Souval, sagde han paa Tydsk, har jo underrettet Dem om, hvorledes Sagerne forholde sig?

— Ja, sagde Manden, idet han betragtede mig nysgjerrigt.

— Det er min Pligt, vedblev min Formyhder, ligeoverfor Dem at retfærdiggjøre de Omstændigheder,

der have bevæget mig til at tage saa strenge Forholdsregler, og at godtgjøre den Bemyndigelse, i Kraft af hvilken jeg handler. Her ere Documenterne i Overfættelse og bekræftede af vort Gesandtskab.

Derpaa overleverede han ham to eller tre Ark stemplet Papiir, som den lille Herre læste med den nøiagtigste Opmærksomhed. Jeg troede, at jeg havde taget feil med Hensyn til Beskaffenheden af denne Sammenkomst, og at Greven, der bejad nogle Godsar i Tydsfland, havde sendt Bud efter en Retslærd for at betro ham nogle testamentariske Dispositioner, der havde sin tilstrækkelige Forklaring i vor Duel. Jeg stod i Begreb med at fjerne mig

— Bliv her! sagde Hr. de Maufert til mig, Deres Marværelse er ganske nødvendig. — Maa jeg først, tilføiede han, præsentere Hr. Dr. Schults for Dem.

— Jeg haaber, min Herre, sagde nu den lille Mand til mig, at De vil see en Ven i mig, og at De vil være tilfreds med min Gjæstfrihed.

— Hvad vil det sige? stammede jeg.

— Det vil sige, min Kjære, svarede min Formynders, at De skal under Behandling hos denne dygtige Læge, hvis Specialitet det er at helbrede Sindssyge, og som har paataget sig at gjøre Dem fornuftig igjen.

— Men jeg begriber ikke — —

Jeg troede, at jeg var Offeret for en eller anden Bildfarelse.

Det er dog meget klart. De er gal, og jeg nærer altfor stor Interesse for Dem, til at jeg skulde forsømme noget Middel, der kan give Udsigt til Deres Helbredelse.

— Er det Deres Mening at indesparre mig imod min Villie? udbrod jeg harmfuld.

— Jeg spørger Dem slet ikke om Raad i den Henseende. Jeg har overgivet til Herren der en Ordre, der er udstedt ifølge Deres Familieraads Ønske.

— Og De haaber, at jeg vil finde mig i en saadan Sjaandighed?

(Fortfætttes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Restaurator J. Hansen.

Skræddermester Lundquists Datter, M. T.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen, den 3die August 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXIII.

(Fortsat.)

— Jeg har idetmindste taget mine Forholdsregler for at sikke mig Udførelsen af min Villie. Enhver Modstand fra Deres Side vil saaledes være frugtesløs; jeg beder Dem ikke at forivre Dem, for at den brave Dr. Schulz ikke skal faae daarlige Tanker om Dem. Han kommer for at hente Dem, De er færdig, og jeg vil selv føre Dem til hans Hjem.

— De skal ikke komme til at føre mig levende derhen, det sværger jeg Dem til.

Og, idet jeg pludseligt fjernede mig, thi jeg saae mig allerede omringet, sprang jeg hen i den anden Ende af Værelset, bestemt paa at forsvare min Frihed, skulde det endogsaa koste mit Liv.

— Naa, naa, naa, naa! sagde Doctoren til mig i en Tone, hvormed man taler til Gale, vær nu fornuftig!

— Vad os nu gjøre en Ende paa denne latterlige Scene, afbrød Greven; De har jo Deres Folk med Dem.

Obersten kaldte, og to Mænd kom tilsynne paa Dørtærskelen. Paa et Ord af deres Herre gif de hen imod mig for at gribe mig; jeg rev mig løs fra dem med en Anstængelse, der var saa kraftig, at den Gne af dem faldt om og trillede bort i ti Skridts Afstand; skræmmede ved dette første Uheld toge de i Betænkning at fornye Angrebet. Paa et Tegn af Hr. de Mansfert kom de atter hen til mig; men Forbittrelsen havde gjort mine Kræfter hundrede Gange større, end de ellers vare; og jeg stødte dem to Gange tilbage. Da jeg havde stillet mig i et Hjørne af Værelset, kunde jeg ikke omringes; under et midlertidigt Ophor af Kampen sthyrte jeg mig henimod Kaminen og ilede atter hen i min Krog bevæbnet med en Bronce-Sandelaber, som jeg svingede i en saa truende Stilling, at en af mine Angribere tog Flugten. Tjenestefolkene vare ilede til ved Varmen; Blodet steg mig til Hovedet og blændede mit Syn.

— Troer I at kunne overmande mig? raabte jeg da jeg saae dem betænke sig; nu ve Eder! jeg er gal, og jeg kan ustraffet dræbe Jer! Vogt Jer for at komme mig i Veien!

Jeg havde allerede taget Tillob for at styrte mig midt ind imellem dem og naae Gaden, da Døren, op til hvilken jeg havde støttet mig, pludseligt gik op bagved mig; den Mand, der var lobet bort, kastede mig et Tæppe over Hovedet, saa at jeg ikke mere kunde see, og jeg vikledes ind i dets Følde indtil Fødderne. Et Dieblif efter var jeg kastet til Jorden, og Tæppet bundet fast om Halsen paa mig. I denne udstrakte Stilling kunde jeg kun fremstode en halvkvalt Kallen. Derpaa skar man Tæppet istykker for at frigjøre mit Ansigt.

— I Uslinger, I myrder mig! brølede jeg i vanvittigt Raaseri. Mændene nærmede sig; jeg forsvarrede mig endnu, idet jeg kreb paa alle Fire og søgte at bide dem. De vare bange; men tilsidst bukkede jeg under for Antallet; de sloge den Hætte, der var dænet ved det affkaarne Stykke Løi, ned over Dineue paa mig, de kvalte mine Skrig og førte mig bort, saaledes indhyllet, til en Vogn, der holdt i Gaarden. Dr. Schulz og min Formynder stege op ved Siden af mig.

— Naar De vil være artig, sagde Greven til mig, skal De nu komme til at trække Veiret frit.

Han lod Hætten tage bort. Jeg forholdt mig

ubevægelig. Jeg havde et sidste Haab tilbage: Elsas-
seren maatte være paa sin Post; han vilde ile til paa
mit Raab og befrie mig ved at faae Folk til at stimle
sammen.

Voguen satte sig i Bevægelse; men istedetfor at
tage Veien forbi Hovedindgangen dreiede den om og
førte ind under Træerne i Haven; man aabnede en
Gitterport, og vi toge affted igjennem Skoven. En
halv Time efter var jeg indespærret i en Gallecelle.

Jeg mindes ikke, hvad der gik for sig i de tre
paafølgende Dage. Undertiden troer jeg paa en for-
virret Maade, igjennem et mørkt Slør og i Baggrun-
den af et Kammer med tilstængede Binduer at see en
fortabt Ulykkelig, der er iført en Spændetroie, og som
ønsker at døe. To Mænd bevogte ham Dag og Nat
for at hindre ham i at knuse Panden ved at støde den
imod Væggen. Han har mine Træk, mit Ansigt, min
Stemme; man kalder ham André d'Orbach; men det
er ikke mig; thi i al denne Tid havde jeg forladt Jor-
den, og jeg reiste i Himlen for at søge efter Diana,
som jeg troede død.

XXIV.

Wilhelm, jeg er fortvivlet; min stoffels Schults har nylig gjenneemgaaet en frygtelig Crisis, og jeg har maaskee med et eneste Slag tabt Frugten af mine langsomme Erobringere paa hans Forstands Omraade. Han tvivler, han tvivler — — som om en eller anden skjult Mystelse havde gjenoplivet hans Uro. I to eller tre Uger have mine mindre hyppige Breve, som desuden bleve kortere og kortere, allerede forkyndt Dig, at jeg var ofte nødt til at lade Pennen ligge for at hjælpe min ulykkelige Ven. De Kampe, som han ikke har vovet at tilstaae for mig, ere endte med en Crisis. Jeg har endnu denne Gang taget min Tilflugt til hans Følelsers Kraft ved pludseligt at stille ham ligeoverfor sin Hustru og sine Børn. Det er lykkedes mig; men jeg har der begaaet en Driftighed, som bringer mig til at skjælve; disse Væseners, der ere ham saa kjære, have indtil dette Dieblif været den Vold, jeg har opreist imellem ham og Banviddet; skulde hans Kjærlighed svigte, vilde det være ude med Lykken for dem Allesammen.

Jeg kjæmper modigt. Ak! jeg føler det, jeg har udtømt mine sikreste Lægemidler, og Saaret, hvorunder

denne uhyggelige Sjæl lider, bløder endnu som paa den første Dag. Den ubarmhjertige Spire staaer i Berøring med Livets Kilder, og der vilde behøves et af disse Lynslag, som Gud alene holder i sin Haand, for at rykke den op med Røde; thi, skal jeg tilstaae Dig det, min Ven? jo mere jeg studerer, destomere erkjender jeg, at Sinds sygdommens Arvelighed er uundgaaelig, og at jeg er selv kun bleven reddet ved disse store Hjertelidelser, der ikke have efterladt mig Modtagelighed for nogen anden Lidelser end den, der bar Navnet Diana. Hvad havde jeg at frygte af Bannviddet, jeg, som ikke har noget Haab mere? Der var engang, da ogsaa jeg, ligesom Schulz, udstod Tvivlens Tængstelser; men da var mit Liv saa skjont! Hvorfor skulde jeg nu frygte for at blive gal? Det vilde maa skee kun bringe mig Forglemmelse. Dette Ord vil aabenbare Dig min Træthed, Wilhelm. Dersom jeg havde Ret til at opgive det Hverv, som jeg har paalagt mig ligeoverfor Schulz, med hvilken Fryd skulde jeg da gjengive til Forkrænkelyheden dette elendige Regeme, der ikke længer føler, at det eksisterer, uden ved Hjælp af de Som, som holde det tilbage paa dets Kors!

Men jeg maa glemme denne sidste Tankeudflugt og gjenoptage min Historie.

En Morgen altsaa vaagnede jeg i en Celle i Dr. Schulzes Huus. Jeg troede at opvaagne under et skrækkeligt Mareridt. Min gamle Frits var i Marheden af mig; han var kommet om Natten. Han

underrettede mig om, at to Dage efter min Afreise havde min Formynder igjennem Martin sendt ham Befaling til at indfinde sig hos mig i Hr. de Souvals Huus i Carlsruhe. At regne efter den Tid, der var forløbet siden min Indespærring, var Diana i sin Bøddels Hænder, dersom Bastien ikke havde havt Held med sig. Min første Tanke var at forsøge en Undvigelse.

Doctoren lod sig melde hos mig.

Strax ved det første Diekast var det let for mig at see, at han var en Smule forlegen ved den affhyelige Rolle, som han spillede med Hensyn til mig; han gik endogsaa forud for mine rejsfærdige Beflagelser.

— Jeg vilde ønske, Hr. Baron, sagde han til mig, at jeg kunde indgyde Dem den Tillid, De føler til en Ven, og, hvor piinlige end de Omstændigheder, der have ført Dem herhen i mit Huus, maae være for Dem, saa vil jeg dog fra dette Dieblik af forsikre Dem om min oprigtige, gode Villie.

— Min Tillid og mit Venskab! bemærkede jeg; det er et stærkt Forlangende af en Mand, som jeg kun har lært at kjende for et Dieblik siden, og som da gjorde sig skyldig i den uretfærdigste Handling, som det er muligt at begaae.

— Ja, jeg tilstaaer det, svarede han, Skindet er imod mig; men husk paa, at, dersom jeg ikke havde overtaget dette sørgelige Hverv, vilde en Anden have gjort det i mit Sted — —

— Hvad der vilde have været et Tab for Deres Etablissement og en Profit for en af Deres Collegaer.

— Med et eneste Ord, svarede han, kan jeg faae Dem til at fortryde dette Sprog. Jeg veed, at De bliver forfulgt af Fjender, og det er for at hjælpe Dem med at gjøre disse Planer tilskamme, at jeg har villet yde Dem min Samvirken.

— De troer altsaa ikke, at jeg er vanvittig?

— Jeg vilde ikke fortjene den Berømmelse, undskyld min Ubeskedenhed, som jeg er i Besiddelse af, dersom jeg et Dieblik havde været i Tvivl i den Henseende.

(Fortættets.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Exam. jur. P. J. Westergaard.

Huusmægler N. Andersen.

Kurvemager N. Müller.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 32.

Tordagen, den 10de August 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXIV.

(Fortsat.)

- Og De vil atter sætte mig i Frihed?
- Det forpligter jeg mig til, saasnart det kan lade sig gjøre uden Fare for Dem selv.
- Hvad mener De? Uden Fare for mig selv?
- Bilde De Dem da ind, at Deres Fjender ikke nære Mistanke? De kan være forvisset om, at de have taget alle mulige Forholdsregler. Vil De blot behage, tilføiede han med sagte Stemme, at see paa

de to Mænd, der spadserer nede i Gaarden; det er Politiofficeranter, der ere forklædte som Sygebogtere; der er een ved Døren til Deres Trappegang, andre holde Vagt udenfor Huset; ved den mindste Alarm vilde De blive omringet, grebet, indespærret, jeg veed ikke, hvor; thi Hr. de Jonval er meget mægtig, og De er bleven betegnet som en farlig Bauvittig. Det franske Gesandtsskab vilde ikke kunne fordre Dem udleveret, da det er uødt til at forlange af Myndighederne Udførelsen af en Dom, der er fældet imod Dem af en fransk Ret.

Jeg betænkte mig paa at fæste Vid til disse Ord; han mærkede det.

— Vil De vove et Forsøg? sagde han; saa gaa ud da! Hvilken Skade der end kan blive Følgen heraf for mig, saa vil jeg dog hellere dette, end at jeg skal anses af Dem for at være medskyldig i en Krænkelse af Menneskeværdigheden. Jeg beder Dem blot at huske paa, at jeg i saa Fald har gjort min Pligt ved at advare Dem. Dersom De nu foretrækker at vente her, indtil Narvaagenheden har aftaget saa meget, at en Flugt vil blive mulig for Dem, da er jeg en Læge og ikke nogen Fangevogter.

— Vil De da tillade mig at skrive, og kan jeg modtage Breve fra mine Venner?

Uden at give mig noget Svar herpaa ringede han; en Mand indfandt sig; jeg gjenkjendte en af dem, der havde været med at gribe mig.

— Hermann, sagde Doctoren, bring min Skrivepult herind. Dersom Hr. Baronen giver Dem nogle Breve, der skulde paa Posthuset, maa De strax besørge dem; De har at udføre hans Ordre, hvad han saa end paalægger Dem.

Manden gif sin Bei.

— Jeg bør dog ikke skjule for Dem, sagde Hr. Schulz til mig med et Smil, at det vilde være uklogt af Dem at henvende Dem til ham i Anledning af en Undvigelse.

Jeg blev mere og mere forbausset.

— Er det mig forbudt at gaae ud af dette Værelse?

— Skal vi gaae en Tour i Haven? spurgte han mig, idet han stod op; De vil der finde frisk Luft og Rum nok til at vende Dem i.

Jeg fulgte ham, bestandigt fuld af Mistillid. Han førte mig igjennem en Gaard, og vi traadte ind i en lille Kystsko, der var vedligeholdt med en hollandsk Omhyggelighed. De to Mand, der skulde passe paa mig, og som han havde viist mig igjennem mit Bindue, gave sig strax til at gaae bagved os.

— I der! sagde Hr. Schulz utaalmodigt til dem, gjør mig den Tjeneste at udføre Jeres Ordre uden at træde mig selv i Sælene. I kan see paa os i Fraastand, saa meget I ville; men jeg vil ikke see Jer! Denne Park staaer aaben for Dem, sagde han,

idet han henvendte sig til mig, jeg har en anden Hæve for mine Patienter.

Jeg begyndte at roffes i min Mistanke.

— Mit Huus er maaskee ikke et saadant Fængsel, som man ønskede for Dem, tilføiede han; imidlertid afhænger det ikke af mig, at det ikke skal være noget Fængsel; men jeg kan i ethvert Tilfælde forsikre Dem om, at, saalænge De finder Behag i at blive her, skal jeg gjøre Dem det saa taaleligt som muligt.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtefræmmer E. E. Debois.

Stomager H. W. Beile.

Tjener A. Mortensen.

Murer Melbys Datter, Marie Sophie.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Ekstrakt

af

2det Kvartals=Regnskab 1878

for

det forenede Understøttelses=Selvskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. N.	4,034
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	143 Kr. 50 Dre.
anviist i dette Kvartal	6,443 — 28 —
Hs. Majestæt Kongens Bidrag for 2det Kvartal	40 — " —
	6,626 Kr. 78 Dre.
deraf er indkommet	5,977 — 62 —
Restance ultm. Juni 1878.	649 Kr. 16 Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 90de Aargang Kr. 14--26 inkl.	1,535
4. Renter:	
1/2 Aars Rente til 11. Juni d. N. af 200,000 Kr.	4,000 Kr. " D.
1/2 Aars Rente til 11. Juni d. N. af Kjbh. Communeleans Oblig. 800 Kr.	16 — " —
1/2 Aars Rente til 11. Juni d. N. af Heymanns Legat 400 Kr.	8 — 06 —
1/2 Aars Rente til 11. Juni d. N. af Goldschmidts Legat 100 Kr.	1 — 96 —
	4,026 Kr. 02 D.
Eibeschy's Legat til 11. Juni d. N. til Udlaan	1000 Kr.
til Understøttelser.	100 —
	1,100 — " —
1/2 Aars Rente af Veløb, indsatte i Sparekassen for Kjbh. og Omegn	140 — 15 —
	5,266
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal	1,118 Kr. " Dre.
anviist for dette Kvartal	4,366 — " —
	5,484 Kr. " Dre.
deraf er indkommet	4,246 — " —
Restance ultm. Juni 1878.	1,238 Kr. " Dre.
6. Taget til Indtægt et anviist Gratiale	40 Kr. " Dre.
	21,059

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1878.

Oversensstemmende u

C. N. Laurrup.

B

Udgift.

	Kr.	D.
<p> Pensioner: affordrede fra forrige Kvartal . . . . . " Kr. " Dre. uviste for dette Kvartal . . . . . 2,850 — 50 — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 2,850 Kr. 50 Dre. </p>	2,850	50
<p> dbetalte i Kvartalet . . . . . 2,850 — 50 — affordrede ultm. Juni 1878 . . . . . " Kr. " Dre. </p>	2,850	50
<p> Gæbninger . . . . . 1,545 " </p>	1,545	"
<p> Andre Administrationsomkostninger . . . . . 118 " </p>	118	"
<p> Ligebladets Trykning . . . . . 522 " </p>	522	"
<p> Gratificationer . . . . . " Kr. " Dre. affordrede fra forrige Kvartal . . . . . 170 — " — heraf udbetalt . . . . . 130 Kr. " Dre . . . . . 130 " </p>	130	"
<p> taget til Indtægt. . . . . 40 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 170 — " — affordrede ult. Juni 1878. . . . . " Kr. " Dre. </p>	170	"
<p> Afdrag paa Laanet i Nationalbanken, bort . . . . . 18,000 Kr. " Dre. er betalt . . . . . 8,000 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 8,000 " </p>	8,000	"
<p> til Rest 10,000 Kr. " Dre. renter af Laanet i Nationalbanken. . . . . 108 60 </p>	108	60
<p> Kassebeholdning ultm. Juni 1878 . . . . . 7,785 46 </p>	7,785	46
	21,059	56

Kontrollen. E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Revisoren. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen,
Boaholder

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 33.

Tordagen, den 17de August 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXIV.

(Fortsat.)

Jeg gik ind igjen i mit Bærelse uden endnu at vide, hvad jeg skulde troe om det Hele; men ligeoverfor de Farer, hvoraf jeg var omringet, vilde det have været uklogt at tage nogen Beslutning, førend jeg havde Efterretninger udefra. Idet jeg derfor benyttede mig af den Tilladelse, der var givet mig, og i den Hensigt at sætte min Doctors Oprigtighed paa Prøve, skrev jeg til Bastien i Udtryk, der ikke kunde være farlige for Noget, hvis mit Brev opsnappedes.

Jeg tilbragte fire Dage i en kvælende Angst; der kom intet Budskab fra Monthermé; jeg gav mig atter til at anklage Schultz. En Morgen endelig kom Hermann ind til mig med et Brev. Det var Bastiens Haandskrift. Jeg brød Seglet under en forfærdelig Hjertebanken og læste omtrent Følgende:

„Det gjør mig meget ondt, Hr. André, at jeg kun har daarlige Efterretninger at meddele Dem. Strax efter Deres Afreise gif jeg bort for at træffe den Kammerat, der skulde undersøge Terrainet omkring det Sted, hvorfra den Person, De veed nok, var afreist. Jeg gjorde vel i at sende ham om Matten; thi han var da istand til at gjenfinde Bognsporene, der allerede vare udslettede paa Hovedlandeveien, da jeg kom, og han havde fulgt dem indtil en Tværvei, hvor de vare vedblevne at være ganske tydelige; der ventede han paa mig. Vi gif da med Tryghed, og Retningen overbeviste mig strax om, at Snyglen Placide, der kjørte, ikke var taget ad Byen til. Efter en halv Times Forløb bemærkede vi et Sted, hvor Bognen maa have holdt stille; den Fure, som Hjulene havde dannet, var dybere, og Indtrykket af Hesteskoene vare blandede imellem hinanden. Jeg troede først, at de havde mødt Nogen; thi der var forblevet nogle Fodspor i den bløde Jord; men disse Mærker gjenfandtes ikke tre Alen derfra. Jeg indsaae snart, at den Person, som var inde i Bognen, var steget ud paa dette Sted; Sporet var saa lille, og Trykket saa let, at man ikke

kunde nære nogen Tvivl derom. I en kort Afstand derfra gave to Huller, som vare udhulede af nogle Støvhæle, tilkjende, at Placide var sprunget ned fra sit Sæde. Jeg formodede, at, da den bevidste Person uden Tvivl opdagede den Bei, som Forvalteren slog ind paa, har Bedkommende befalet ham at standse og har maaskee afflaact at fortsætte Reisen længere; men det er ganske vist, at hun ikke er gaaet bort alene, og at hun er steget op igjen. Alt dette bevirkede, at vi naaede Beien til Viray, hvor vi ullykkeligviis ikke mere kunde opdage Sporene.

„Dog var min Forlegenhed ikke af lang Varighed; den Bei, de havde fulgt, viste, at de maatte have dreiet ad Viray til; thi ellers havde han benyttet sig af en Sidevei til Broussy. Vi kom til Viray uden at faae Noget at vide; men det var indlysende for mig, at de kunde ikke have begivet sig derhen uden for at tage med Banetoget. Jeg gif da hen til Stationen; der opdagede jeg Alt. Stationsforvalteren erindrede sig meget godt, at en Dame, der saae i høi Grad bedrøvet ud, og en Mandsperson, der lignede Placide, havde i henved en Time tid ventet paa Toget, der skulde til Dinant. Saa tvivlede jeg ikke længer; thi, efter at have forespurgt mig i Hotellet, fandt jeg Bognen og Hestene, som jeg strax gjenkjendte. Jeg undersøgte Bognen for at see, om Bedkommende ikke havde efterladt noget Tegn; men der var Ingenting. Da jeg nu endelig var vis i min Sag, forlod jeg min

Kammerat, der forblev i Huset, for ikke at gaac feil af Placide, som maatte komme igjen efter to Dages Forløb i den Hensigt at tage Equipagen med sig, og jeg reiste til Dinant; men der har jeg ingen Bessked kunnet faae, Hr. André, paa Grund af det store Antal Rejsende, som komme og afgaae paa Banegaarden. Jeg har dog paa Maa og Faa forhørt mig i Byens Gjæstgivergaarde, og efter en Dags Undersøgelse er jeg bleven overbevist om, at de have fortsat deres Reise uden at standse. Jeg kunde ikke udrette Mere end forsikre mig om Placides Tilbagekomst. Jeg har derfor passet paa alle Togene, og den anden Dag om Aftenen bemærkede jeg Forvalteren i en første Klasse's Coupé. Jeg steg hurtigt ind i en tredje Klasse's; da vi kom til Stationen Viray, skjødte jeg mig hen til den Mand, der tager imod Billetterne ved Udgangen, og jeg lovede ham hundrede Sous for at stifte den Billet tilside, der blev givet ham af en Rejsende, som jeg skulde betegne ham. Det var mørkt, jeg skjulte mit Ansigt med mit Vommestørklæde for ikke at blive gjenkjendt, og, da Placide kom, stodte jeg til min Mand med Albuen. Billetten bar Stempet Spa.

„Endelig skal jeg fortælle Dem, at da jeg var kommen hjem, erfarede jeg, at Deres gamle Frik var afreist, og, for at sætte Kronen paa Ulykken, er Elsasjeren kommen tilbage og har fortalt mig, at han havde tabt Deres Spor, fordi, medens han stod paa Vagt i Alleen, hvor han havde tilbragt Natten, begav

De Dem om Morgenen ud igjennem en Bagport med Deres Vedsager, som ikke igjen har viist sig i Hr. de Jouvals Huus, og som saaledes er undsluppen ham. Jeg har af Maseri revet Haarene af Hovedet paa mig. Jeg venter Deres Ordre, De veed, at jeg har Venner. Placide har affsediget alle Folkene, endogsaa Cathrine, og han siger ganske hoit, at Herren og Fruen ville ikke komme tilbage i lang Tid. Imidlertid passer jeg paa; der maa nødvendigviis komme Breve her fra Herren til Tjeneren; jeg vil undersøge Poststemplerne, og saa faae vi at see. Jeg har neppe udgivet femhundrede Francs af Deres Penge. Jeg rører mig ikke af Stedet, fordi jeg troer, at det sikreste Middel til at faae Noget at vide er at beholde Slyngelen Placide i Sigte. I ethvert Tilfælde veed De, at De behøver kun at give mig et Tegn, og jeg skal strax følge det, hvad enten det gjælder om at komme til Dem eller — — at reise andetsteds hen."

Disse sørgelige Efterretninger bibragte mig det sidste Slag. Diana var nu i sin Bøddels Hænder, og jeg var langt borte fra hende; Ingen kunde forsvare hende! Jeg Dosmer! En heel Dag havde jeg havt Greven alene i Nærheden af mig! Jeg søgte en Traad, der kunde lede mig i dette Mørke. Jeg maatte opdage det Smuthul, hvor han havde ført hende hen, og dræbe ham, denne Gang uden Barmhertighed! Bludseligt fik jeg en Indskydelse. Jeg lod Doctoren kalde.

— Jeg faaer her, sagde jeg til ham, et meget

vigtigt Brev, hvorom jeg maa strax gjøre min For-
mynders en Meddelelse. Han er endnu ikke vendt tilbage
til Frankrig; men han har uden Tvivl givet Dem en
Anviisning til at correspondere med sig under hans
Reise; jeg vilde være Dem meget forbunden, dersom
De vilde give mig Oplysninger i den Henseende.

— Jeg ønskede af mit ganske Hjerte at kunne
være Dem til Nytte, svarede Schultz; men jeg er
fuldstændigt uvidende om det Sted, hvor Greven boer;
naar jeg vil correspondere med ham, maa det skee
igjennem Oberst de Souval.

Jeg var som lynslagen.

— Men Sagen kan jo meget let opklares, ved-
blev Doctoren; jeg vil sende Bud til Hr. de Souval
og bede ham uleilige sig herhen; han vil uden Tvivl
kunne sige Dem, hvad De ønsker at vide.

Jeg klyngede mig til dette sidste Haab. En Time
derefter traadte Hr. de Souval ind i mit Værelse.
Jeg bevæbnede mig med en stoisk Kølighed og sagde
ham, hvad jeg ønskede. Han tilbød at besørge mit
Brev; da jeg trængte ind paa ham, erklærede han
ligeind, at Hr. de Maufert var paa Reise, og at det
var hans udtryffelige Villie at lade mig forblive i
Uvidenhed om hans Opholdssted. Jeg anvendte Alt,
hvad der stod i min Magt, harde List og Bønner;
men jeg kunde Intet opnaae; jeg beklagede mig over
min forladte Tilstand, jeg ydmygede mig endog i den
Grad, at jeg bad ham opfylde mit Ønske som en

Naadesfag fra hans Side; men han erklærede, at han havde sat sit Ord i Pant til Greven.

— Jeg vil underrette ham om vor Samtale, sagde han til mig, og, saasnart jeg faaer hans Svar, vil jeg bringe Dem det.

Han gik bort, og Natten sænkede sig endnu tættere omkring mig.

XXV.

Jeg henfaldt i en Tilstand af mørk Slappelse; Doctoren blev snart urolig herover. En Morgen fandt han mig i Nærheden af mit tilgittrede Bindue, op til hvilket jeg lænede mig, idet jeg sørgmodigt betragtede de graae Mure, som begrændsede min Horizont.

— Naa da, Hr. Baron! sagde han til mig, lader De Dem saaledes slaae af Marken? For Fanden! De maa ryste disse ubehagelige Ideer af Dem og sætte Dem til Modværge som en Mand.

— Jeg kan ikke rigtigt indsee, svarede jeg med Sigegyldighed, hvad der her skulde kunne opvække min Vystighed.

— Saa maa De ikke vedblive at holde Dem saa ensomt! Vil De hjælpe mig en Smule med at hjælpe Deres Melancholi? Giv mig ganske simpelt et Middel til at dække mit Ansvar, saa skal jeg anvise

Dem en Bolig i Havepavillonen, hvor De idetmindste ikke længere vil komme til at see paa disse Fængslinger, der hvert Dieblisk minde Dem om, at De er Fange.

— Og hvad forlanger De af mig til Gjengjæld for en saa stor Gunstbeviisning?

— Deres Ord for, at De ikke vil gjøre Forsøg paa at flygte.

— Det er for dyrt! svarede jeg; saa maa De udføre Deres Hverv saaledes, som Deres Samvittighed tilfiger Dem.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Musiker H. E. Prehn.

Hovmester Henriksens Datter, Sophie.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 34.

Tordagen, den 24de August 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Brevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXV.

(Fortsat.)

— Kan De da ikke i Deres Stivindethed forstaae, at jeg handler i Deres egen Interesse? en mislykket Undvigelse vilde bringe Dem under Laas og Luffe, Gud veed, hvor. Her er De dog idetmindste Deres egen Herre. Naar De vil have Taalmodighed en eller to Maaneder, vil De blive sat i Frihed; jeg har nogen Anseelse, og, naar jeg efter en Provetid, der er lang nok til at retfærdiggjøre min Erklæring, giver

Dem Attest for, at De er i Besiddelse af Deres fulde Fornuft, vil Ingen vove at modsigge mig; De vil have Loven for Dem. Giv mig nu blot ubetinget Deres Ord. De skal faae Lov til at tage det tilbage igjen, naar De underretter mig derom fire og thye Timer i Forveien.

— Jovist, saa at De, efter at være advaret, kunde indespærre mig endnu sikkrere.

— Det er Suurmulerier og Bredeudbrud, som jeg ikke tager mig nær. De veed nok, at, dersom det stod til mig, vilde jeg ikke røre en Haand for at hindre Dem i at reise, da jeg indseer, at Deres Indespærring her er en Vilkaarlighedshandling; men De kan ogsaa nok indsee, at det ikke staaer i min Magt at aabne Døren for Dem. Reglementerne nøde mig til at lade Dem forblive her.

— Saa adlyd da Deres Reglementer, svarede jeg.

Med denne Yttring forlod han mig, og jeg gjenfaae ham ikke i to Dage; thi jeg gif ikke mere ud. Jeg fornåm en bitter Glæde ved at drikke mine Kva- lers galdefyldte Bæger indtil Værmer. — Diana maa ogsaa sukke, sagde jeg til mig selv.

En Dag meldte man mig Hr. de Fouval. — Jeg har sendt Deres Anmodning til min Ven de Maufert, sagde han til mig, og jeg kommer ifølge mit Løfte for at bringe Dem hans Svar.

— Og det lyder uden Tvivl ikke gunstigt?

— Det vilde være meget vanskeligt at indrette det saaledes, selv i Deres egen Interesse. Som Formyndere maa han forsøge Alt, hvad Videnskaben —

— Lad os ikke mere tale om dette mit foregivne Vanvid. De veed meget godt selv, at det er ikke Andet end en Løgn, som man har opfundet for at ødelægge mig.

— Det forstaaer sig, svarede han, og jeg vil slet ikke forsøge paa at bringe Dem ind paa rimeligere Anskuelser, skjøndt Greven, som De veed, kun handler i Overensstemmelse med Deres Familieraad — —,

— Der er fort bag Lyset af ham, svarede jeg.

— Det er efter Deres Mening en Sammensværgelse. Og dog er der en Person, som De har Tillid til, og hvis Upartiskhed De ikke vil drage i Tvivl, det er nemlig min Niece, Grevinde de Maufert.

— Hvad vil De sige dermed? stammede jeg, idet jeg blegnede ved at høre dette Navn udtale.

— Jeg vil sige dermed, at hendes Mand har raadført sig med hende, og at hun selv aldeles billiger de Forholdsregler, som man har troet at burde tage.

— Hun? raabte jeg. Hun skulde billige, at man indespærrer mig i et Galehus! Det er i den Grad usandsynligt, min Herre, at jeg ikke vilde troe det, selv om De bragte Beviset herfor undertegnet med hendes egen Haand!

— Her er det, sagde han foldt.

Han trak et Brev op af sin Lomme og rakte mig det.

Jeg blev greben af en saa forfærdelig Skjalven, at jeg var et Dieblif bange for, at jeg skulde besvime.

— Vil De behage at læse! vedblev Obersten.

Jeg turde ikke aabne Papiret. Jeg saae paa Omflaget mit Navn skrevet med Dianas Haand. Hr. de Bouval fulgte mig med Dinene, han syntes at ville trænge ind i min Sjæls Inderste. Jeg gjorde en Kraftanstrengelse, tog Mod til mig, brød Seglet og læste følgende Linier:

„Det har bedrovet mig meget, min kjære André, at erfare den strenge Afgjorelse, som Rægerne ere komne til i Deres Sag, og jeg græder ved Tanken om at vide Dem alene, langt borte fra os; men denne grusomme Prøvelse er ansæet for at være uundgaaelig. André, jeg besværges Dem, underkast Dem, og forvold mig ikke den Sorg at see Dem udsætte Deres Fremtid for Fare, naar nogle Maaneders Taalmodighed og Doctor Schulzes Omsorg kan for steds befrie dem, De holder af, for alle de Bekymringer, som de have næret for Dem. Jeg behøver alt mit Mod for at tale saaledes; men jeg haaber, at De vil lytte til en oprigtig Venindes Ord. Diana.“

„E. S. Naar Vinteren er forbi, vil jeg komme og takke Dem for Deres Resignation.“

Jeg var tilintetgjort. Mit Hjerte protesterede mod dette Vidnesbyrd, som jeg havde for mine Dine.

— Ved Hjælp af hvilken Tortur har de frarivistet hende dette Brev? sagde jeg til Hr. de Bonval, idet jeg reiste mig. Dette Brev er ikke fra hende selv!

— Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge?

— Hvorfor? gjentog jeg med Sarme, fordi det er umuligt, fordi — —

— Fordi hun elsker Dem, ikke sandt? svarede han smilende. Jeg fuldender Deres Tanke, som De ikke vover at udtale.

— Maa jeg bede Dem, min Herre! — —

— Udskyld! men det forekommer mig, at jeg har en vis Ret til at forsvare min Niece, Fru de Maufert, imod Drommerier, som kunde ende med at forstyrre hendes No. Hun har tilstaaet os Alt, min Herre, Alt, lige indtil den ædelmodige og uforsigtige Usandhed, som hun har vovet for at frelse Dem.

— En Usandhed for at frelse mig? sagde jeg sønderknust.

— Har De nogensinde kunnet indbilde Dem, min Herre, at Grevinde de Maufert var istand til at glemme, hvad hun skylder sit Navn? Nu vel, da det vil blive nødvendigt at drage Dem ud af Deres Wildfarelse, skal jeg fortælle Dem den hele Historie. Min Niece havde opdaget den taabelige Lidenstabs, som De nærede til hende; hun var sikker nok paa sig selv til ikke at føle sig fornærmet derover, da hun tog Hensyn til Deres mentale Tilstand. Om Morgenen paa den Dag, da De skulde fremstille Dem for Lægerne, fandt

hun Dem, har hun fortalt os, meget nedslaaet. Hun har ønsket endnu engang at kunne redde Dem ved en lille from Usandhed, som Deres ophidsede Sindstilstand snart bevægede Dem til at aabenbare for hele Forsamlingen. Da hun nu frygter for yderligere at bestyrke Deres Bildfarelse, ønsker hun, ligesom hendes Mand, at De skal forblive i Uvidenhed om hendes Opholdssted. Hun stoler paa, at Afstanden og Eftertanken vil gjøre Dem fornuftig og tillade hende senere paaahj at træde i et Forhold til Dem, der er baade hende og Dem værdigt. De ville da begge To see ad en romantisk Misforstaaelse.

— Det er nok! raabte jeg tilintetgjort, lad mig være ene! De dræber mig!

Da jeg var bleven overladt til mig selv, fastede jeg mig paa min Seng. Alting faldt sammen omkring mig, det forekom mig, at Verden nærmede sig sin Undergang, og at Solen maatte udsluffes tilligemed min Tro og Tillid. Diana! Diana! jeg vilde tvivle; men hendes kolde Brev var jo der, hun havde sagt dem Alt! denne rene Flamme, som var mit Livs Næring, havde i hendes Dine ikke været Andet end en Bauvittigs sygelige Drom, som hun et Dieblif havde opmuntret af Medlidenhed! Derpaa tilbagefaldte jeg i min Erindring de tusinde Beviser paa Omhed, hvormed hun havde overøst mig, hendes stumme Kamp og hendes uforbeholdne Hengivenhed! Jeg hørte hende endnu udtale hiin Tilstaaelse, og hele min Sjæl oprørtes

over min ugudelige Mistillid. Men derefter faldt jeg atter tilbage til denne, jeg troede hende feig og anklagede hende for at have fornægtet den Kjærlighed, for hvis Skyld jeg med Glæde vilde have underkastet mig Martyriet, jeg troede, at hun havde forraadt mig for sin egen Helligheds Skyld.

I to Dage forsøgte jeg at sulte mig ihjel; men derpaa betænkte jeg mig; thi jeg saae altfor snart en Ende paa mine Lidelser, og, naar jeg først var død, vilde hun glemme mig. Jeg besluttede da at leve, for at min Ulykke stadigt skulde være i hendes Tanke.

Maanederne forløb, Wilhelm, Vinteren hørte op, jeg ventede hende, idet jeg skjælvede af Haab; men hun kom ikke.

Jeg troede hende død, og jeg sagde det til Hr. de Jonval. Nogle Dage efter bragte han mig en officiel Avis og lod mig læse i den Fortællingen om et Hofbal. Iblandt de Personer, som havde været tilstede der, var ogsaa Grevinde Diana de Maufert anført. Hun havde tilbragt to Dage i Carlsruhe og var derefter reist bort igjen.

Fra mit Fængsel saae jeg Foraarsblomsterne spire frem, og saa kom Sommeren; jeg ventede bestandigt. Hun havde lovet mig at komme, og hun sendte mig ikke engang et Ord! Det eneste Bæsen, der mindedes min Tilværelse, var Bastien. Hver Uge skrev han mig til. Slottet Maufert var fremdeles øde, Greven var ikke kommen tilbage. Placide modtog ofte Breve

fra Carlsruhe; Bastien havde stjaalet et af disse og aabnet det; det var fra Hr. de Maufert. Han sendte mig det. Greven aabenbarede ikke sin skjændige Agent, hvor han opholdt sig; han befalede ham altid at adressere sine Breve til Hr. de Fouval, som da vilde sende dem til deres Bestemmelsessted.

Jeg har ventet et Aar, og min forladte Tilstand er fra Dag til Dag bleven mere ubønhørlig. Jeg har fundet mig i, at jeg er bleven erklæret umyndig, jeg er ikke mere til, og til Von for denne Underkastelse, som hun forlangte af mig i et løgnagtigt Venkabs Navn, har hun ikke engang skjænket mig en Silsen som en tilkastet Almisse!

(Fortfætted.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 35.

Torsdagen, den 31te August 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, Kammerassessor, J. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunne antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfødesættelse af Ansøgerne tilfølgende

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovens § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 20de August 1878.

C. N. Lantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Brevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXV.

(Fortsat.)

Træt af min unyttige Forsagelse har jeg derpaa villet forlade mit Fængsel uden at have noget Maal, nogen Tanke, noget Haab; men da var det ogsaa, veed Du nok, at den stakkels Schulzes Ulykke affløredes for mit Blik, en Ulykke, som jeg i Sandhed ikke kunde have nogen Anelse om før den saa pludseligt indtraadte Crisis, der foranledigedes ved hiin Samtale om det arvelige Banvid, som jeg har givet Dig en Fremstilling af i Begyndelsen af dette fortrolige Skriftemaal. Gud havde Medlidenshed med mig, idet han gav mig det Hverv at frelse denne Sjæl, der stod i Begreb med at synke ned i Afgrunden; jeg har forstaaet denne uendelige Kjærlighed, som en Kvinde ikke kan forraade, denne Kjærlighed, der stiger fra Himlen ned paa Jorden, giver Atomerne Liv, flaber og frugtbargjør, denne gudopfyldte Tilstand, som man kalder Menneskekjærlighed.

I et halvt Aar har jeg nu uophorligt vaaget over denne vaklende Fornuft, som jeg skjærmer imod Bannviddet; jeg holder denne Families Rolighed i min Haand og Familien bliver mig kjær, skjøndt mit Hjerte iforveien ikke var Andet end Afke; jeg bærer, jeg skjælver, jeg lever; men jeg lider fremdeles — af! Diana! Diana!

Wilhelm, jeg elsker hende ikke mere, det sværger jeg Dig til. Lad hende leve lykkelig, smilende, skjønnere end nogenfinde! Hun, som jeg dromte, er død, og Englene have baaret hende bort paa deres Vinger. O, mit straalende Ideal! Til hvilken himmelsk Sphære er Du flygtet? jeg elsker hende ikke mere, Wilhelm, det sværger jeg Dig til — — men, af! hvorfor flyde Taarerne ned ad mine Kinder?

XXVI.

Du bebrejder mig atter min Taushed, kjære Ven! og hvad skulde jeg dog have at føie til de Blade, der have givet Dig en tro Beretning om mit Livs Forelser? Er det nødvendigt at underrette Dig om, at jeg ikke mere lever for Andet end for den stakkels Schulz, at jeg lever med ham, kunde jeg fristes til at sige? Jeg føler hans Kvaler, hans Forhaabninger, hans Nedslagenhed, og Dag for Dag er jeg tilstede ved

hans Forstands langsomme Gjenopvaagnen. Vil jeg seire? Jeg veed det ikke; men jeg vil idetmindste kjæmpe til mit sidste Mandedræt. For Diebliffet har jeg allerede overvundet Sandseindbildningerne ved en Skjærpelse af Villiekraften; der staaer tilbage for mig at betvinge Mandens indbildte Bekymringer ved et sundt og kraftigt Følelsesliv.

— — — — —

Wilhelm, kast Dig paa Knæ og tilbed Gud! Hun er her, jeg har seet hende. Hun er kommen her for min Skyld. Imorgen reiser jeg med hende. Vi ville boe paa mit Slot Orbach, hvor vi have levet som Børn, hvor vi ere voxede op under min Moders Dine.

Wilhelm, de have bedraget hende, de have piint hende! Først for to Dage siden har hun faaet at vide, hvorledes de have behandlet mig. Derksom Du havde seet, hvor bleg hun var! I nogle Minutter var det os ikke muligt at tale, vi kvaletes næsten af vor Sulken. For at tilintetgjøre enhver Estersøgelse havde han ført hende bort til Rhodus. Paa denne næsten øde Ø har han bevogtet hende i sexten Maaneder, har han været hendes ubønhørlige Slutten. I dette Dieblif har jeg forladt hende. Hun elsker mig endnu; hun har ikke sagt mig det; men jeg føler det, jeg forstaaer det, jeg veed det.

Imorgens var jeg ved at skrive Dig til, da min Dør paa engang gaaer hurtigt op, jeg vender mig om, det var Bastien, hvis Ansigt straaledede af Glæde. Jeg

raaber til ham: Diana? men Sindsbevægelsen gjør ham det umuligt at tale, han formaaer ikke at give mig noget Svar. — Hun er der! siger jeg til ham, og jeg styrter ind i min Dagligstue, hvor jeg løber imod min stakkels Schultz, saa at jeg er nærved at støde ham omkuld. Bagved ham seer jeg hende, hun var i stærk Bevægelse, hun skjælvede, hun var ude af sig selv af Glæde.

Da det blev os muligt et Dieblik at tale igjennem vore Lærere, kunde vi kun gjentage disse to Ord: „André! Diana!“ men disse to Ord indeholdt en heel Verden af Omhed, en Evighed af Kjærlighed. Wilhelm, jeg har endnu ikke fortalt Dig det, Diana er Enke! Greven er falden i en Duel, en Englænder har dræbt ham med et Raardestik, der er gaaet igjennem Halsen paa ham. Og jeg, Wilhelm, som anklagede hende! Alt er skeet ved Underfundighed og Forræderi; de fik hende til at tage bort fra Maufert ved at sige til hende, at jeg var bleven rammet af et Ufsald af rasende Banvid, som gjorde det nødvendigt, at jeg blev ført bort til en Helbredelsesanstalt, og nu kaldte man hende hid til min Hjælp. Hun overvandt sin Mistillid og fulgte Placide til Spa, hvor Greven ankom Dagen efter. Uvidende om min Skjæbne har hun henlevet sexten Maanedre som Fange i et forfaldet Slot. Til sidst have hendes Folk en Dag befriet hende, han var død. Udmattet af Feber og Lidelse lod hun sig bære ombord paa et Skib, hun tænkte kun paa mig. Hun

brugte tre Uger til at komme til Manfert, hvor Ingen vidste, hvad der var blevet af mig. Ulykkeligviis erfarede min troe Bastien hendes Tilbagekomst, og han ilede hen til hende. Hun vilde strax reise bort med ham. Hvilken Dag, Wilhelm! Brevet fra hende var falsk; man har ladet en behændig Bedrager efterligne hendes Haandskrift. For at føre mig bag Lyset, har man paa forræderisk Viis meddeelt hendes Navn til Anmelderen af Hofballerne.

Vi kunde ikke blive trætte af at see paa hinanden, Timerne ere henrundne under en uafbrudt Smilen.

Jeg har betroet hende Schulzes Ulykke, mit Benskab for ham og mine Anstrengelser for at redde ham. Vi have aftalt med hinanden, at vi ville føre ham bort med os, ham, hans Kone og hans Børn; vi ville kjøbe hans Huus, hvis det skulde være nødvendigt, for at bestemme ham hertil; vi ville sikke hans Fremtid. Jeg kan ikke forlade ham. Staffels Schulz! Naar man tænker sig, Wilhelm, en Sindsbevægelse som den, jeg har fornummet idag, vilde være tilstrækkelig til at helbrede ham for bestandigt!

Vi have Alle spiiist til Middag sammen. Saa snart det blev Aften, maatte vi skilles ad; hun var saa overanstrengt. Doctorens fortræffelige Hustru har indrømmet hende sit Værelse; jeg er atter flyttet ind i min Pavillon, hvorfra jeg seer hendes Vindue svagt oplyst af en Natlampes blege Straale, og jeg skriver til Dig, medens Bastien ligger ved Siden af mig paa

en Seng, der i Hast er bleven opredt til ham, og han snorker som en rigtig Smugler, hvad han jo ogsaa er. Wilhelm, hvilken Fremtid jeg nu seer imøde! D! er det ikke en Drom Altsammen?

Jeg har tilbragt hele Natten med at spølge i min Lykke. Sønnen vilde have berøvet mig Fornemmelser af den. Smorges fandt Schultz mig med Vinene fæstede paa Dianas Bindue.

— Hun staaer op, sagde han til mig i sit besynderlige Sprog. Rør Dig ikke! Jeg er den Stjerne, der bringer Budskabet om Din Morgenrøde. Du skal see den straale.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Balsfemtesindstyvende Aargang.

N°. 36.

Tordagen, den 7de September 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Penſion**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, Kammerassessor, J. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Penſion**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, saant vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Tagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Noagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, jærlig **Væge-Attester**, ikke kunne antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesfættelse af Ansøgerne tilfølg

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forstafte **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra sllige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 20de August 1878.

C. N. Vantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXVI.

(Fortsat.)

I samme Dieblig bleve Gardinerne trukne op, og to yndige Ansigter omsluttedes af Vinduets Ramme. Diana tilkastede mig fuld af straalende Glæde et Smil. Fru Schulz, der allerede er blevet hendes Fortrolige, hviskede et Ord til hende, og jeg saae hende rødme i sød Forvirring. Næsten i samme Dieblig førte den smukke Doctorinde Dianas Haand til sine Læber; hun holdt den inden i sin og betjente sig af den til at sende Kysse til mig.

— Bravo, Bravo, Mine! Bravo! raabte Schulz leende.

Nu greb han ogsaa min Haand og gav sig til at sende Kysse til min Elskede, og jeg rødmede ligesom hun; vi lo Allesammen, berusede af Lykke.

— Hvad Lykken dog er for en Læge! sagde Schulz til mig et Dieblig efter med denne naive Be-

geistring, der, halvt barnlig og halvt filosofisk, gjør ham saa elskværdig. Jeg var altfor bevæget til at kunne svare ham.

— Naa! sagde han, da Synet var forsvundet, det lader til, at Du har fattet den Plan at berøve mig mit Fædreland?

— Ja, svarede jeg, idet jeg fremkøstlede en phlegmatisk Glæde, jeg bortfører Dig, og, dersom Du forsøger paa at gjøre Modstand, vil jeg underrette Dig om, at jeg forbliver som Fange i Dit Hospital tilligemed Diana, indtil Du føier Dig efter vor Willie. Hvad skal man sige til det? det er nu engang saaledes . . . Du er mundværlig for min Lykke. Og Du maa pleie mig!

— Nuvel da, jeg har forstaaet Dig, sagde han med bevæget Stemme, og idet han trykkede mig i sine Arme: Tak for Dit broderlige Venskab. Jeg sværger Dig til, Du skal helbrede mig.

— Snak! Du er allerede helbredet, svarede jeg.

— Jeg vilde gjerne hengive mig til dette Haab, sagde han noget bekymret; men vi ville først kunne vide det til Efteraaret. Dersom jeg ikke faaer noget nyt Anfald — —

— Naar tage vi afsted? spurgte jeg, idet jeg afbrød ham.

— Jeg troer, at vi vilde gjøre vel i at ordinere to Dages Hvile for Fru Diana. I den Tid vil jeg kunne træffe Aftale med Steiner, min Elev og min

Ben, som skulde udfylde min Plads her. Men lad os gaae ned i Haven, jeg kan høre Pigebornene. De kunne ikke være langt borte.

Jeg fulgte ham, idet min Glæde formørkedes ved Tanken om, at den mindste Crisis kunde for bestandig udslukke denne ædle Forstands Lys; men jeg var altfor lykkelig til ikke at være fuld af Haab. Idet Diana var paa engang stolt og i en sød Uro over den Følelse, som hun endelig vovede at tilstaae sig selv, udfoldede hun den jomfruelige og bløe Ynde, der ledsager den første Kjærlighed! Hun var atter blevet ung Pige; hendes saa rene Træk, der vare noget blegede af Lidelsen, havde de bløde Omrids af Guido Renis Madonnaer; hendes store brune Øine, hvori en kyndig Omhed udtrykte sig, tilsløredes hvert Øieblik under Øienlaagene, ligesom for at unddrage de Udenforstaaende hendes Sjæls Hemmelighed. Den flygtigste Nuance i hendes Stemme forraadte en Tilstaaelse, og jeg lyttede henrykt til den.

Den næste Dag, da vi Alle vare samlede til Frokosten i Schulkes Spisestue, meldte en Tjener Stiftsdamen de Jonval, der spurgte efter Grevinde de Maufert. Jeg formaede ikke at tilbageholde en Bevægelse af Uro; men med en Freidighed, som jeg maatte beundre, gav Diana Befaling til, at man skulde indføre hendes Tante. Fru de Jonval traadte ind med en stiv og formel Mine. Overraskelsen i hendes Blik tilkjendegav, at hun havde ventet at træffe sin Niece alene. Diana reiste sig forbindtligt og gik henimod hende. —

— Det forbauser mig, min Kjære, at see Dem i Carlsruhe i et andet Hus end mit, sagde Tanten i en tør Tone, og fremfor Alt, at jeg skal være nødt til at komme derhen for at træffe Dem.

Der indtraadte en iiskold Taushed; man kunde næsten have hørt vore Hjerter slaae.

— Undskyld mig, Frue, svarede Diana med Ro-
lighed; men det var slet ikke min Hensigt at underrette Dem om min Nærværelse her.

— Det er en meget frimodig Tilstaaelse, bemærkede Stiftsdamen; men jeg er kommen for at tale med Dem om Familieanliggender, og — —

— Vil De da være saa god at udtale Dem. Jeg har Intet at skjule for de Venner, jeg her er omgivet af; thi jeg vilde dog i alt Fald indhente disses Raad; det er derfor bedst, at De strax yttre Dem i deres Nærværelse.

Fru de Jonval havde Møie med at skjule sin Værgelse; hun betænkte sig et Dieblif, men fandt sig endelig i det Uundgaaelige.

— Min Broder og jeg have tænkt meget paa Deres Stilling, min kjære Niece, og vi have meent, at, skjøndt De er Enke, saa er De dog altfor ung endnu til at være uden Veiledning i Livet; vi have derfor bestemt, at De skal boe hos mig, og jeg vil da gjenoptage ligeoverfor Dem den Stilling, som jeg indtog før Deres Giftermaal. Af denne Grund og som Følge af den Myndighed, jeg har med Hensyn til

Dem, kommer jeg nu for at sige Dem, at jeg er beredt til at tage Dem med mig.

Bed disse Ord kom jeg i en stærk Bevægelse; men Diana beroligede mig snart.

— Jeg er baade min Dufel og Dem, Frue, meget erkjendtlig for den Omfjorg, De ere saa gode at vise mig, sagde hun; men jeg har taget en anden Bestemmelse, hvad min Fremtid angaaer — —

— Bestemmelse? afbrød Stiftsdamen stolt; uden vort Minde?

— Ja, Frue, svarede Diana med høflig Fasthed; jeg har besluttet at trække mig tilbage til min Moders Huus for at leve der af den beskedne Formue, som hun har efterladt mig. Jeg veed, hvilke Hensyn jeg skylder Verden, og jeg har allerede sikret mig en Beskyttelse, der ikke vil svigte mig, og som jeg troer, at De ogsaa vil finde tilfredsstillende i alle Henseender; Hr. Doctor Schultz og hans Frue have lovet at tage sig af mig, og de have indvilliget i, at vi for Fremtiden boe sammen.

— Men det forekommer mig, at De glemmer altfor meget Deres Families Rettigheder! udbrød Frue de Souval.

— Min Families Rettigheder, Frue? sagde Diana bittert. Dem kan jeg sandelig ikke glemme; men jeg beder Dem ikke at minde mig om dem. De har udøvet disse Rettigheder, idet De, da jeg var sexten Aar, paalagde mig, trods mine Bønner og mine

Lærer, et Nag, der var affrækkende for mig. Stadigt udrustet med disse Rettigheder, sluttede De Forbund med ham, der var min Bøddel. Jeg tilgiver Dem Alle, hvad De have gjort, men jeg beder Dem ikke at beraabe Dem paa Erindringen om Deres Beskyttelse, jeg har faaet den altfor meget at føle.

Stiftsdamen bed sig i Læberne, og, idet hun indtog en sanderkønst Holdning, sagde hun: De sætter Dem altsaa op imod vor Villie?

— De har selv frigjort mig for Deres Myndighed, Frue, da De giftede mig bort; jeg er nu bleven uafhængig og kan selv træffe Forholdsregler med Hensyn til min Skjæbne. Deres Familjestolthed, som jeg deler med Dem, vil indestaae Dem for, at jeg ikke bliver min Slægt uærdig. Skulde jeg nogeninde glemme mine Pligter i den Henseende, er jeg rede til at tage imod Deres Bebreidelser.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:
Handelscommis B. S. Christensen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,
aaent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
aaent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 37.

Torsdagen, den 14de September 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, Kammerassessor, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bævre i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Schemæerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunne antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølge

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovens § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 20de August 1878.

C. N. Pantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

F. Em. Parfen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXVII.

(Fortfat.)

Tre Dage senere, paa en yndig Eftermiddag i April, kjørte en rummelig Landauer ind i den store Allee, der fører op til mit Slot Orbach, som forhen havde tilhørt Hertugerne af Lothringen, og som min Fader havde restaureret med en Oldgranskers Lidenskab. De gamle Ege- og Kastanietræer, der allerede havde begyndt at springe ud, udstrakte deres hvælvede Kroner ligesom en Triumfbue over os; hele Vegetationen udaandede sin balsamiske Duft; i Buskene sloi Fuglene omkring; Naturen skjælvde af Kjærlighed under Foraarets Kyssje, og hele denne Gjenfødelse syntes at sige til os: „Vi blomstre op igjen ligesom I!“

Kort og beruset holdt jeg Diana i Haanden; vi gjensaae i Erindrungen vor Barndom, vore Lege, vor vilde Løben hen over Grønsværet og begge vore Mødre, der slugte os med Dinene og blandede deres

Kysse paa vore Pander. Vi kjørte tæt forbi en lille Indsø, hvor der i gamle Dage var Svaner; henrevet af Mindernes Strøm sagde Diana til mig: — Husker Du det?

Der havde jeg engang forsvaret hende imod den store sorte Svane, en Bedrift, som havde bedækket mig med Hæder i alle Slotsbeboernes Dine. Denne søde fortrolige Tiltale med Du, som vi ikke havde povet at gjenoptage, var kommet tilbage paa hendes Læber med en saa naturlig Frihed, at hun først lagde Mærke dertil, da hun saae min henrykte Mine. For ikke at forstyrre Udbruddene af vor Følelse betragtede den brave Schults Landskabet, beundrede alle de Herligheder, som mit Gods var i Besiddelse af, og viste sin kjære Mine Trætoppene, der forgyldtes af Solens Straaler. Bastien greb fra sit Sæde i Flugten Kastanietræernes tidlige Blomster.

I en tre hundrede Alens Afstand fra Slottet standsede vi udenfor et Gitter, bag hvilket der saaes midt imellem Syrenbuske en elegant Pavillon i italiensk Smag; det var Dianas Hus, som var bygget midt i en lille Lund, hvilken sidste var indhegnet af Mure og omgivet af mine Boder. Vi vare komne en Dag tidligere, end vi havde bestemt, og Ingen ventede os. Ved Postillonernes Raab ilede Husets Folk med Catharine i Spidsen til under Blædesudbrud. Vi bleve omringede, hilsende med Jubel og omfavnede af tre eller fire gamle Tjenere, der havde seet

os vore op, og hvem vor lykkelige Tilbagekomst vakte til nyt Liv ligesom os selv.

Førend et Kvarteer var forløbet, vare Alle paa Slottet blevne underrettede af Bastien om vort Komme og ilede nu hen til os; Efterretningen om mit foregivne Vanvid og om min Indespærring havde bedrøvet disse hengivne Hjerter; de trængte sig rundt omkring mig, lykkelige over at see mig saa livlig og raske. Schulz deelte den almindelige Beruselse og gned sig i Hænderne, hvad der hos ham er en uvilkaarlig Ytring af den høieste Tilfredshed; hans Blik, der altid bærer Præget af Sørgmodighed, naar det møder mit, som om han frygtede for i dette sidste at læse den Bekymring, han indgyder mig, var roligt, sikkert og tillidsfuldt; han havde glemt sin Frygt, sine Sorger, sin Ulykke. Vi gjennelemb Huset og Lunden; Børnene fore afsted med glade Skrig tværs over Blomsterbedene og plukkede Bouqetter til os. Ved hvert Skridt gjenfandt Diana og jeg et Minde om Fortiden, vore Hjerter skjælvede, og vore Dine gjentog: Husker Du det? disse yndige Ord, som vore Læber ikke vovede at gjentage!

Medens man foranstaltede et let Middagsmaaltid, toge vi afsted for at besøge mit Slot, hvor jeg holdt mit Indtog under Landsbyfolkernes Glædesraab. De havde kjendt min Fader og havde seet mig fødes; de hilfede i mig Sonnen af en Belgjører, hvem min Formynders og Placidus midlertidige Regjering havde gjort dem endnu kjærere.

Da Aftenen var kommen, og jeg befandt mig alene med Bastien, syntes det mig, at Alt var en Drøm. Efter min Faders Dødske var min hjemlige Arne forbleven uforandret; jeg gjenfåaede Alle dem, der havde holdt af mig, og jeg fremmanede i Tankerne den kommende Tids seeagtige Luftspeiling. Ak! undertiden var der dog en Skygge, som formørkede min Lyksalighed; jeg tænkte paa min stakkels Schulz, hvem et Lynslag kunde styrte ned i Banviddet, jaalænge jeg endnu ikke havde overvundet selv den flygtigste Bakken af hans Fornuft. Vil jeg kunne helbrede ham?

Næste Dags Morgen vækkedes jeg ved Lyden af nogle Smaasteen, som man slyngede imod mine Persiener. Det var Schulz, der kom for at aflægge mig sit sædvanlige Besøg. Næsten i samme Dieblit traadte han ind. — Ho! Ho! sagde han, idet han betragtede det næsten nedbrændte Uds, man har siddet længe oppe i Nat. Det er en daarlig Levemaade! . . . Naa, nu glemmer jeg nok, at jeg ikke mere er Læge! tilføiede han leende.

Saa snart jeg var færdig, ilede vi til Diana, hvor jeg fandt Granger, der nylig var ankommen. Synet af ham mindede mig om, at jeg ifølge Loven var erklæret umyndig. Det havde jeg endnu slet ikke tænkt paa! Jeg frygtede for en eller anden ubehagelig Efterretning.

— Min Gud! sagde jeg til ham, kommer De for igjen at smedde mig i min gamle Lænke?

— Hvad for en Vænfte? spurgte han, forbauset over den Maade, hvorpaa jeg modtog ham.

— Undskyld mig, kjære Ven, svarede jeg bedrøvet, jeg har i den sidste Tid reent glemt den Umyndighedserklæring, hvoraf jeg er bleven rammet.

— Umyndighedserklæring! udbrød han leende, den er der ikke mere Tale om, vær De ganske rolig!

— Hvorledes det? Men mit Familieraad?

— Det har De ikke mere; De er myndig; De er sat i Frihed igjen, og dette er allerede et tilstrækkeligt Vidnesbyrd til at lade Virkningerne af den udtalte Dom ophøre. Jeg kommer netop for at indhente Deres Ordre angaaende et Forlangende, som vi maae indgive om Extraderingen af Deres Eiendom, saa at De kan faae fuld Raadighed over den.

For otte Dage siden er Alt tilendebragt, kjære Wilhelm. Jeg har gjenerhvervet mine Rettigheder, jeg er fri, Herre over min Formue, over min Villie, over mit Liv, og jeg er ifærd med at bringe min Dydlingsplan i Udførelse. Jeg forringer min Formue ved at nedlægge mine Bønders Forpagningscontracter; det er nu min Hovedbeskjæftigelse. Kjære Ven, for Fremtiden maa Du betragte mig med Agtelse. Jeg er en ung Mand, der nyder en Renteindtægt af fem hundrede syv og tredive tusind, sex hundrede og tre Francs, femogthve Centimer. Dine to smaa Millioner faae mig til at trække paa Smilebaandet. Dianas Anliggender ere ogsaa udmærket ordnede; ifølge Hr. de Mansferts Testamente arver hun Intet efter ham.

Med Undtagelse af Slottet, der fremdeles er saaledes, som Du har seet det, maa jeg sætte Alt paa Fode her. Jeg fornyer mine Ekvipager; kjøb mig et halvt Dusin Heste i Paris, Heste, der ere heude værdige. Jeg har gjort Bastien til min Forvalter, jeg gifter ham med hans Catharine, jeg bortgifter ogsaa Madeleine ved Dianas Mellemkomst, og jeg vil ligesledes gifte Dig selv bort, dersom Du ikke er paa Din Post, Alt dette endda affect fra et andet Ægteskab, som jeg er opsat paa. Kom her hjem til os, dersom Du vil see en fortryllet Krog i Verden, hvor Idealet er flygtet hen. Vi vente Dig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 38.

Tordagen, den 21de September 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, Kammerassessor, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunne antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølgende

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovens § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **lovgelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 20de August 1878.

C. N. Pantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

F. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXVIII.

(Fortsat.)

Wilhelm, jeg veed Alt. Du er hverken mere eller mindre end en Forræder. Du har skjult Din storartede Dpoffrelse for mig, og Du har levet i to Maaneder i Din Vens og i Dianas Nærhed, Du har været Vidne til denne Lykke, der er Dit Bærf, uden at affløre Din hoimodige Sjæl for mig. Jeg skylder Dig Alt, Wilhelm; jeg veed Alt, siger jeg Dig. Grevens Modstander paa Rhodus, det var Dig. Og jeg har ikke paa mine Knæe kysset denne broderkærlige og tappre Haand, der har befriet den Engel, som jeg tilbeder! Hvor Du er grusom! Du har tiet stille, og det er kun Hændelsen, nei, Wilhelm, det er Gud, der har aabenbaret mig Alt, Gud, der vil skjænke Dig en Broder, som paa sin Side er rede til at hengive sit Liv for Dig!

Paa det Skib, som for tre Maaneder siden førte

den stakkels Diana tilbage til Marseille, befandt der sig en ung Mand, som, da han saae hende saa ene og næsten døende, viste hende den meest ærbødige Omhu, indtil de vare komne til Paris. Iforgaars er denne unge Mand kommet hertil, — skjælv, Wilhelm! han hedder Hr. de Barelles og er Consul paa Rhodus. — Han blev min Gæst. Da vi igaar Aftes passiarede sammen, spurgte jeg ham, om han kjendte Noget til Enkelthederne ved Duellen imellem Greven og Sir George Ferry.

— Det skulde jeg mene! sagde han til mig, jeg var Secundant.

Jeg bad ham da at fortælle mig den hele Sag.

— Det er et temmelig besynderligt Eventyr, vedblev Hr. de Barelles. Jeg maa da fortælle Dem, at denne Sir George, der er en stor Under af Ruiner, gif hver Dag rundt omkring den byzantinske Fæstning, som Greven beboede, for at tage Skitser af den. De har kjendt Hr. de Mauferts mørke Character; han blev mistænksom ved denne Udholdenhed, troede maaskee deri at opdage en fjendtlig Hen sigt, — saa Meget er i hvert Fald sikkert, at han en Morgen vilde forbyde Sir George Udgangen til en gammel, forfalden Bold, hvorfra man havde Udsigt til hans Have. Sir George satte sig derimod med den Halsstarrighed, der er eiendommelig for en Oldtidsforsker, som forstyrres i sine Undersøgelser; Greven blev heftig, Sir George lo ham pølegmatisk op i Ansigtet. Følgen

deraf var Aftalen om en Tvekamp, ved hvilken den saakaldte Englænder anmodede mig om at være tilstede.

— Hvad mener De med det? sagde jeg, den saakaldte Englænder?

— Ja, her har vi netop Hemmeligheden; thi, da jeg opfordrede ham til at foretrække sit eget Lands Consul, betroede han mig, at han var Franskmand, at han tilhørte en gammel Familie i Elsass og hed Vilhelm Saltmann.

Du kan nok tænke Dig, at jeg sprang i Beiret ved at høre dette Navn blive udtalt. O, min Broder, dersom Du havde følt mit Hjertes Slag ved Tanken om, at jeg eier en saadan Ven som Dig! Du har altfaa været langt dygtigere end jeg! medens jeg mistvilede om at opdage det Sted, hvor Diana opholdt sig, havde Du gjenfundet hendes Spor! Hendes og min Lykke er Dit Værk, og jeg forlanger, at Du skal vide, hvor reen og herlig den er. Men hvad behøver jeg at sige Dig det? Du har jo seet Diana!

I de to Maaneder, som Du har tilbragt hos os, har Intet forstyrret vor kjære Schulkes milde No; mit Haab bliver Dag for Dag mere trygt. Men Efteraaret nærmer sig, og det er en frygtelig Aarstid for et stakkels Menneske, hvis Forstand ikke er tilstrækkeligt befæstet; det mindste Tilfælde kan tilintetgjøre de Fremskridt, der ere saa moissoumeligt opnaaede. Vil jeg kunne frelse ham? Diana, som er indviet i Hemmeligheden, har givet mig den Idee at

lade ham boe paa Slottet i den farlige Marsiid; jeg vil saaledes kunne beholde ham om Natten i Nærheden af mig, og jeg vil vaage over ham.

XXIX.

Fuldständig Seir, Wilhelm! Efteraaret er forløbet, vore Græsplainer ere bedækkede med Niumfrost. Schultz har ikke følt nogen Svaghed. Som vi havde besluttet det, er han blevet anbragt paa Slottet i et Værelse, der støder op til mit. Du kan nok tænke Dig, at min lærde Doctor har ikke ladet sig føre bag Lyset ved min List. Skulde Du troe det, min Ven? Næsten hver Aften have vi leet ad Banviddet, og hans Forstand har aldrig befundet sig bedre! For at sætte Kronen paa det Hele, maa jeg tilføie, at han har mere vaaget over mig, end jeg over ham; thi, da han havde lagt Mærke til, at jeg passede paa, om han sov, sneg han sig en to, tre Gange om Natten ind i mit Værelse.

— Hvad er der i Veien? spurgte jeg ham, da han første Gang aflagde mig et saadant Besøg.

— Jeg vil blot vise Dig, at jeg befinder mig vel, svarede han med dette godmodige Smil, som er eiendommeligt for ham, og som Du kjender saa godt.

For ikke at forraade mine Bekymringer, har jeg da ladet ham gjøre, hvad han vilde. Jeg har ofte seet ham komme sagte ind, nærme sig min Seng og lytte til mit Aandedrag; jeg har da ikke rørt mig af Stedet og givet mig Udseende af at sove. At holde dette gode og brave Hjertes Bekymring i Maade var det Samme som at adsprede dets Tanker i en tilstrækkelig Grad; idet han var beskæftiget med at spare mig en Bekymring, tænkte han ikke paa sig selv. Kjærligheden, Venskabet, Hjertet, Wilhelm, det er maaskee den lægevidenskabelige Psychologis første Raad, og jeg siger, ligesom min Ven Schults: hvad dog Lykken er for en udmærket Læge!

Derfor Du saae Diana i Udfoldelsen af hendes Ynde, der saa længe var tilfløret af en kold Vinterfrost! Hendes Foraar vækkes, hun lever, hun straalere! Derfor Du saae os i hendes lille Lund, denne lykkelige Dase, hvor vi tilbringe alle vore Dage, snart muntre og overgivne som de Børn, i hvis Lege vi deltagte, snart indadvendte og drømmende som Forlovede, der haabe paa Fremtiden! I Kraft af en Tølelse, hvis noget subtilt Delicatesse Du maaskee vil forstaae, have vi endnu ikke paany sagt hinanden, at vi fremdeles elske hinanden; men ethvert af vore Ord er en Tilstaaelse, ethvert af vore Blikke et Kjærtegn. O, hvor vore Sjæle dog ere veltalende!

Uden at fortælle hende Noget derom, begaaer jeg imidlertid Daarskaber for at udsmykke min Moders

Bærelser paa Slottet, og Sognepræsten, der er taus og paalidelig, har indgivet Ansøgning til Biskoppen om den Dispensation, som er bleven nødvendig paa Grund af det fjære, aandelige Vaand, der allerede har knyttet os sammen ved Døbefonden.

O, min Gud! dersom jeg var istand til at helbrede Schulz, hvor fortryllende vilde da min Tilværelse være!

Vi vente Din Tilbagekomst, Wilhelm; mit Koppel er fuldstændigt: fyrrethve engelske Hunde, der løbe afsted, som om Furierne vare efter dem. Jeg vil forære Dig Ralph. Du vil blive tilfreds, udtjente Fægger! Diana haaber at see Dig, hun holder af Dig, som om Du var min Broder, hvad Du jo ogsaa er. Hvad vilde der blive af, naar hun vidste, at Sir George Ferry, det er Dig!

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Murer Seemanns Datter, Margretha.

Kunstdreier F. K. Schulz.

Bagermester Børge Mossin.

Krigsassessor Meilingers Døtre, Thora
Wilhelmine og Emma Christiane.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Fra Oktober Flyttedag henflyttes Kassererkontoret
til Raadhuusstræde Nr. 3 i Stuen.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 39.

Tordagen, den 28de September 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, Kammerassessor, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Løbbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Løge-Attester**, ikke kunne antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfødesættelse af Ansøgerne tilfølgende

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slike Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 20de August 1878.

C. N. Laurrup. B. Peterjen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

XXX.

(Sluttet.)

To Aar ere henrindue; jeg har en Søn paa elleve Maaneder, blond, rødmsfset, en Engel fra Himlen!

— Dette Barn vil blive en rigtig Spottefugl ligesom sin Fader! udbryder Diana, idet hun lader vor lille Slut hoppe i sine Arme.

— Det benægter jeg, sagde jeg ivrigt, det er Dig, han ligner.

Barnet betragter os og giver sig til at holde en lang Tale i denne barnlige Pluddren, der er et saakjönt Sprog. Schultz drifter sig til med megen Alvor at udtale en filosofisk Betragtning. Der udvikler sig en Disput; Mine træder til imod sin Mand, og han nedstemmer Tonen.

Denne mindeværdige Scene finder Sted i den saakaldte Sal, et umaadeligt Galleri, hvor der ophober

fig antike Meubler, Tapeter og kostbare Kunstgjenstande; vi have her paa een Gang et Musæum, et Musikværelse og et Studereværelse. En Veranda, der er heelt bedækket med Blomster, vender ud til Haven. Vi samles der om Aftenen i de Timer, naar enhver anden Beskjæftigelse er ophørt. I Lunden aander Alt No, Hemmelighedsfuldhed og Drømmeri, og den forelskede Natur bortødsler sin Maiduft paa os.

— Hvad læser Du dog der, min Ven? sagde Diana, idet hun saae mig bøiet over et umfangsrigt Manuskript, der optager hele min Opmærksomhed.

— Det er de Breve, som jeg for tre Aar siden skrev til Vilhelm. Jeg har bedet ham om dem igjen.

Diana kaster et uroligt Blik hen paa Doctoren og kan ikke tilbageholde en frygtsom Bevægelse; hun veed, at jeg har tænkt paa at anstille en sidste Prøve med Schulzes Forstand, efterat han nu er helbredet. For at styrke hans Tillid til sig selv vil jeg forelægge ham et Billede af hans forrige Glendighed. Kan han bære denne Rystelse, da er han for bestandigt sikket mod et Tilbagefald.

Imidlertid skjælver jeg i det Diblik, da jeg vil indlade mig paa denne sidste Kamp med hans Forstand. Dersom han bukkede under! Og, for at maale Faren, gjennemløber jeg endnu engang disse Blade, hvori jeg atter føler mit Hjerte banke paa en saa piinlig Maade; men neppe har jeg fordybet mig i denne Læsning, førend min Indbildingskraft gribes af en sælsom Idee.

Disse tilbagelagte Scener af mit Liv fremstille sig paa engang for mig paa en besynderlig Maade; det forekommer mig, at jeg læser et eller andet phantastisk Sagn, der er opfundet af en ihj Sjerne. Jeg springer det Mellemliggende over indtil den Dag, da Schultz tilstod mig sit Vanvid, og jeg veed ikke mere, hvad jeg skal troe. Jeg fortsætter Læsningen og gjenfinder Fortællingen om disse Anfald, under hvilke jeg forsvarede ham imod hans Phantasis Skrækkebilleder; Alt dette frembringer en Virkning paa mig, som om det var en ubehagelig Drøm.

Alle tie rundt omkring mig. Forbausset over denne pludselige Taushed hæver jeg Hovedet; jeg seer dem ubevægelige, trufne af, jeg veed ikke, hvilken Ængstelse; Dianas Dine ere fulde af Taarer. Schultz og Mine skjælve næsten. Bastien staaer ganske bleg bagved dem. Nu begriber jeg Alt.

— Naa, Du er nok en rigtig vittig Doctor, sagde jeg smilende; Du har ført mig bag Lyset! Det er ikke Dig, der har været gal!

— Hvad mener Du med det? troer Du da, at — —

— Ja, det veed Gud, jeg gjør! jeg troer, at det har været mig! det er jo klart som Dagen!

— Bravo! Bravo! raaber han; Vanviddet er begravet!

— Ja, ude paa Heden! Kom og omfavn mig, min Ven!

Og jeg trykker mig op til dette brave Hjerte;

derefter kaster jeg mig paa Knæ for Diana; hun lægger mit Hoved op til sit Bryst og bedækker min Pande med Hs.

— Engel! siger jeg til hende, min Forstand, det er Dig, det er Din Kjærlighed!

— O! svarer hun, saa vil den aldrig udslukkes!

Og saaledes blev jeg reddet ved mit Hjerte. Jeg elskede, og jeg var gjenelsket! Jeg havde en Gudmoder, min kjære Wilhelm. Saaledes ender mit Eventyr, ligesom det begyndte.

Ende.

Ridderen af Mendeck.

Historisk Novelle.

Fra den venstre Donaubred, ligeoverfor Hovedstaden Wien, strakte sig i det femtende Aarhundrede og senere en vidtloftig Skov næsten lige til Mährens Grændse. Rabne Punkter, smukke Landsbyer og Smaastæder, der deels laa i Dalene, deels strakte sig hen ad Ryggen paa de jevnere Hoje, afbrød paa en yndig Maade den mørke Skov, af hvis Løvtag hist og her endog et gammelt Slot trodsigt strakte sit graa Taarn ivejret. Den store Landevej mod Nord slyngede sig i vidtloftige Bøjninger gjennem det grønne Kevier og var sjelden tom for stærktbelæssede Godstog, Rytterfæarer og beskedne Fodgængere. Paa den Tid, da vor Fortælling begynder, kunde man kun kalde Færdselen meget sparsom, thi Røvere og Stimænd af alle Slags og af enhver Stand benyttede de utallige Borgerkrige, som netop dengang hærgede det skjøne Østerrig, og lurede baade Nat og Dag paa de Rejsende, plundrede dem eller førte dem fangne med sig, for at

udpresse Løsepenge af dem. Disse Herrer af Landevejen, hvoraf mange ved deres skammelige Handlemaade bragte et berømt gammeladeligt Navn i Bawære, trodsede enten bag faste Slottes Mure eller paa forskandsede, med Palisader og Grave omgivne Høje — kaldet Labors efter Husfitterkrigen —, Lovens Afsmagt og den Hedre sindede Adels og de haardtplagede Stæders enkeltviis gjorde Anstregelser. Opmuntrede ved deres Held dreve de deres Uvæsen endnu værre. Fra alle Kanter strømmede affledigede Krigere og tøjsløst Paf til dem, og Enkeltes Magt blev saa stor, at de dengang i Strid liggende Fyrster, Hertug Albrecht, Hertug Sigismund, ja selv Kejser Friedrich ikke forsmædede at indgaa Venfskab og Forbund med dem, der for længe siden havde forbrudt Livet og al ridderlig Ære.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Fra Oktober Flyttedag henflyttes Kassererkontoret
 til Raadhuusstræde Nr. 3 i Stuen.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 40.

Tordagen, den 5te Oktober 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Mendeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Et saa slet Exempel og Bisheden om fuldkommen Strafleshed bragte mangen ellers retskaffen og skikkelig Mand paa flette Tanker, i Særdeleshed naar han sad paa en usjel, halv forfalden Borg og ikke vidste, hvad han skulde give Kone, Børn og et Par udhungrede Knegte at spise.

Stædernes Beboere og fremfor alt de mandhaftige Borgere i Wien havde saaledes fuldtop at gjøre med at værge sig mod Landevejsridderne, der dristigt strejfede tæt indtil Portene, drev Dvæget fra Græsgangene

og især bragte Kjøbmændene og Kræmmerne næsten til Fortvivlelse ved at opfange deres Fragt- og Gods- vogue. Lykkedes det end Borgerne hist og her at fange en adelig Røver og i en tapper Kamp at adsprede hans Skare, strax var en anden Gumpen dem paa Nakken og truede med Mord og Brandstiftelse; Stadens væbnede Magt var derfor neppe nogen Uge hjemme, og maatte uophørlig med sine Faner og Ryttere drage henad Vandvejen for at beskytte de Rejsende.

En frisk, klar Morgen i Marts 1468 travede to Ryttere paa den ovenomtalte store Vej til Mähren gjennem Skoven, der, endnu blottet for al Bladprydelse, med sin Mængde mosbegroede Stammer og graa mellem hinanden slyngede Grene og Qviste, ydede et ejendommeligt Syn. Kun en Flok Ravens Skrig og Flagren og Hestens klapprende Hovslag afbrød den dybe Stilhed, medens Solen varm og mild saae ned fra Himlen. — De tvende Ryttere vare endnu unge, neppe over tredive Aar, bevæbnede og pantsrede lig: til Tænderne. Den ene var Herren den anden Tjeneren. Den Første saae med sine store brune Øjne drommende hen for sig under sin Pikkelhue af Bern, og strog undertiden, med den Haand han havde frit smukt formede Over- og Rindskæg. En Pantser-

ffjorte af Staalringe, under hvilken han bar en Bøffel-tjollert, bedækkede hans høje muskuløse Skikkelse og gik langt ned. Saaledes paaklædt travede Arnold Schweigger af Mendeck, en af Wiens Stadshauptmænd og vidt bekjendt for sin Tapperhed og gode Tjeneste, foran sin Tjener Heinz. Denne bar Stadshauptmandens Sværd, et langt og mægtigt Vaaben, lagt foran sig over Sadelknappen, og vendte sit tykke, paa store brede Skuldre siddende Hoved snart tilhøjre, snart tilvenstre, lyttende med et vist Udtryk i Ansigtet, om ikke en Rasken i Skoven eller klirrende Varm tydede paa, at en Snaphanebande nærmede sig. Men da alt rundtom blev stille ligesom før og Heinz ikke længere kunde modstaa sin Lyst til at passiare, bragte han sin lille Hest nærmere hen til sin Herre og sagde:

„Vi ville ikke i Dag faa nogen venlig Modtagelse paa Kahlenberg. Dersom ikke Zomfru Adelhaid for Deres Skyld gjør sit Bedste, ville vi sikkert uden Frokost komme til at vende hjem igjen til de strenge Raadsherrer i Wien.“

Stadshauptmanden trak paa Skuldrene.

„Dersom Mathias Grasser vil lade Buddet undgælde for Budsfabet,“ sagde han, „er der jo ikke noget derved at gjøre. Jeg havde rigtignok selv gjerne seet, at de i Wien havde sendt en Anden end mig.“

„Ja, ja,“ svarede Baabendrageren rask, „det høje Raad har troet at handle særdeles klogt i at sende

den tilkommende Svigersøn til den gamle, halsstarrige Mand, for sidste Gang at advare ham mod Forræderi og Fællesskab med den ford . . . Mukelridder. Det, De ikke kan udrette, vil ingen Anden senere prøve paa."

Arnold taug og saae eftertænksomt ned paa Sadelknappen. Det var heller ikke nogen behagelig Forretning, der i Dag førte ham til Slottet Kahlenberg, hvortil han ellers reed saa munter og glad, for at hilse paa sin forlovede Brud. Mathias Grassfer, en gammel Krigsmand, vild, jernfast og graaet i Staden Wiens Tjeneste, var efter nogen Tids Forlob fra en Ven og Beslytter af den hertugelige Residents bleven dens afgjorte Fjende og trodsede paa sit faste Slot alle Bønner, Forestillinger og Trudsler, der ofte og indstændigt udgif til ham fra det høje Raads Side. Smaalige Stridigheder med enkelte Raads herrer, frænklet Stolthed — thi den ærgjerrige Gamle troede sig tilsidesat og slet belønnet for fyrgethve Aars Tjeneste — men i Særdeleshed hans trodsige og halsstarrige Character havde lidt efter lidt gjort ham uenig med Staden og ikke alene foranlediget ham til at opsigte Wienerne sin Tjeneste som Krigs- og Feltoberst og forbittret trække sig tilbage paa sin Ejendom, men der gif ogsaa det Nygte, at Grassfer stod i Begreb med at træde i Forbindelse og aabent Fællesskab med Mukelridderen, den mægtigste Kovridder i hele Østerrig. Wiens Borgere vare blevne meget bestyrkede ved denne Efterretning, thi kun i yderste Nøds-

fald vilde de bruge Sværdet mod den, der tidligere saa heldigt havde ført det for dem i hundrede Fjender. Skjøndt de kjendte den gamle Grassers trodsige Sind, besluttede de dog engang endnu at gjøre et Forsøg og sendte Stadshauptmand Arnold Schweigger af Neudeck, der var forlovet med Grassers Datter Adelhaid, til Kahlenberg, for indstændigt at advare den Grafsaldne mod et Fællesskab med Landets skadeligste og bitterste Fjende. Arnold modtog høist modstræbende denne Mission, da han i Forvejen var sikker paa, at den vilde være forgjæves, og tillige havde en Auelse om, at den vilde have en sørgelig Indflydelse paa hans Forhold til Adelhaid. Men desuagtet maatte han adlyde, og vi see ham nu tankesfuld paa Vejen til Maalet for sin Sendelse.

Da Heinz saae, at hans Herre ikke var tilbøjelig til at forforte Vejens Kjedsomhed ved en Samtale, taug han ligeledes, og fløjtede sagte en munter Vise. Omtrent en halv Time travede Begge saaledes henad Landevejen, paa hvis Sider Skoven nu blev lysere, indtil den, bøgende om et Hjørne, pludselig udmundede i en aaben Egn. Udsigten her var just ikke videre storartet, men meget smuk og glædelig, skjøndt Landskabet endnu ikke havde iført sig sin grønne glimrende Foraarsdragt. Frodige Sædemarker afveklede smukt med sort Algerland, store Højskraaninger sænkede sig blidt ned til smaa Damme, i hvilke den klare Sol straalende spejlede sig, og Grupper af friske Gran- og

Fyrretræer formerede Landskabets Mangfoldighed. I Baggrunden hævede sig paa en stejl Høj et ældgammelt fort Taarn med Tinder og runde Skydeskaar, til hvilket nogle nanseelige, af en høj og tyk Muur omgivne Bygninger sluttede sig. En bred, tør Grav, over hvilken en Bindebro førte til den hvælvede Port, og fem eller sex fremspringende Bastioner lod dette Slot, paa en Tid, da Krudtet og Skytøjet endnu ikke var almindeligt, træde temmelig fast og trodsigt frem. Det var Matthias Grassers Opholdssted, Borgen Kahlenberg, som vore Rejsende nu, bøjende af fra Landevejen, nærmede sig paa en mellem tvende Damme førende Sidevej.

De vare ikke langt borte, da viste sig paa en fremspringende Altan, omtrent midtvejs paa Taarnet, en ung Dame, der støttede sig til Steenværket og saae ned i Dalen. Da Rytterne saae hende, løftede de Hænderne op til Hilsen og Arnold lod sin Hest gjøre kunstige Spring, thi han vidste godt, at hans Brud fandt stort Behag i dristige Ridestrikter. Adelheid lod sit Slør vaje til Gjenhilsen og forsvandt derpaa for at gjøre Forberedelser til den kjære Gjæsts Modtagelse.

Bed Synet af den elskede Pige glemte Arnold alle mørke Tanker og næsten ogsaa Maalet for sin Rejse. Han reed i Galop ind i den just ikke rummelige Gaard, svingede sig ned af Hesten og ilede, overladende Heinz og det tilstrømmende Slotstjende

Omjorgen for Dyret, med flirrende Skridt op ad den mørke Steentrappe. Paa det sidste Trin løb han heftigt mod Nogen, saa at han var nærved at falde ned ad Trappen. En barsk, i dyb Vas fremkommende Sed lod ham hurtigere end hans til Mørket endnu ikke vante Dine kjende, at han stod ligesfor Slotsherren selv.

„Er De gal eller blind, Arnold, siden De løber imod mig som en Muurbrækker?“ brummede den Gamle, men rystede ikke desto mindre kraftig den tilkommende Svigersøns fremrakte Haand. „Hvorfor bliver De ikke nede i Hallen, hvor Husets Herre efter god gammel Skik ønsker at modtage sine Gjæster?“

Dermed førte han Arnold ned ad Trappen igjen og gif ind med ham i Hallen, et vidtløftigt, hvælvet Gemak, hvis Vægge i broget Afvevling var prydet med Baaben, Familieportraiter og Jagttrophæer; i den kæmpestore Kamin blussede en mægtig Ild. Arnold var lidt forvirret, thi han havde haabet, først at kunne tale med Adelheid, før han udrettede sit Hverv til den Gamle, men nu saae han nok, at han strax maatte befri sig for den ubehagelige Forretning, thi Grassers rykkede to Stole hen til Kaminen, løsuede Arnolds Pikkelhue og betydede ham, at han skulde tage Plads ved hans Side.

Matthias Grassers var en af disse lange magre Skiffelser, hos hvem ligesom alt Kjød er blevet til Sener. Hans barske Ansigtstræk, hans trodsigt frem-

staaende, af et tætt, stridt Skjæg omgivne Læber, hans kraftige Legemsbygning, — kort sagt, hans hele Ydre var et tro Spejl af hans Indre, dristig, ubøielig, vild og fuld af Fernkraft. Ingen vilde gierne have noget Ubehageligt at gjøre med ham.

„Na, Herr Stadshauptmand,“ tog den Gamle Ordet, „kommer De i Dag til mig, eller har De rejst den lange Vej for at spille Kjærlighedshelt og Qvindetræl?“

„Gjerne havde jeg opfat mit Erinde til Afskeden,“ svarede Arnold, „men da De dog synes at kunne see, at jeg kommer i Forretninger, skal De strax faa at vide, hvad det er. Jeg er affendt fra det høje Raad i Wien, for at . . .“

(Fortsættes.)

J. B. Kalvorfen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Kjøbmand N. W. Fischer paa Naavad

Guldsmed B. N. N. Damborg.

Oplynsmand ved Vandværket N. C. A. Damborg.

Damefradderinde S. M. S. Markmann.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Fra Oktober Flyttedag henflyttes Kassererkontoret til Naadhunsstræde Nr. 3 i Stuen.

Administrationen.

Borger-Hennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 41.

Torsdagen, den 12te Oktober 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Meudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„Aldvare og skræmme mig med truende Ord,“ afbrød Grøsser ham med et haanligt Smil; „er det ikke saaledes, Herr Arnold? Pralhanzene lade mig sige, at jeg skal indfinde mig hos dem og edeligt aflægge det Løfte ikke at ville hevne mig, ellers ville de drage ud i stor Mængde og brænde Huset af over Hovedet paa mig. Har jeg truffet det?“

Arnold nikkede bejaende og sagde:

„Vad mine Ord finde et godt Sted og overvej dem nøje. Det falder mig tungt at skulle gjentage

for Dem, hvem jeg holder af som min Fader, hvad man taler om Dem i Wien. De skal staa i Forbindelse med en fredløs Mand, til hvem alle Døgenigter, Røvere og Gavyhe i hele Østerrig see op, med Ankefridderen, der sidder ovre i Klosterneuburg som en Rigsfyrste paa sit adelige Lehu; De skal have lovet at hjælpe ham, naar Stadens Ryttere atter drage ud imod ham, og endog underrette ham om de Planer og Anslag, hvormed de Brave og Retsksæne i dette Land have i Sinde at knække hans fordærvelige Magt. Saaledes taler Rytteret om Dem, og skjøndt jeg haaber til Gud, at De vil kunne gjendrive disse Beskyldninger . . .“

Arnold tang, thi den Gamles Ansigt var bleven mørkere og mere truende, og nu sprang han hurtigt op og stødte Stolen haardt mod Gulvet.

„Naab ikke for meget, min Herr Gesandt,“ raabte han med høj Stemme, „ellers vil mit Svar kun blive Dem saa meget mere ubehagelig. Troer De virkelig at kunne gjøre mig bange eller ved tomme Ord at bestemme, hvad jeg skal gjøre eller ikke gjøre? Det er afgjort, siger jeg Dem, at jeg vil være en Ægyptens Plage for Spidsborgerne for deres Uafnømmelighed og at jeg ikke vil hvile, for deres usømmelige Hovmod er ydmyget til det Yderste. Det er mit Svar paa Deres Ord, recit ud . . . og dermed Basta.“

Grasser ledsagede sine sidste Ord med et kraftigt Slag i Kaminrandens Steenindsatning og fastede sig

igjen ned i Stolen, strækkende de lange Been langt ud og Armene lagte over Kors paa Brystet. I Arnolds Ansigt viste sig et Udtryk af Forfærdelse, der gik over til dyb Bedrøvelse og sørgmodig Befymring.

„Staffels forblindede Mand,“ sagde han efter en Pause og hans Blik hvilede fast paa den forbittede Olding. „De løber blindt i Deres Ulykke. Har De ogsaa tænkt paa, hvad det vil sige, at tilkaste en Stad, paa hvis Befaling ti tusinde stridbare Mænd rykke i Marken, Fejdehandsken? Troer De med tyve Knegte bag Deres Mure og Brystværn at være sikker paa at undgaa den krænkede Lovs Straf?“

„Hvad bryder jeg mig om Spidsborgernes Lov?“ sagde den Gamle forbitret. „Jeg sidder paa min fri Arv, kun et Lehu af Kejseren, og naar jeg tidligere svingede mit Sværd i Wienernes Tjeneste og til deres Gavn, skete det kun for klingende Sold og efter ridderlig Skik. Disse Kræmmere og Alcuriddere have gjen-gjældt mig det meget slet, derfor har jeg op sagt Dem min Tjeneste, og vil skade dem, hvor og naar jeg kan.“

„Derksom det er Deres sidste Ord,“ sagde Arnold, idet han hurtigt stod op, „er der intet andet for mig at gjøre, end at vende dette Huns Ryggen. Give Gud“, tilføjede han med et tungt Suf, „at De endnu i Tide vilde tænke paa den sørgelige Skjæbne, som Deres Stivsiind forvolder mig og Deres Datter, thi . . .“

„Thi Herren har ikke lyst til fremdeles at være forlovet med Datteren af en Fredløs,“ supplerede

Grasser med en bitter Latter. „Wienernes Guldpenge have en bedre Klang end fjærlige Ord fra en fattig Pige, hvis Ejendom om faa Uger kan være en rygende Grushob.“

En stærk Bredekrødme farvede Arnolds Kinder.

„Ikke min ærligt fortjente Sold,“ raabte han heftigt, „men Retsfølelsen og et ærligt Navn har en faa god Klang, at jeg agter at følge den, saalænge jeg lever. Djæveln har faaet Ufrugt i Deres Hjerter, derfor vil jeg ikke spille min Tid med unyttige Ord og Advarslar. Jeg troer, at den Dag ikke vil være langt borte, da Adelhøid ikke vil have nogen anden Beskyttelse end min, ingen anden Tilflugt end mit beskedne Huus, og da . . . da skal De erfare, at min Kjærlighed til hende er ligesaa uroffelig som min Pligt.“

Med disse Ord trykkede hun hurtigt Piffelhønen paa Hovedet og forlod Hallen, bevæget af Smerte og Harm og Hjertet opfyldt af sorgelige Auelser. Men Matthias Grasser rystede sin knyttede Haand truende efter ham og raabte:

„Du skal være den Første, nærtige Dreng, hvis Kyrads jeg tilgavns skal gjennembanke, naar Du med Dine jammerlige Byhvende lader Dig see for Fæstningen Kahlenberg. Søg Dig en anden Brud blandt Wienernes Kræmmerdøttre; mit Barn skal hellere faa Lov til at sulke og betle sit Brød, end banke paa Din Dør, det sværger jeg Dig til ved alle de fjære Helgene og Erkeengle.“

Arnold hørte ikke længere den forbittrede Mand's Ord, thi Adelheid havde lyttet udenfor Hallen og forte nu den med blussende Pande og mørke Blik Fremstormende ind i et ligesom liggende Bærelse. Der slyngede hun grædende sine skjøne Arme om den Elskede og sagde:

„Hvad skal der nu blive af mig, da Du er bleven uenig med min Fader og slutter Dig til hans Fjender? Han vil aldrig tillade, at vi see hinanden mere i dette Liv og al min Fred og Lykke er nu borte.“

Arnold trykkede Pigen til sit Bryst og saae længe ind i hendes store, af bittre Taarer funklende Øjne.

„Vær rolig, Elskede“ sagde han med bevæget Stemme; „skulle end haarde Prøvelser komme over os, ville vi dog ikke derfor forsage. Din Fader udfordrer selv Ulykken; jeg kan ikke frelse ham og han er en fortabt Mand, dersom ikke et Mirakel i Nat blødgjør hans Hjerte. Men Du vil faa bedre Dage at see, thi tro Kjærlighed overvinder al Sorg og naaer endelig sit skjøne Maal. Lad Dig ikke affrække af Magt og Uret; hvad formaaer Din Faders Brede mod vore Sjæles evige Pagt?“

„Det skal De snart erfare, Stadshauptmand,“ svarede Borgherren i den grædende Piges Sted, idet han nu som en ond Mand viste sig i den aabnede Dør. „Skal jeg erindre Dem om, at vi fra dette Øjeblik ere svorne Fjender? Stol ikke paa Deres Stilling som Gesandt; jeg kunde faa i Sind: at be-

gynde Wienernes Udfordring med at indespærre deres Herold. Udenfor staaer Deres opsadrede Hest . . . den har for sidste Gang baaret Dem ind i Slotsgaarden."

Arnold trykkede et Affskedslys paa Adelheds Læber, derpaa gif han hen til Døren, som Grassjer luffede højt op og buffede spottende. Paa Dørtrinnet vendte han sig endnu engang om, og saae paa den Gamle med strenge, gjennemborende Blik.

„Vi træffes igjen, Matthias, og det med Sværdet i Haanden. Ve Dem, dersom De prøver paa at rive Adelhæid fra mit Hjerte. Hun er min for Gud forlovede Brud, og enhver Uret, som De tilføjer hende for min Skyld, udstryger et Ord af den Forbøn, som jeg har i Sinde at indlægge for Dem, naar Bøddelknegtene hente den Fangne til den sidste Gang."

Dermed gif han, svingede sig i Sadelen og ilede tilligemed Heinz i fuld Galop ned ad Bjerget, ligesom jaget af vilde Jægere. Under deres Ridt til Wien kom der ikke et Ord over Arnolds Læber, og Heinz havde hørt mere end nok af hvad der foregik paa Kahlenberg, til at han ikke godt skulde forstaa sin Herres Tausshed og mørke Mine.

Matthias Grassers trodsige Bæfked, som Arnold den følgende Dag bragte hele det forsamlede Raad i

Wien, var ikke egnet til at bestyrke den længe nærede Skaansomhed og Taalmodighed. Man tog derfor den Beslutning, saasnart som muligt med en anseelig Magt at drage til Kahlenberg, for at Ankelridderen, der nu var Grassers Allierede, ikke skulde faa Tid til at hidse hele den nederøsterrigiske Røvridderadel mod Staden.

Og Grassen sørgede selv for, at Jagen i Wien skulde spæve i Uvisshed om hans Hensigt og Sindelag. Allerede to Dage efter Arnolds forgjæves Mission bar Vinden fra den modsatte Donauebred Stormflokkernes skjærende Lyd til Staden, og snart efter kom jamrende og klagende Bud og Flygtninge til Raadhuset med den Efterretning, at Matthias Grassen havde overfaldet Stadens Vade- og Uvsgaarde i Hirschstetten og Breitenlee, stiftet dem i Brand og ført alt Dvæget med sig. Næsten paa samme Tid var Ankelridderen tilligemed tre hundrede Bevæbnede rykket frem tæt til Staden, havde lejet sig ved Carmelitergaarden og sendt et Brev ind i Staden, i hvilket han truede Wienerne med Ald og Sværd, dersom de fordristede sig til at frumme blot et Haar paa hans hjære og tro Ven.

Saaledes skete det da, at allerede Palmesøndag, den 30te Marts 1468, Wiens tre Stadshauptmænd, blandt hvilke ogsaa Arnold befandt sig, med hundrede Ryttere og omtrent fire hundrede Fodfægte, brød op mod Kahlenberg, med den bestemte Befaling at jevne

Borgen lige med Borden, og bringe den gamle Matthias enten død eller ogsaa levende for den piinlige Rets Straanker. St. Stephanskirkens Klokker kaldte netop med højtidelig Klang til Gudstjenesten, da Hæren passerede den lange Bælebro, og efter en paa Florisdorfer Engen afholdt Mønstring hurtigt rykkede ud til Maalet for Expeditionen. Arnold førte Fortroppen, men hvor glad hans modige Hjerte end bestandig bankede, naar han gif Kampen imøde, var hans Sindsstemning i Dag dog ligesaa lidet misundelsesværdig som hans ejendommelige Stilling.

(Fortsattes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Smedemester J. Nielsen.

Snedfermester A. S. F. Heins.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

fra Oktober Flyttedag henflyttes Kassererkontoret til Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen.

Administrationen.

Borger-Hennen.

Balsfemtesindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen, den 19de Oktober 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Meudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Det var et sørgeligt Hverv for ham at skulle bringe Krig og Ødelæggelse til det stille Huis, i hvilket han havde tilbragt sine lykkeligste Timer og i en skøn Piges Kjærlighed fundet en Skat, der endnu for faa Dage siden lovede ham den skjønneste, herligste Fremtid. Den allerede saa nære Lykke var nu ved Skjæbnens bittre Lune pludseligt rykket ud i det vide Fjerne, maaske tilintetgjort for bestandig, og de Skranker, som Pligtens første Bud havde oprejst mellem ham og hans Kjærlighed, forekom ham uoverstigelige. Heller ikke forundrede

Nogen sig over, at Arnold taus og mørk reed i Spidsen for sine Folk og endog udstødte et dybt Suk, da Tropperne henimod Aften havde naaet Udkanten af Skoven og Slottet Kahlenberg med dets skønne, herlige Omegn laa for dem, mildt belyst af den nedgaaende Sol. Den med at opflaa Lejren og indtage de forskjellige Stillinger forbundne krigeriske Varm udøvede endelig den velgjørende Indflydelse paa vor Helt, der stedse er forbundet med Krigslivets muntre Færd. Han anbefalede den gode Gud sine Forhaabninger og Udfaldet af den hele Sag, rev sig heftigt ud af Sorgens Lethargi og var en af de Ivrigste og Virksomste ved Forberedelserne til den forestaaende Kamp.

Matthias Grasser havde sikkert ikke troet, at det truende Uvejr vilde komme saa hurtigt over ham, thi de udsendte Spejdere fandt, at der ikke var truffet overordentlige Anstalter til Forsvar. Desuagtet besvarede han den sædvanlige Opfordring til Overgivelse med et trodsigt Nej, og den Hurtighed, hvormed de fyldte Steenkurve, Begpander og store Bjælker kom frem paa Murene, viste tilstrækkeligt, at den gamle Ejsenfresser vilde forsvare sig til sidste Mand. Af samme Mening vare ogsaa Stadshauptmændene, da de en Time før Midnat reed rundt om den med trylleagtig Hurtighed fremstaaede Lejr og meddeelte Officererne og Corporalerne Angrebsplanen og de nødvendige Dispositioner.

„Det er øjensynligt, at Grasser stoler paa Anfel-

ridderens Bistand," sagde Arnold, „og det skulde ikke undre mig, om et natligt Overfald . . .“

„Nej, nej,“ afbrød Joseph Huber, den anden Stadshauptmand, ham. „Ankelridderen og hans Svende maa have Binger, dersom de skulle komme saa hurtigt over Floden; vor hurtige Fremrykken har gjort ham og Kahlenbergeren deroppe en flem Streg i Regningen. Med Solens Dpgang ville vi storme og De kan glæde Dem til, Herr Schweiger af Neudeck, i Morgen at sidde ved Middagsbordet med Deres Elskede.“

Med et sørgmodigt Smil forlod Arnold sin Ben og begav sig til sin af unge Træstammer og Qviste hurtigt opbyggede Telthytte, udenfor hvis Indgang der blussede en behagelig Bagtild, vedligeholdt af den omhyggelige Heinz. Arnold kastede endnu et Blik paa Lejren, der, belyst af den lidt efter lidt udgaaende Ald, i malerisk Gruppering strakte sig langs Skovens Rand, og søgte derpaa med et tungt Hjerte hen til sit simple af tørt Løv og nogle Tæpper bestaaende Leje. —

Men Sønnen blev borte, hvor meget han end ønskede den skulde komme, denne venlige Trøster, der idetmindste for nogle Timer tager Hjertets Sorger fra os og lader os i gjøglende Drømmebilleder glemme Dagens Skuffelser og Smerte. Hvileløs kastede han sig frem og tilbage; hans ophidsede Phantasi viste ham hans Hjertes Elskede, udsat for alle Krigens Rædsler, af Sværdenes Klang og den fortærende Flamme drev ud af sine stille Bærelser, klagende segnet om ved

sin Faders Liig og med Affky vifende fin Forlovedes blodige Haand fra fig. Med en Forbandelse over sin haarde Skjæbne sprang Ridder Nendeck tilfids op og gik ud af Teltet, for at afføle fin brændende Pande i den friske Natteluft. — Heinz, der hidtil taus og taftmæssig med skuldret Partisan var gaaet frem og tilbage, kunde ikke skjule sin Forbauselse, da han saac sin Herre, hvis faste Søvn han troede at bevogte, komme frem med et forstyrret Ansigt.

„Bed den hellige Nicolaus,“ sagde han, „De burde være mere paa Deres Fordeel og benytte de faa Nattetimer til Hvile. I Morgen ville vi sikkert faa et strengt Arbejde, troer jeg.“

„Jeg vilde ønske det var det sidste,“ mumlede Arnold, men tilføjede, som om han vilde skjule sin Sindsstemning for den tro Tjeners skarpe Øje, med en ligegyldig Mine:

„Jeg vil gjøre en Tour gjennem Lejren. Man kan kun lidet stole paa disse nyhvervede Folks og de forvante Borgerfønners Paapasenhed; det skulde slet ikke undre mig, om jeg fandt de udsatte Bagter sovende.“

„Og Ankelridderens Spejdere midt i vore Teltgader,“ supplerede Heinz. „Det vilde ikke være første Gang, at disse Kræmmere og Haandværkere bragte os og sig selv i Forlegenhed, thi de forstaa sig ligesaa meget paa Krigsvæsenet som et Uffel paa at spille paa Luth. Men tillad at jeg henter Deres Kappe og Sværdet; om De end blot vil komme til at behøve

den første, er det dog ogsaa godt ved saadanne Pro-
menader at have et Vaaben ved Haanden."

Dermed gik han ind i Teltet og vendte strax
efter tilbage med de omtalte Gjenstande, som Arnold
taus og adspredt modtog og derpaa gik langsomt hen
over Engen, der strakte sig fra Fronten af Lejren til
Kahlenbjergets Fod. Den officielle Grund, som han
af Godhed for sin Tjener havde foregivet med Hensyn
til den natlige Vandring, virkede høist velgjørende paa
hans Sind, idet den afholdt ham fra unyttige Grub-
lerier og lod ham tænke paa hvad hans krigeriske Kald
fordrede. Og Ridderen fik ogsaa snart Grund til at
glæde sig over den pludselige Beslutning, han havde fattet,
samt at see Heinz's saavel som hans egen ringcagtende
Mening om Wiener Borger-Contingentets militaire
Egenskaber bekræftede. Den første fremstødte Bagtpost
mod det belejrede Slot fandt han sovende lænet op
til et Træ, den anden ligeledes snorkende i en beslyt-
tende Fordybning, og jo længere han gik, jo mere blev
han overbeviist om, at Lejren næsten var aldeles ube-
vogtet og udsat for alle et pludseligt Oversfalds Råd-
fler. Den pligtivrige Anførers Forbittrelse steg til det
Højeste og han var netop i Begreb med, greben af
ængstelige, ubestemte Aelster om en truende Ulykke,
at give et almindeligt Varnsignal, da et klart, langt-
bort blinkende Lysstjær drog hans Blik hen til Bor-
gen og satte ham i en aandeløs Spænding. Paa Tinden
af det tykke, i mørke Omrids mod Nathimlen frem-

ragende Taarn viste sig pludselig to eller tre Vgter, der saa hurtigt vekslede Stilling, at den i saadanne Ting velerfarne Arnold intet Øjeblik kunde være i Tvivl om den truende Betydning af dette Syn. Den gamle Grassler signaliserede med en til Undsætning fremrykkende Bundsforvandt og at denne var ganske nær og ingen anden end Ankelridderen, derom følte Ridderen sig saa fuldkommen overbevist, som om han selv havde været indviet i Hemmeligheden. Og før, allerede trængte fra det Indre af Skoven, der strakte sig langs med den højre Fløj af Lejren ved Randen af Dammene, huult og sagte, men før den øvede Krigers Dre kun altfor hørlig, den stampende Larm af en fremrykkende Ridderstares Trav. Et Øjeblik udøvede Farens Nærhed og Størrelse en lammende Indflydelse paa den forbausede Vytter, men et andet forskende Blik op til Slottet, hvis tunge Vindebro nu raslende blev nedladt, gjengav ham snart hans sædvanlige Energi og koldblodige Virksomhed.

„Halloh! Fjenden, Fjenden!“ raabte han med Stentorstemme, der i den dybe Stilhed lød som en Torden gjennem Lejren. „Til Baaben, Venner, Ankelridderen nærmer sig.“

Og styrvende fra Teltgade til Teltgade, rustende i de Sovende, visende de Adspredte og Omkringløbende hen til deres Samlingspladser, ilede han med højt opløftet Sværd gjennem hele Lejren, der i et Øjeblik fik et ganske andet Udseende end før et Qvarteer siden.

Trommerne larmede, overdøvet af Zinkernes gjennemtrængende Sflingren, i vild Galop ilede Anførerne til Hest gennem Rækkerne, der forsamlede sig, og fra Linie til Linie, fra Punkt til Punkt forplantedes Larmen og det i Wienernes Øren kun altfor vel bekendte Raab:

„Anfelridderen! Anfelridderen!“

Bedøffet med Sved og aandeløs kom Arnold endelig tilbage til sin Telthytte. Takket være den Opmærksomhed og de kraftige Lunger og Hænder, hvormed den brave Heinz ved det første Syn af det betydningsfulde Signal havde alarmeret de nærmest staaende Afdelinger, fandt Ridderen allerede Rytteriet slagfærdig i Sadelen, svingede sig derpaa op paa sin egen Hest og besvarede glad sine Folks jublende Tilraab. — Men det var ogsaa paa den høje Tid — ti spildte Minutter vilde have været tilstrækkeligt til at berede det overraskede Corps et frygteligt Nederlag, thi lig to brede Skovstrømme udgjød sig nu fra Damene og ud af den belejrede Borgs Port Fjendens Stridsmasser. Mod den højre Fløj styrtede sig under sflingrende Fanfarer og Feltraabet: „Sanct Bürg for Abelen!“ Anfelridderens Hovedmagt, herligt Fodfolk, Mænd, bevæbnede med Sphd, og Ryttere, medens en lille Skare Ryttere sprenge hen over Eugene, i den øjensynlige Hensigt at forene sig med Grassers Folk og angribe Lejren i Fronten.

„Jeg vil være fordømt, dersom det ikke er Anfel-

ridderen og et Par af hans adelige Venner selv," sagde Heinz, pegende paa den ovenomtalte Rytterfære. „See kun de blanke Harnisk . . . og hvor herligt Hejstene anstrenge sig. De ville snart være derovre, frygter jeg, og da . . .“

„Først skulle de tale et lille Ord med os," afbrød Arnold ham, idet han fandt, at alt nu kom an paa at forhindre Ankelridderens tilsigtede Forening med Grassjer. „Hold Eder bravt, Folk," tilføjede han med høj Stemme, vendt mod Sine, „jeg haaber, at Jugen skal komme til at fortryde den forstyrrede Søvn, naar vi fange Ankelridderen død eller levende. Fremad . . . og raab Landsforstyrreerne i Dret: Sanct Stephan og Habsburg for bestandig.“

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Toldassistent David Davidsen.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Raadhustrede Nr. 3 i Stuen,**

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen, den 26de Oktober 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Hendeck.

Historisk Novelle.

(Fortfat.)

„Sanct Stephan og Habsburg for bestandig,“
lød det nu fra hundrede Struber, og som en Hvirvel-
vind ilede Rytterfaren hen over den af den nylig op-
gaaende Maane, der var i sidste Qvarteer, kun spar-
somt belyste Slette. Jorden rystede under Hestenes
Hove, Krigernes Hjerter bankede stærkere og Alles Blik
hvilede i uventet Spænding paa de fjendtlige Skarer,
som om Djets Magt kunde tvinge dem til Stilstand.
Ankelridderen og hans Folk havde imidlertid neppe
seet den ubejrsvangre Sky storme frem, før de for-

doblede deres Hurtighed og jagede med slappe Tøjler hurtigt som Vinden hen mod Slotsbjergtet, hvorfra Grasser nu med sine Folk fra Borgen satte sig i Bevægelse i Retningen af sine Benner. Et Par Minutter var det tvivlsomt, om Arnold vilde være istand til at forhindre denne Forening, men meget snart saae han til sin store Harm, at den langt bedre beredne Adel allerede havde vundet et altfor stort Forspring til at de kunde affjæres fra Slottet. Det gjaldt altsaa nu om at finde sig i det Uundgaaelige og at angribe Fjenden efterat Foreningen havde fundet Sted, skjøndt det største Antal da var paa den anden Side. Og selv om Arnold virkelig havde villet betænke sig . . . vilde det dog have været for seent, thi allerede rykkede Kahlenbergerens Skare, en sluttet, af udsøgte Fodfolk bestaaende Phalanx med Landser, Piker og Morgenstjerner, de Fremstormende trodsigt imøde, medens Anfeltridderens Skare med triumpherende Jublen og haanlig Latter iværksatte deres Forbindelse med Grasser. Denne ragede paa sin mægtige, sværlemmede Hest et Hoved højere op end alle Andre, og svingende den tunge Stridsøxe som et Vegetøj, lod han sin tordnende Commandostemme lyde over Vaabnernes og Krigenes vilde Larm.

Ligesom to Raviner, der møde hinanden, stødte begge Hærene sammen. I Begyndelsen herskede der en vis Orden, som vilde have gjort det muligt for enhver udeeltagende Tilskuer at skjelne mellem de stri-

dende Partier. Men snart bølgede Alt broget mellem hinanden, Ryttere og Fodfolk, Rægte og Riddere... og Rustningernes Klirren, Larmen, der fremkaldtes af Slagene mod det blanke Staal paa det blanke Jern, Hestenes Brindsken, Feltraabet, der bestandig lød højere og mere forbitret fra begge Sider, dannede et vildt og dog storartet Chaos af Toner. Og over denne tæt sammentrængte, ligesom en Bølge i det af Stormen pidskede Ocean paa Marken frem og tilbagetrængende Menneskemængde udgjød sig det sparsomme, blege Maaneskin, og dets kolde Lys modtog de Døendes sidste Suk, saae det bristende, kvalfulde Affedsblik hos de Ulykkelige, der søndertraadte laa under Hestenes Hove paa den af deres Hjerteblod vædede Jord.

Rænge vakkede Kampen; Matthias Grasser med en fiirskaaren, bredskuldret Kriger paa en kulsort Hest og indhyllet i et af de tunge Ringpantser, som man kaldte Brigantine, ved Siden af sig, svingede som en Cyclop utrættelig sin tunge Øre, af hvilken eet Slag var tilstrækkelig til at knuse den haardeste Pande under den tykkeste Staalhue. Arnold undveeg ethvert Sammenstød med sin Elskedes Fader af lige saa naturlige som nærliggende Grunde og styrtede sig med sand Dødsforagt i den tætteste Tummel. Dog syntes det som Sejren vilde vende ham Ryggen; Tjendens Overmagt var større end han selv havde troet, og da han et Øjeblik slog Bisiret op og saae sig om, opdagede han, at hans meget sammensmeltede Skare var om-

ringet paa alle Sider og blev uimodstaelig trængt hen mod Foden af Slotsbjerget. Allerede spejdede han efter et Sted, der var egnet til at han igjen kunde slaa sig tilbage til Lejren, da han til sin Forbauselse lagde Mærke til en Bakken og Tøven i de fjendtlige Rækker, hvilken snart blev efterfulgt af en deelviis tilbagegaaende Bevægelse. Ridderen af Meud Eck behøvede ikke at vente længe paa Opløsningen af denne Gaade; thi fra Lejren lød glade Sejersraab fra Wienernes Fanfarer, men hvad der var det mest velkomne, var de i Stormskridt fremrykkende Colonner, der skaffede de højt betrængte Brødre Luft og fastede alt ned for sig.

„Hurra, nu gjælder det endnu engang grib an,“ raabte Arnold, „Anfelridderen er omringet om faa Minutter. Fremad, fremad!“

Og Bisheden om den nære fuldstændige Sejer fremkaldte nyt Liv hos de allerede udmattede Wienerne, medens paa den fjendtlige Side Forbauselse og Modløshed paa en skræffelig Maade fik Overhaand. Anfelridderen besvor Grasser at tage Flugten, medens der endnu var Tid dertil, og overlade Borgen til sin Skæbne; men rasende af Harm, da han saae den næsten vundne Sejer forvandlet til et skammeligt Nederlag, viste den Gamle det gode Raad tilbage med en vild Gød og styrtede tønderstjarende hen mod Arnold, der nu ligeledes havde vendt sig mod ham,

for at beskytte den Dumdriftige for en endnu være Skjæbne end at blive tagen tilfange.

„Plads, I Affkum!“ raabte Matthias, rivende Bisiret op, „lad mig komme til Ridderen af Nendeck, med hvem jeg vil tale et lille Ord, saa det skal klinge i hans Øren. O, min fortræffelige Svigersøn, er De endelig kjed af at undvige mig, ligesom Ræven Jægeren? Kom herhen, der, modtag min Hilsen og rejs ad Helvede til.“

Han havde Armen til et frygteligt Slag, medens Arnold rask rev sin Hest tilbage. Den Rasende saae ikke, at han var alene og affkjaaren midt imellem Wienernes Soldater, han hørte intet, da man fra alle Sider raabte til ham: „Overgiv Dig, Græsser, overgiv Dig.“ Han saae ikke at tyve Spyd havde dannet en Jernvold om ham. Derfor besvarede han Arnolds Opfordring med en sfingrende Haanlatter og førte et rasende Slag mod den ham engang saa kjære, nu saa forhadte Mand. Forgjæves, det tunge Baaben faldt ud af hans Haand, blødende sank den stærke Arm ned og i næste Øjeblik styrtede Hest og Rytter stønnende om.

„Jungen røre ved ham, han er min Fange,“ raabte Arnold, ligeledes springende af Hesten og løstede Hjelmene af den Bevidstløse, som han havde fældet. „Skaf en Vaare herhen, bær ham til mit Telt . . . og nu affted efter Ankelridderen, der enten maa overgive sig eller kaste sig ind i Borgen“

Og saaledes skete det. Medens den, om end kun

letsaaerede, dog kampudhygtige Græsfer, mumlende skræfkelige Forbandelser, blev baaren til Lejren, gjorde Ankelridderen et sidste, men forgæves Forsøg paa at slaa sig igjennem. Derpaa samlede han, saavidt Tum-melen tillod det, Resten af sine Folk og førte dem, selv den Sidste i Toget og dækkende Tilbagetoget med utroligt Heltetmod, op til Borgen, hvis beskyttende Mure tilbød de Besejrede i det mindste for Øjeblikket et dyrefjæbt Afh. Men Wienerne lejrede sig i tætte Kredse rundt om Slotsbjergets Fod og hilsede den opgaaende Sol med høj Jubel og glade Triumphsange.

Den følgende Dags Aften sad Adelheid, Græsfers skjønne Datter, i den dybe Binduesnische i sit Værelse, og saae med Blik, der vare fordukkede af Taarer, ud i den foraarssfriske Egn og paa den fjendtlige Lejr, fra hvilken Larm, Baabuene's Raslen og Brindsken af Heste trængte op til hende. I Værelset gik en Mand af Middels størrelse, hvis brede Bryst og Skuldre lod aue en usædvanlig Legemsstyrke, hurtigt frem og tilbage. Hans regelmæssige, af langt sort Haar og et prægtigt silkeblødt Skjæg omgivne Ansigt havde man kunnet kalde smukt . . . Øjnene vare store og mørke og to Rækker blendende hvide Tænder prydede hans Mund . . . dersom ikke et haardt, lumsk Træk, der svævede om de smalle Læber og et undertiden pludseligt

fremtrædende vildt Blik traadte den skarpe Jagttager forstyrrende og paa en vis Maade advarende imøde. Trods dette gjaldt Anfelridderen, der nu havde ombyttet en Befriers Rolle med en Belejrets, vidt og bredt som Damernes Yndling, hvilke han ved sin Courtoisie og et ubeskrivelig blidt og indtagende Bæsen blev endnu farligere. Thi saa stor var den øjensynlige Modstrid i denne paa sin Tid i alle østerrigiske Lande ligesaa berømte som frygtede Krigers Character, at Enhver, der hørte den bløde, næsten frygtsomme Lyd af hans Ord eller saa ind i hans dybe, sjælsfulde Øjne, vantro rystede paa Hovedet, naar han hørte fortælle om alle de falske, tøjleløse og grusomme Handlinger, som desværre dannede et fremtrædende Moment i denne Mands Biographi. I Spidsen for en Nation og paa dens Throne vilde han være bleven en værdig Rival for sin Samtidige, Ludvig den Ellefte af Frankrig.

„Og hvad har Du besluttet, skjonne Dame?“ sagde Anfelridderen nu, standsende sin Vandring og trædende hen til Adelheid, „vil det blive mig forundt at bringe min ulykkelige Vens kjæreste Skat i Sikkerhed og at beskytte den med mit gode Sværd, saalænge denne Stormvind fra Wien blæser over til os?“

Adelheid vendte sig om og slog uvilkaarligt Øjnene ned for Ridderens blide, straalende Blik.

„Jeg veed at sætte Priis paa Deres Tilbud, ædle Herre,“ svarede hun med et Suk, „her kan jeg

ikke blive, hvor Mord og Ddelæggelse hvert Øjeblik truer med at trænge ind i Huset. Og dog... dog siger en indre Stemme mig, at det sommer sig Datteren at ile derhen, hvor en syg og fangen Fader venter paa hendes Trost, hendes Kjarlighed."

„Det er et ædelt Hjertes Stemme, der taler til Dig," svarede Anfelridderen, „men tillad mig den Bemærkning, at vigtige Grunde understøtte mit Tilbud. Først . . . Din Fader er, som jeg erfarer, Ridderen af Rendecks Fange. Kan Du tro, at han vil lade et Haar blive krummet paa sin Elskedes Fader?"

(Fortfættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Balsfemtesindstyvende Aargang.

N°. 44.

Tordagen, den 2den November 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Mendeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

En stærk Rødme viste sig i Adelheds Ansigt og hendes Ord gjorde det tvivlsomt, om Kjærligheden eller dens bittreste Fjende, Harmen, bragte Pigens Blod i hurtigere Bevægelse.

„Ja, det er det netop,“ raabte hun med usædvanlig Heflighed og hendes Blik fæstede sig mørkt paa Gulvet, „det er det, som skjærer mig dybt i Hjertet og drypper Galde i de Taarer, der lette Smerten; at vide min Fader besejret, saaret og hans modige Hjerte knust af den, der engang soor at være hans

Allderdoms Støtte. O, hvor han maa lide ved denne ydmygende Tanke."

„Ganske vist, ædle Dame, burde det allermindst have været Ridderen af Neudeck, der overvandt Din brave Fader," sagde Ankelridderen i en Tone af den inderligste Deeltagelse, medens hans Øje lurende bevogtede Pigens Ansigt. „Hvor stor og herlig staaer Din Kjærlighed ikke ligeover for hans, der ved den første Prøvelse af Skjæbuen saa lidet holdt Stand, medens Du endnu ligesaa trofast som tidligere bærer hans Billede i Dit Hjerte."

Adelheid kastede et hurtigt stolt Blik paa Ridderen, der var traadt nærmere hen til hende og nu med et undertrykt Suf vedblev:

„Fama har handlet ilde med mig, og mit Navn er bleven en Rædsel vidt og bredt. Det har jeg mine Fjender at takke for . . . og vel ogsaa . . . hvorfor skal jeg skjule det, mangen Udaad, som jeg begik i Hæftighed og Overmod. Men aldrig, Adelheid," tilføjede han med Barme, „aldrig har jeg glemt en Ridders Pligt mod Damer og Kjærlighedens Love i saa høj Grad, at jeg har sat en Qvindes tro Kjærlighed paa Spil."

Adelheid bleguede og bedækkede sit skjønne Ansigt med Hænderne. Et Øjeblik viste der sig et haanligt Træk om Ankelridderens Mund, derpaa sagde han, og hans Stemme lød alvorlig og bedrøvet:

„Jeg seer hvad der vil ske, naar Du forjmaaer

det Tilflugtssted, som jeg kan byde Dig. I Morgen, maaske endnu i denne Nat ville Wienerne storme; vi kunne ikke gjøre lang Modstand, og naar Flammen slaaer ud af Taget og Sejerherrerne trænge ind over Dine Trofastes Liig, vil man bringe Dig til Wien, dog ikke i Grassers Fængsel, men til Ridderen af Neudeck, som et Pant med Hensyn til fremtidige Underhandlinger og en aftvingen Tilgivelse fra Din haardt krænkede Fader; mig ville de, som et velkomment Bytte, føre til den mest vanærende Død paa Skaffottet."

"De, Ridder, De?" raabte Adelheid farende sammen af Skrak og seende ængsteligt paa Ankelridderen. "For Guds Skyld . . . hvorfor flygter De da ikke øjeblikkelig. Vil De lægge en Blodskyld paa mit Hoved, efterat De for min Faders Skyld allerede er kommen i saa stor Nød?"

Ridderen skjulte sin Triumph under et tungsiindigt Smil.

"Bilde jeg da være bedre end han," sagde han og pegede ned til den fjendtlige Lejr, "dersom jeg ogsaa forlod Dig? Du kan vise min Hjælp fra Dig, men at gaa i Døden for Dig, det maa Du tillade mig, stolte Pige."

Adelheid var ikke kjendt med et falsk, tvetunget Bæfens Kunst og Intriguer. Opvoget i Gensomhed i det faderlige Huus, ligesom en Blomst i Skoven, aldeles behersket af en livlig Phantasies Indtryk og

et snart drifligt, snart bevæget, men for ethvert Blik aabentliggende Hjertes Stemninger, og nu desuden plaget af dyb Kummer og Følelsen af at være fuldkommen forladt . . . var det da saa forunderligt, at hun skjælvde for den Fare at drage sin Faders Ben med i Fordærvelsen, den Mand, paa hvis faste Bestemthed, at ville opoffre sig for hende, hun intet Øjeblik tvivlede? Og da opsteg Erindringen om hendes Forlovede hos hende, men ikke som ellers, forklaret af hellig, tillidsfuld Kjærligheds Ulyglands, men formørket af Mistanke og bittert Nag. Ankelridderens Ord: „Aldrig har jeg glemt en Ridders Plikt i den Grad, at jeg for klingende Sold har sat en Dames Kjærlighed paa Spil, var som ligesaa mange forgiftede Pile trængt ind i hendes Hjerte og havde i den dybt, uheldbredeligt saarede Qvindestolthed oprejst en frygtelig Skranke mellem de forbigangne og de kommende Dage.

Hun saae længe taus hen for sig og et Par Taarer, der langsomt rullede ned ad de blege Kinder, vidnede om den haarde Smerte i hendes Indre; derpaa fattede hun sig og sagde med skjælvende Stemme:

„For mig skal Deres Blod aldrig blive udgydt, Ridder. Har end Herr Arnold af Neudeck taget min Fader tilfange, skal han dog ikke gjense mig, om jeg saa end skulde skjule mig i den hemmeligste Afrog paa Jorden. Jeg drager med Dem til Klosterneuburg. Deres Moder vil ikke nægte den forladte Forældreløse et Hjem.“

„Hun vil velsigne Din Indtrædelse i vore Haller,“ raabte Anfelridderen henrykt og bøjede sit Knæ for Adelheid. „Og her sværger jeg en høj Eed, ikke at hvile, før Din ædle Fader ved mig er befriet fra hans uværdige Fangenskab eller at enhver Ulykke, der hænder ham, er af mig hundredefold hevet paa hans Fjender.“

Med disse Ord drog han Sværdet halvt ud af Skeden og lagde to Fingre af den venstre Haand paa dets korsformede Greb. Derpaa rejste han sig op med triumpherende Blik og sagde, bukkende sig:

„Jeg gaaer nu for at forberede vor Flugt, der forøvrigt vil kunne iværksættes uden nogen Fare. Fem hundrede Skridt herfra ligger en Trop af mine Folk skjult; for en Time siden har jeg hørt og besvaret deres Signal. Før Solen gaaer op, er Du i Sikkerhed . . . og jeg lykkelig i den stolte Bevidsthed, at have ydet den skønneste Dame en Tjeneste.“

Og med klirrende Skridt ilede han ned. Adelheid knælede ved sin Bedepult for Gudsmoderbilledet og søgte i en inderlig Bøn, hvad Mennefs Raad og Viisdom ikke kunde give hende . . . No, Sjælsstyrke og Lys fra oven.

Bed Foden af den smalle Steentrappe, som førte ned fra den øverste Etage, traf Anfelridderen en Mand, som han taus gav et Vink til at følge med ind i Hallen. De traadte ind i det store højthvælvede Rum, i hvilket Læseren vil erindre, at Grasser for kort siden modtog Ridderen af Nendeck og derpaa med haarde

Ord for bestandig jog ham bort fra sit gjæstfri Huus.

„Sun samthffer, Jobst,“ sagde Anfelridderen nu og gned fornøjet sine Hænder; „vi overlade den gamle Rotterede her til sin Skjæbne, føre vort Bytte til Klosterneuburg og saa . . .“

„Saa har De hendes Kjæreste, Stadshauptmanden, der er en sand Djævel, naar han bliver vild, for bestandig paa Nakkem af Dem,“ afbrød Jobst, en lang, mager Mand med et listigt, ræveagtigt Ansigt ham. „Jeg seer ikke noget videre fornøjeligt ved den hele Af-faire.“

„Men jeg,“ sagde Ridderen med et hæsligt Smil. „Du er en Drindehader, Jobst, og . . . dog nok derom. Er Alt istand til Flugt?“

„Jeg troer vi vilde slippe heelt indet derfra,“ brummede Jobst. „Naturligviis, de tredsindstyve brave Rnegte, som igaar Nat maatte bide i Græsset, staa ikke op igjen, hvor meget vi end kunne komme til at trænge til dem. Thi det siger jeg Dem endnu engang, Anfelridder, et Tordenvejr, som vi vanskelig kunne byde Spidsen, vil bryde løs over os. Wienerne have sat sig i Hovedet at jage Dem fra Huus og Hjem . . .“

„Bah, jeg leer ad deres Trudfler. Hvor ofte have vi ikke sendt Pakket hjem med blodige Bander.“

„Ikke ofte nok til at gjøre Dem kjede af at komme igjen. Denne Gang bliver det Alvor. De hverve i hele Landet og Hertug Albrecht tilfører dem sex hundrede Landsknegte fra Kärnthén.“

„Det er ikke sandt,“ raabte Anfelridderen, uden at kunne skjule en ubehagelig Overraskelse. „Hertug Albrecht holder hemmeligt med Adelen. Har jeg ikke forrige Aar staaet ved hans Side i Vaaben ligesom Hans kejserlige Majestæt selv?“

„Og er bleven fredløs derfor, medens Albrecht har forsonet sig med hele Verden og nu har det Hverv og tillige den faste Billie, i Forening med Stæderne at stikke Ild paa alle Røvriddernes og ubesejede Toldopkræveres Slotte. Til Pintse gaaer det løs; to og tyve Herrer af Adelen staa paa Proscriptionslisten . . . De naturligviis øverst.“

„Det er fordømte Nyheder, gamle Ulykkesfugl,“ raabte Anfelridderen, og i hans Blik funkede nu en saa vild Ild, om hans skjælvende Læber viste sig nu saa megen Forbittrelse og Dandskab, at hvis Adelhøid i dette Øjeblik havde seet ham, vilde hun sikkert ikke for nogensomhelst Priis have begivet sig under hans Beskyttelse. Men selv for sin Fortrolige, den stedse beredvillige Fuldbyrder af hans Billie og de mørkeste Planer, afslagde Anfelridderen kun i enkelte heftige Øjeblik den blide og rolige Maske. Han fremtvang derfor ogsaa nu et ligegyldigt Smil i sit Ansigt og sagde:

„Det vil ikke gaa saa slemt, Bobst. Albrecht vil kun søge at vedligeholde Skindet, men ikke foretage noget alvorligt Slag mod os. Han er klog nok til at indsee sin sande Fordeel.“

Jobst traf tvivlsomt paa Skuldrene.

„Svorledes det nu end er,“ sagde han tørt, „bliver det bestandig en Daarskab, for et glat Dvindeansigt at gjøre sig den tappreste og derfor farligste af Wiener Stadshauptmændene, Arnold af Neudeck, til en uforsonlig rasende Fjende, netop nu, da man maaske ved Hjælp af den fangne Grasser kunde drage ham over paa vor Side. Ja, De seer saa forbausset paa mig, det var netop den Plan, om hvilken jeg kom for at tale med Dem.“

(Fortsættes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Uhrmager M. D. Sønqvist.

Pensioneret Politibetjent Müllers Hustru, Kirstine Emilie.

Pensioneret Politibetjent Müllers Datter, Juliane Cathrine.

Skomager T. Gelardi.

Selskabets Bogholderkontor,

Rydbrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Hennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen, den 9de November 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

—

Antekridderen saae i nogle Minutter forbausset og spørgende ind i den rænkefulde, i tusinde Aar erfarne Underhandlers uskøjne, skarpe Ansigt, men derpaa lod han sit Blik langsomt synke ned, strøg sig med Haanden over Panden, som han var vant til, naar han alvorligt tænkte over noget, grublede derpaa taus over en Plan, som Jobsits Ord havde fremkaldt hos ham og som hurtigt dannede sig i bestandig skarpere Omrids . . . en falsk, nederdrægtig Characteres Mesterværk. Ridderens Læber bevægede sig i en sagte

Samtale med sig selv . . . og da han nu langsomt stod op og gik nogle Gange frem og tilbage i Hallen, viste der sig et saa djævelsk Smil i hans Ansigt, at selv Jobst ikke kunde befri sig for en vis Ængstelse.

„Du har Ret, gamle Ven,“ begyndte Ankelridderen og lænede sig med forslagne Arme til Kaminen, „vi maa vogte os for i en saa betænkelig Tid at formere vore Fjenders Tal, og snarere gjøre alt for at vinde Ridderen af Nendeck for os. Han maa derfor komme i Uenighed med Staden Wien og fatte et saadant Had til den, at det driver ham over til os, begjærlig efter med Mord og Brand at hjemføge Spidsborgerne, som han hidtil tjente.“

Han taug og syntes at forske i Jobsts Ansigt, om denne allerede havde gjættet hans Tanker. Men Jobst legede ligegyldigt med Skjæden til sin Dolk og sagde:

„En klog Mand benytter Alt muligt. Jeg seer, De jager efter en anden Idee, end den, hvormed jeg kom herhen. Egemeeget, naar den kun fører til samme Maal.“

„Det vil den, Jobst, det vil den,“ svarede Ankelridderen ivrigt, „forudsat, at Du ogsaa dennegang udviser Din bekjendte Dygtighed og Trofskab. — Troer Du, at Wienerne tragte Matthias Grassers efter Livet; ville de domme ham til Døden for Brandstiftelserne i Hirschstetten og Breitenlee? Siig mig reent ud Din Mening om dette . . . thi derpaa kommer Alt an.“

„Jeg gad vide hvad hans Hensigt er,“ mumlede Jobst og tilføjede derpaa højere: „Jeg antager ikke at de ville hænge ham, i Betragtning af de tidligere gode Tjenester, han har viist dem. Man vil forvise ham et Par Aar, og maaske ikke engang det, naar hans tilkommende Svigersøn benytter sin store Anseelse i denne Henseende.“

„Det skal han blive fri for,“ sagde Ankelridderen med et underfundigt Smil. „Da Du har udspejdet saa mange Nyheder, kjære Jobst, burde Du ogsaa vide, at Nendecker ikke i Løbet af otte Dage kommer tilbage til Wien. Han har faaet en Sendelse til Leoben til Erkehertug Albrecht og venter kun paa vor Capitulation eller en heldig Storm paa Borgen, for at tage derhen. Dersom vi fornøstigt benytte hans Fraværelse, er Spillet glimrende vundet.“

Dette forholdt sig rigtigt. Endnu før sit Opbrud mod Matthias Grassler havde Arnold af Stadsraadet faaet det Hverv, efter heldigt tilendebragt Expedition strax at ile Erkehertug Albrecht imøde og blive enig med ham om en omfattende Plan til at ydmyge den rovbegjærlige og oprørske Adel ved Donau. Det kan ikke forundre os, at Ankelridderen selv og endnu mere hans Spejder og Fortrolige, Jobst, stedse vare nøje bekendte med deres Modstanderes Hensigter og Forholdsregler; vi vide af sauntlige Historiefriivere, at der saavel i Wien som blandt Fyrsternes nærmeste Omgivelser og selv ved det kejserlige Hof levede ligesaa

indflydelsesrige som listige Venner af den fredløse Adels, med hvilken de stode i Forbindelse enten ved Slægtskab eller samme Tilbøjeligheder eller endelig ved at fremme egoistiske Formaal og derfor bestandig vare beredte til saa meget som muligt at afkræfte ethvert truende Slag, ethvert optrækkende Uvejr ved hurtigt og nøjagtigt Budskab. — Dette var Grunden til, at Jobst ligesaa lidet tvivlede om det, hans Herre sidst havde sagt, som denne tvivlede om den Efterretning, Jobst havde bragt; han syntes ogsaa at gjætte Grundtrækkene til den Plan, som Ankelridderen havde udtænkt, thi hans gnavne Ansigt opklaredes pludselig, og han sagde, læggende den højre Haands Pegeringer paa den stærkt krummede Næse:

„Ja, ganske vist, Ridderen af Neudeck vil aldrig tilgive Wienerne, dersom han ved sin Tilbagekomst fandt den gamle Grassers Hoved i Finkeburet.“*)

„Ja, saaledes er det,“ svarede Ankelridderen hurtigt, men uvilkaarligt i en hviskende Tone. „Hør nu, hvad jeg har tænkt paa. Du maa øjeblikkelig til Wien, Jobst, og i Forening med vore Venner ophidse Borgereskabet mod Matthias Grasser. Det vil lykkes Dig, det veed jeg; i den sidste Tid har jeg knyttet Handelsforbindelser med visse indflydelsesrige Mænd, og de ville ikke gierne savne dem i Fremtiden. Fremfor Alt skal Du besørge et lille Brev til den velædle

---

*) Hovederne af de i Wien offentlig henrettede Forbrydere bleve en Tidlang udstillede i et tilgittret Buur, kaldet Finkeburet, ved Stadens Porte.

Herre af Eschenburg, den gode Hovedstads Syndicus. Han maa lade Matthias falde, dersom han ikke selv vil falde, thi jeg har ham i min Haand. Sorg for, at der den Dag, da Grassier bliver ført for Retten, finder et Opleb Sted udenfor Raadhuset; lad Pöbelen raabe paa Grassiers Hoved, og spar hverken Penge eller Overtalelse, for at fremkalde en Dødsdom. Er det lykkes Dig og Dommen fældet, saa vent i Stillehed, indtil Ridderen af Rendeck kommer tilbage; slut Dig til ham og oppust med fulde Lunger hans Bredestlammer. Derpaa . . . "

„Derpaa taler jeg til ham om den Henrettedes skjønn Datter, hvorledes hun græder og sukker hos Dem i Klosterneuburg, og at De, af pure Edelmødighed og venlig Deeltagelse, er beredt til at staa ham bi i hans Hævn mod Wienerne . . . fort sagt, jeg vil uden Absolution synke i Graven, dersom jeg ikke skal udrette alt ligesaa troligt og godt, som De har viseligt udtænkt det.“

Saaledes afbrød Bobst, hos hvem det Onde fremkaldte den samme Enthusiasme som ædle Handlinger og Tanker fremkalder hos Andre, med et uhyggeligt triumpherende Ansigt sin Herre, der med et betydningsfuldt Smil rystede hans Haand og derpaa gik op, for at tale med den forraadte, skammelig opoffrede Vens Datter, om Flugten fra det belejrede Slot. Medens han gik op ad Trappen, antog hans Ansigt igjen dette blide sværmeriske Udtryk, hans store Øjne saae atter

faa blidt og beskedent ned for sig, at kun den Alvidende, den evige Dommer over Stjernerne var istand til at opdage denne Forbrydelsens og djævelsk Dandskabs Flammeskrift i Dybet af dette sorte Hjerter.

Menneskets stolte Hjerter bliver ikke træt af at udkaste Planer og drage den fjerneste Fremtid indenfor Omkredsen af dets Druker og Forhaabninger; det glemmer hvert Øjeblik, at Livet er et Pust, forgængeligt og flygtigt som Solstraalen ligeover for den umaadelige Ewigbed. Og dets Hænderes Værker, Kunstens og Videnskabens Frembringelser, de mægtigt fremragende Bygninger, hvis uhyre Mure sejerligt trodsede mange Aarhundreder . . . hvor megen ringere Kraft, hvor meget mindre Tid behøves der til at tilintetgjøre deres Pragt og stolte Højhed og forvandle dem til øde Ruiner. Der staa de gamle graa Ruiner af en længst forsvunden Storhed og prædike for Nutiden, men forgjæves, om jordisk Magts, jordisk Stræbens Stræbelighed, til den sidste Muur synker, den sidste Steen forvittres, og neppe de dunkleste Sagn minde de yngre Slægter om deres Tilværelse, over hvis Grave de vandre, anstrenge sig og fejle ligesom Hine.

Til flige, om end gavnlige, faa dog ikke videre behagelige Betragtninger vilde maasse mange have fundet sig foranledigede, der otte Dage efter de ovenfor skildrede

Begivenheder atter havde besøgt Egnen om Slottet Kahlenberg. Thi hvor dengang en glimrende Krigerflares Telthytter strakte sig langs den dunkle Rand af Skoven, hvor Baabenlarm, Hestevrindsken og Feltlejrens vilde Larm lød, herskede nu en dyb, højtidelig Tausshed, kun afbrudt af Vindens Susen og Ravnenes og Kragernes ildelydende Skrig, medens de paa den forladte Kampplads ikke forgjæves søgte deres modbydelige Bytte. Og fra Toppen paa den grønne Høj saae man ikke længer det med høje Tinder omfransede Taarn og Baaningshusets spidse Gavl med dets smaa Faner, men en øde Ruin, hvis sværtede, gabende Mure vidnede om Flammernes ødelæggende Magt. Borgen var ved en tøjløs Videnskabs Forbandelse, ved dets Besidders vanvittige Stivsiind bleven til en uhyggelig Brandtomt, der stak mørkt af mod den uforandret hvidige, i smilende Foraarspragt straalende Egn. —

Bed sin forsigtige Klogskab og begunstiget af Belejrerens Skjodesløshed var det lykkes Ankelridderen, med Adelheid og den største Deel af Besætningen at drage bort i Nattens Mørke og naae Klosterneuburg. Den næste Morgen stormede Wienerne og vare forbausede over ikke at finde nogen Modstand; men Smerte og Harme pressede Ridderen af Neudecks Hjerte sammen, da han af de saa Fangue erfarede sin Elskedes Flugt. Hvorfor var hun ikke bleven, stolende paa hans Troskab, hvorfor havde hun foretrukket at flygte med

en berøgtet Røver, over hvis skyldige Hoved Lovens Hevn svævede, for hans Beskyttelse? Han grublede og grublede og søgte forgjæves efter Trøstegrunde og beroligende Formodninger. Han følte sig stærkt ansporet til øjeblikkelig at ile efter Bortføreren og fordre sin Elskede tilbage enten med det Gode eller med Sværdet i Haanden, men Pligtens Bud og den Stads Befaling, hvilken han tjente, viste ham bydende hen til et andet Sted.

(Fortsættes.)

J. K. Balvoersen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Guide, Hannibal Børgensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tjeneren.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 46.

Torsdagen, den 16de November 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 5te December 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det
lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 9de November 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen D. F. Olsen.

S. Em. Larsen.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortfat.)

Medens hans Soldater jublende adspredte sig gjennem det erobrede Slot, medens raa Skrig og larmende Sang gjenlød i de Gemakker, der erindrede ham om hans Livs saligste Timer, svingede han sig, knusende en bitter, brændende Taare i sine Øjne, i Sadelen og ilede, kun fulgt af den tro Heinz, i vild Galop ned ad Bjerget tilbage til Residentsstaden, fra hvilken han endnu samme Dag, uden at komme til at tale med Matthias Grasser, hvilket han havde ønsket, tiltraadte sin Rejse til Leoben til Erkehertug Albrecht. Da han endnu engang saae tilbage til Højene ved Welfersdorf, forkyndte en stor Røgsky, der steg bred og langsomt op, at Flammen begyndte sit Ødelæggesværk paa Kahlenberg og at det gamle smukke Slots sidste Time var slaaet.

Men lad os nu vende tilbage til det ovenfor angivne Tidspunkt. Otte Dage efterat den Grasserfke Borg var brændt, herskede der i Wien lige saa meget

Liv og urolig Bevægelse, som dyb, eensom Stilhed i Egnen rundt om Ruinen. Hovedstadens Physiognomi, forsaavidt den bliver betinget af dens Beboeres Character, var dengang, i det Herrens Aar 1468, et ganske andet end det, vi nutildags have lært at kjende og faaet kjært. En simpel historisk Fortællings beskudne Omfang tillader hverken en kritisk og antiquarisk lærd Parallel mellem Før og Nu, eller en dybere gaaende Skildring af middelalderlige Forhold og Culturtilstande. Kun saa meget skal være sagt, at Wien paa den Tid ganske og aldeles var et Billede paa en af stolte Patriciere og et dristigt, djærvt, til Tumult og Excesser tilbøjeligt Borgerisk beboet Stad.

Det var saaledes om Onsdagen efter den hellige Paaskefest, at en stor Deel af Wiens Befolkning paa den fri Plads udenfor Raadhuset, larmende, raabende og passiarende trængte sig mellem hinanden, langt mere end man ellers var vant til paa Retsdagene — thi en saadan var ansat til i Dag. Den Umstændighed at den Lediggang, der havde fundet Sted i de knap overstaaede Helligdage, gjerne strakte sig noget ud over den indrømmede Frist, bidrog sandsynlig meget til den store Frequentz, men vistnok allermest den almindelige Spænding efter den forestaaende Publication af den over Matthias Grassers affagte Dom. Det kunde ikke undgaa en rolig Sagttaget, at Folkets Stemning var aldeles imod den Faigne, thi overalt hørte man Forbandelser udstødes imod ham, og naar

En eller Anden yttrede den Formodning at det høje Raad vilde vise Raade og Skaansel mod Stadens engang saa tro og nyttige Ven, gav de For samlede Brede og Hevntorst sig Luft i høje Trudfser, der, efterhaanden som Tiden skred frem, steg til bestandig vildere, mere tumultuariske Skrig.

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Snedkermester C. H. Krogh.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Ekstrakt

af

3die Kvartals=Regnskab 1878

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. N.		Kr. 7,78
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal	649 Kr. 16 Dre.	
anviist for dette Kvartal	40 — " —	
	689 Kr. 16 Dre.	
deraf er indkommet	330 — " —	33
Restance ultm. Septbr. 1878.	359 Kr. 16 Dre.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 90de Aargang Nr. 27—39 inkl.		1,49
4. Renter:		
1/2 Aars Rente til 1ste Septbr. d. N. af £ 9100 à 4% p. a., = £ 182 à 18 Kr. 24 Dre		3,31
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal	1,238 Kr. " Dre.	
anviist for dette Kvartal	3,774 — " —	
	5,012 Kr. " Dre.	
deraf er indkommet	3,702 — " —	3,70
Restance ultm. Septbr. 1878.	1,310 Kr. " Dre.	
6. Taget til Indtægt en anviist Pension.	12 Kr. 50 Dre.	
		16,630

Kjøbenhavn, den 30te Septbr. 1878.

Overensstemmende

C. N. Lautrup.

Udgift.

	Kr.	D.
Pensioner: affordrede fra forrige Kvartal . . . . . " Kr. " Dre. afviste for dette Kvartal . . . . . 2,810 — 50 — <hr style="width: 50%; margin-left: auto; margin-right: 0;"/> 2,810 Kr. 50 Dre.		
ubetalte i Kvartalet 2,798 Kr. " Dre. betaget til Indtægt . 12 — 50 — <hr style="width: 50%; margin-left: auto; margin-right: 0;"/> 2,810 — 50 —	2,798	"
affordrede ultm. Septbr. 1878 . . . . . " Kr. " Dre.		
Lønninger	1,545	"
andre Administrationsomkostninger	115	"
Tidsskriftets Trykning.	377	"
Laanet i Nationalbanken: I Rest fra forrige Kvartal . . . . . 10,000 Kr. " Dre. afbetalt i 3die Kvartal . . . . . 9,500 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: auto; margin-right: 0;"/> I Rest ult. Septbr. 1878 . . . . . 500 Kr. " Dre.	9,500	"
Renteløbet af Laanet i Nationalbanken.	72	87
          Ildo, Kassebeholdning ultm. Septbr. 1878	2,228	13
	16,636	"

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

kontrollen.
uden.

D. F. Olsen.

J. Em Larsen,
Revisor

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 47.

Torsdagen, den 23de November 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 5te December 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterflægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 9de November 1878.

C. N. Lantrop. B. Petersen D. F. Olsen.

B. Em. Larsen.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Et højt, magert Menneske i en temmelig lurvet borgerlig Dragt løb allerede fra den tidlige Morgen iilsfærdigt mellem Mængden, knyttende en Samtale med enhver enkelt Gruppe og med heftige Gesticulationer snart hentydede til Retsfalens Vinduer, snart til en fjernere Kant af Staden. Hans listige Øjne funklede i sand eller fremkunstlet Iver og kun hemmeligt gled undertiden et lumsk Smil over hans Ansigt, naar først enkeltviis og derpaa i højt Chor det vilde Raab: „Landevejsrøveren dø! Under Øxen med den gamle Mordbrænder, under Øxen!“ rullede hen over det med Mennesker fuldt besatte Torv.

„Det er rigtigt, Folk, bestandig højere, saa det svingrer i Herrernes Øren deroppe,“ sagde Jobst, thi det var den ivrige Dphidsjer, nu til en Gruppe unge Borgere, der nylig havde prøvet deres Lingers Kraft. „Derjom det høje Raad ikke udøver Retsfærdighed, maa det see sig for; vi have ikke Lyst til at

leste med en aabenbar Røver og Brandstifter for de Misgjerninger, han har begaaet, og unddrage ham Lovens Straf. Man maa statuere et Exempel med denne fordømte Adel, saa at de tabe Lusten til længere at molestere os. Ere I ikke ogsaa af samme Mening, Venner?"

„Ja, ja,“ svarede En, hvis lange Knivskede i Beltet viste, at han var et Medlem af det agtværdige Slagterlaug, „Grasser skal henrettes, eller det kommer til en Opstand, ligesom Anno To og halvtreds“

„Hvad vedkommer det os,“ tilføjede en Anden, „at Kahlenbergeren tidligere var Stadshauptmand? Saa meget skammeligere er hans Frafald; han skulde egentlig spiddes.“

„Men pas paa, de lade ham nok løbe,“ sagde en Tredie. „Have I da glemt, at han er Ridderen af Neudecks Fange? Det vilde blive en slem Historie for Staden, naar man henrettede hans Svigerfader, medens han rolig og uden at erfare det mindste Ord om denne Sag sidder i Leoben hos Erkehertug Albrecht.“

„I frygter dog vel ikke ham?“ raabte Jobst med en spottende Latter. „Tilhørte da de skønne Volsgaarde i Breitenlee og Hirschstetten, som Grasser stak Ild paa, Staden Wien eller Ridderen af Neudeck? Hvad har han at blande sig i den Sag, hvor et haardkrænket og skadelidt Borgerfskab vil udøve Gjengjæld mod deres bittreste Fjende?“

„Han har Ret, han har Ret,“ lød det fra alle

de Omkringstaaende, hvis Kreds imidlertid betydeligt havde forøget sig. „Derfor Mendeckeren blander sig deri, skulde man give ham hans Afsted.“

„O, han vil ikke lade det komme dertil,“ sagde Jobst, „thi han er fattig som en Kirkerotte. Men hør nu,“ vedblev han, „jeg veed, at Raadet har Billie til og er fast bestemt paa at udøve Retfærdighed. Paa Raaltorvet oprejse de allerede Skafottet, og før Solen gaaer ned, brænder Røverens Sjæl i Svovl-polen.“

„Hvorledes, de oprejse Skafottet? . . . Paa Raaltorvet, sige I? . . . Saa gives der jo noget at see! . . . Lad os gaa derhen. Til Raaltorvet.“

Saaledes lød det nu forvirret og broget mellem hinanden fra alle Sider; i Borgernes Blik viste sig denne raa, begjærlige Glæde, denne Længsel efter en blodig Execution, saaledes som det, til Skam for Menneskeheden og et højt dannet Aarhundrede, endnu findes hos Folket, og endelig forenede alt sig i Raabet:

„Til Raaltorvet, til Raaltorvet.“

Og medens en stor Deel Nysgjerrige satte sig i Bevægelse hen til det angivne Sted, medens de Tilbageblivende stedsse brølede højere og højere paa den ulykkelige Grassers Hoved, stod denne, tungt belæsset med Vænker og omringet af Hellebarderer, for Rets-salens Skranke, med et trodsigt Blik stirrende paa Raadsherrerne og med et vildt, forbitret Smil paa de sammenpressede Læber. Nederlaget og Fangenskabet

havde ikke beroliget hans barske Sind, ikke ydmyget hans stolte Hjerte, men tværtimod opfyldt det med en dyb Forbittrelse, et saa ubændigt Had, at ingen Magt paa Jorden vilde kunne have formaaet ham til at vinde Dommernes Gunst eller Medlidenhed, hvor let dette end vilde have været ham ved en Slags bøn- faldende Hentydning til hans tidligere Stilling. Hans Forsvarstale var kort, og da han i sit Indre ikke kunde finde nogen tungt vejende Grund til sit Had mod Wienerne, udtømte han sig kun med saa megen større Heflighed i Forhaanelser og Trudsler mod dem, hvis Brød han havde spiiist i mange Aar. Var det da til at undre sig over, at selv de, som vare komne med det Forsæt at frelse den gamle Grassfer, fortrydeligt vendte sig bort og overlod ham til hans Skjæbne? Hans Fjender, i hvis Spidse Herr von Eschenberg stod, saae med et tilfreds Smil Delinquentens vanvittige Adfærd, og da han blev ført ud i nogle Minutter og Dommen skulde bestemmes mellem Raads- herrerne og den tilstedeværende Retslærde og derpaa affiges, var det sidste Haab forsvundet for Grassfer. Kun en af Dommerne rejste sig op og gjorde i veltalende Ord opmærksom paa, at saavel efter Krigenes Ret som gammel Skik kunde den Fange ikke stilles for Retten uden Ridderen af Neudecks Samtykke og Tilstedeværelse. „Vor brave Stadshauptmand har kastet ham til Jor- den, han har modtaget Sværdet af den Overvundne og jeg troer, at vi begaa en skrigende Uretfærdighed,

dersom vi fælde Dommen før han er kommen tilbage fra Leoben."

Saaledes talte En . . . men Ingen understøttede ham, Ingen vilde indrømme, at Retten ikke var competent. Raadets Syndicus gjorde en Ende paa Debatten, idet han taus pegede ned paa Torvet, hvor Mængden lignede et stormfuldt bevæget Hav, medens Buevinduerne gav Gjenlyd af den rasende Mængdes uophørlige Skrig.

„Bagten er ikke længere istand til at holde det ophidsede Folk i Tømmе," sagde han efter en Pause, under hvilken Dommerne veksle ængstelige Blik med hinanden; „dersom vi unddrage den Fange Lovens fulde Strengthed, have vi aabenbar Rebellion, og det er ikke umuligt, at der da vil falde andre og bedre Hoveder, end en Rovers og Mordbrænders."

Det sidste Argument sejrede . . . og da Grassfer igjen blev ført ind i Salen, kunde han læse sin Skjæbne i Raadsherrernes sænkede Blik.

Præsidenten oplæste Dommen: „Offentlig Henrettelse for Soleus Nedgang med Sværdet, som det sommer sig en Adelig, og en ærefuld, højtidelig Begravelse." Raadets Syndicus brød Staven over ham og da Stykkerne af den faldt for den Fanges Fødder, foer han for første Gang pludselig sammen og med et Suk undslap hans Læber de sagte Ord:

„Min Datter; for Barnets Skyld vilde jeg gjerne have levet."

Derpaa blev han ført bort, og da Raadstjeneren traadte ud og efter Skik og Brug forkyndte det ventende Folk Dommen, lød et tordnende Bifaldsraab gennem Luften. Det trængte endog ind i Grassers Fængsel og pressede Forbittrelsens Taarer ud af den Dømtes brændende Dine.

„Saaledes raabte Paffet mange Gange, naar jeg vendte hjem fra et heldigt tilendebragt Tog,“ mumlede han, skjærende Tænder, „og nu ere de ligesom graadige Dyr lystne efter mit Blod.“

Derpaa blev han stille og taus, med Hjerte og Tanker dvælende ved den elskede Datter, siddende paa sin Bænk i næsten fem Timer, indtil Dødskloffen skingrende lød over hans Hoved, medens Præsten tiligemed Bagten traadte ind for at hente den Ulykkelige til den sidste skrækelige Gang. — — —

Paa Landevejen, der fører fra Syden til Wien, reed en smuk Foraarsmorgen to Ryttere i al Mag; snart passiarede de muntert, snart saae de sig stille om og glædede sig over den smukke Omegn. Vejen traf sig hen i lange Buer, snart over ikke altfor høje Bjerger, snart langs med en muntert brusende Bæk, gennemskjærende Dalen, snart bøgende ind i Skovens grønne dæmrende Skygger, men overalt frembydende venlige Udsigter og det uforlignelig friske Billede af det yndigste Foraarslandskab. Solen rykkede klar og straalende

frem paa den skyfri Himmel og ligesom den forvandlede enhver Dugdraabe i den saftige Eng til funkende Diamanter og fremkaldte jublende Melodier af Skovens muntre Sangere, saaledes vækkede den ogsaa Lyse, haabefulde Følelser i de tvende Rejsendes, Ridderen af Neudecks og hans Vaabendrager Heinz's, Bryst.

„Herre Gud, hvorledes maa den gamle Grasser være tilmode, naar han seer den kjære Sol fra Stadsfængslets Bittervindue og indaander den friske Morgenluft,“ sagde Heinz, seende sig fornøjet om. „Han er en af dem, der ikke kunne leve fjorten Dage indespærret mellem fire nøgne Mure, uden at blive fuldstændig gal.“

(Fortfættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Guldsmedmester Joh. N. Ibenfeldt.

Bødfermester Guntels Datter, Olivia Albilda.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang
N°. 48.

Lørdagen, den 30te November 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen den 5te December 1878, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det
lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 9de November 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen D. F. Olsen.

R. Em. Larsen.

Udfødtes Videnbetændelse.

Paa den i Dresden afholdte 2den europæiske Blindelærer-Congres var Udfødtes Videnbetændelse et af de Hovedemner, som kom under Forhandling, nærmest foranlediget ved statistiske Oplysninger fra 25 Blindeinstituter, af hvilke det fremgik, at henved en Trediedeel af de der forekommende Blindhedstilfælde ere at henføre til hiin Sygdom. Om end Forholdet hertillands langt fra er saa ugunstigt som i Tydskland, Østerrig og flere andre Lande, saa er her dog et stort Antal Blinde, hvis Ulykke skriver sig fra deres Livs første Dage, og da hiin Sygdom paa Videnskabens nuværende Standpunkt i de allerfleste Tilfælde er helbredelig, vedtoges det paa hiin Congres at benytte Pressens store Udbredelse og Indflydelse for at henlede Almenhedens Opmærksomhed paa denne Sag.

Grunden til, at hidtil saa Mange ere blevne et Offer for denne Sygdom, er nemlig langt fra saa meget at søge i Fortidens mangelfulde Kjendskab til Sygdommens Væsen og Behandling, som snarere

i en utilgivelig Uigegyldighed fra Barnets nærmeste Omgivelser, navnlig fra Jordemødrenes Side, som til Trods for de Advarsler, deres Lærebøger, og de Paa- bud, deres Instruxer give dem, i mangfoldige Tilfælde forhindre Tilfaldelsen af sagkyndig Hjælp, for selv at behandle de syge Bine med allehaande Huusraad saa længe, til det er for silde.

Sygdommen kan nemlig i enkelte Tilfælde optræde under en saa mild Form, at den uden nogen Behand- ling, eller endog trodsfende uhenigtsmæssige Midler kan forløbe med heldigt Udfald; men i de fleste Tilfælde antager den en alvorligere Character, og kan da, overladt til sig selv, udvikle sig med en saa rivende Hurtighed, at allerede i Løbet af et Par Dage Til- standen kan være haabløs.

Her at give en nok saa populair Beskrivelse af Sygdommen og dens Forløb vilde ikke være til nogen Nytte og vilde overhovedet kun kunne forstaaes af Faa. Det maa være nok at bemærke, at nyfødte Børn overhovedet sjældent angribes af nogen anden Diensygdom, og at dens første Optræden er let kjende- lig ved, at Dielaagenes indvendige Hinde bliver meget rød og svullen og begynder at affondre en hvidgul Sliim Hovedsagen er, at Enhver mindes om, at den ellers saa farlige og ødelæggende Sygdom i de allerfleste Tilfælde kan helbredes, naar man strax ved de første Tegni paa en saadan Dielaag- betændelse søger sagkyndig Lægehjælp. Indtil denne

kan faaes, er der ikke Andet at gjøre end saa hyppig, som det behøves, at rensé det angrebne Die for den omtalte sliimagtige Affondring, og at anvende stadig Kulde paa Diet.

Rensningen foretages bedst med smaa bløde Svampe eller i Mangel deraf med bløde linnede Lapper, idet man forsigtig halvaabner Dieaaagene og sagte trykker den vaade Svamp imod dem. Anvendelsen af Kulde skeer ved af blødt Linned, 6—8 dobbelt lagt, at danne saakaldte Compresser af omtrent en Species Størrelse, dyppe disse i meget koldt Vand, trykke dem af mellem tørt Linned, saa at de kun ere fugtige, og derpaa lægge dem paa Diet for at udsætte dette for en stadig Afkjøling. Compressen maa ikke blive varm, hvilket hyppig allerede skeer inden et Minuts Forløb, og da denne Afkjøling af Diet ikke taaler nogen Afbrudelse, heller ikke om Natten, er det nok en besværlig Tjeneste, der fordres; men af den Nøiagtighed og Omhu, hvormed den udføres, er det spæde Barns Fremtids Lys eller Mærke afhængigt.

Da den fra det angrebne Die affondrede sliimagtige Bædske er i høi Grad smitsom, maa det Vand, som benyttes til Svampene og de linnede Compresser, idelig fornyes; og da meget ofte først det ene Die angribes, og der er en Mulighed for, at det andet kan gaae frit, maa man vel vogte sig for at benytte samme Svamp eller Linned til det andet Die, og med Hensyn til Ens egne Dine iagttage al mulig For-

figtighed. At der i det Hele maa sørges for jævn Temperatur og frisk Luft i Sygeværelset, og at Barnets Døie ikke maa udsættes for stærkt Lys, behøver neppe særlig at tilføies.

Det er i Overeensstemmelse med de paa den omtalte Congress fattede Beslutninger, at disse Linier anbefales til velvillig Udbredelse over hele Landet af det Kgl. Blindeinstituts Forstander og Læge.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„Saa meget bedre, at vi have Benaadningsbrevet i Lommen,“ svarede Arnold smilende. „Jeg haaber, han vil lade alt Nag fare, naar han i mig seer sin Befrier. Rigtignok er Slottet Kahlenberg en Gruus-hob, han har, saa at sige, ødelagt det med egen Haand . . . og han maa finde sig i foreløbig at bo hos den ham saa ubehagelige Svigersøn.“

„Om, den Gamle vil ikke lade det mangle paa at skjænde og larme,“ sagde han. „Men hvorledes forholdt det sig? Viste hans kejserlige Majestæt sig strax villig til at udfærdige Benaadningsbrevet?“

„Nej, aldeles ikke. Havde Erkehertug Albrecht

ikke været en saa ivrig Talsmand . . . han veed nok hvorfor han gjør det . . . vilde Grasser været udsat for det Værste. Kejseren vil ligesaa lidet fordærve det med Staden, som Albrecht med Adelen, og Borgerne ville sikkert opløste et højt Skrig over Indgreb i deres Rettigheder og Privilegier, naar vi føre Mathias bort for deres Næse."

„Vel, vel," sagde Heinz leende, „men de ville vel neppe vove at gjøre Modstand, og allermindst nu, hvor kun Erkehertugen og hans Landsknegte kunne hjælpe dem ud af Klemmen. For den Priis, troer jeg, ville de endog bygge Kahlenberg op igjen."

Under saadanne Samtaler havde de Rejsende naaet Udgangen af en lille Skov og kom nu ud paa et lysere Sted, hvis Middelpunkt den smukke Borg Lichtenstein dannede. Denne store Bygning saae dengang med sine tre høje Taarne, fremspringende Bastioner, bag hvilke spidse Gavltage med svævende Karnapper og ranke Skorstene ragede frem, særdeles smukt ned fra de skovbefrandsede Høje, ved hvis Fod et venligt Herberge indbød de Forbidragende til Hvile og Bederqvælgelse. Idet de reed forbi, saae Heinz med længselsfulde Blik til Bærtshuset og lod tillige et Par Ord falde, der ved en frygtfuld Appellation til Rytternes og Hestens Maves heller ikke forfejlede sin Hensigt. Arnold standsede sin Hest, en ivrig Gaardskarl ilede til og før tre Minutter vare forløbne, sad Herren og Tjeneren ved et stort Egebord i Herbergets Forstue og glædede

sig ved et Kruus udmærket Ungarviin, medens Hestene bleve passede for deres Dje.

I den mørke, lave Stue, til hvilken de ligeledes havde fri Indsigt gjennem den aabentstaaende Dør, sad en aldrende mager Mand, hvis bredskyggede Hat, der var trykket ned i Panden, Kjølertten af Bøffellæder og et langt Sværd ved Siden strax viste, at han var en Kriger af Profession. Han var i en ivrig Samtale med den tykke, bestandig smilende Bært og vædede kun nu og da sin Hals med en Slurk af det Tinbæger, der stod foran ham, medens han hvergang med skarpe, luvende Blik skelede over til de Nyankomne.

„Ja, jeg siger endnu engang,“ vedblev den sidst skildrede Person med mærkelig høj Stemme sin Samtale. „Herrerne i det høje Raad have begaaet en Uret og, hvad der er værre, en Daarskab, hvilken de vil komme til at bøde haardt for. Troer De maaske, min brave Bært, at Adelen vil lade denne Tort blive ustraffet? Aldrig, siger jeg, aldrig.“

Idet samme slog han med knyttet Haand i Bordet og, efter ved et hurtigt Sideblik til Døren at have overtydet sig om, at han havde vækket Ridderen af Rendecks Opmærksomhed, vedblev han med pralende Stemme:

„Ankelridderen er sikkert ikke den Sidste, der fra Klosterneuburg med Torden og Lynild vil fare frem mod Borgerpaktet, fordi de have myrdet hans Ven og Bundsforvandte.“

„Myrdet? Hvor I snaffer,“ afbrød Bærten ham. „Den gamle Synder er taget tilfange i en ordentlig Kamp og bleven henrettet efter Lov og Dom.“

„Lov og Dom, hvad kjender I dertil, tykke Biinbælg,“ raabte den Anden igjen. „De have dømt ham hemmeligt, uden at indberette det til Kejseren, som Skif er blandt Adelsmændene, uden at afvente Stadshauptmandens Tilbagekomst, da denne dog havde taget ham tilfange Ved den hellige Stephan, den gamle Grassers Blod raaber til Himlen.“

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Grosserer Hans Mortensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Balsfemtesindstyvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen, den 7de December 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Meudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Bartens Svar døde paa hans Læber, thi ligesom hævet af en Fjeder foer Ridderen af Meudeck pludselig op fra sin Stol og styrtede ind i Bærelset, med Skræk og Forsærdelse i sit Ansigt.

„Om hvem taler Du, Mand, for alle Helgenes Skyld . . . hvad er der med Græsfer?“ raabte han og skjød med et kraftigt Stød den i højeste Grad forbaukede Bært tilside. „Have de tilføjet Kahlenbergeren noget ondt, have de . . .“

Han vovede ikke at udtale den skrækkelige For-
modning, som nu opsteg hos ham, men hans stirrende
og ængstelige paa Krigeren fæstede Blik og en sagte
Stjælven vidnede tydelig nok om hans piinlige Sinds-
stemning. Manden i Bøffelkjøllerten syntes at blive
meget forskrækket over Ridderens forunderlige Væsen;
han rykkede et godt Stykke tilbage paa Bænken og
sagde først efter en Pause:

„Ej, ej, hvad fejler Herren, siden han vil mig
tillivs, som om jeg var en belejret Borg? Ja, Wie-
nerne have tilføjet Græsset noget, som ikke kan gøres
godt igjen. I Gaar Aftes blev han henrettet med
Sværdet paa Raaltervet og i Dag ville de højtideligt
begrave ham.“

Arnold horte ikke Efterførelsen. Den skrækkelige
Efterretning lammede ham, som om et Lyn var faret
ned lige for ham fra den skyfri Himmel. Heinz, som
havde lyttet til udenfor og netop vilde sætte Biin-
kruset til Munden, lod det med en høj Eed falde, saa
at det gik i mange Stykker, og Bærten foldede taus
og med en spørgende Rysten paa Hovedet Armene over
sin Bug. Men Hjobbuddet førte Tinbægeret til
Munden, for at skjule et ondskabsfuldt Smil og sagde
derpaa trohjertig:

„Denne Sag synes at gaa Dem temmelig nær
til Hjerter, ædle Herre, og naar jeg nu betragter Dem
nærmere og anstrenger min daarlige Hukommelse, tør
jeg bande paa, at De er den tappre og strenge Herr
Stadshauptmand Arnold Schweigger af Nendach.“

Ridderen bejaede dette ved et taus Nik med Hovedet; endnu viste sig i hans Ansigt den skrækkeligste Sjælskamp, og en Følelse af Nædsel, tilintetgjorde Forhaabninger, den dybeste Smerte og den heftigste Forbittrelse afvejrte hurtigt deri. Men, som det stedse plejer at ske hos stærke mandlige Characterer, vandt kun altfor hurtigt Hevn og Brede Sejre over alle blidere Følelser. Det mørke, funklende Blik, den rynkede Pande, den skarpt sammenpressede Mund og en hurtig Bevægelse med den højre Haand til Grebet af Dolken, lod ikke den underfundige Jagttager, i hvem Læseren vel allerede har gjenkjendt Robst, Ankeridderens Fortrolige, være længe i Tvivl om, at hans Herres velanlagte Plan vilde faa et kun altfor heldigt Udfald. Han tøvede derfor intet Øjeblik med at komme Dlie i Ilden, som man siger, og idet hans Ansigt mesterligt antog et Udtryk af Medfølelse og sørgelig Overraskelse, raabte han, idet han slog Hænderne sammen:

„O, det var et sørgeligt Skuespil, ædle Herre, at see den gamle Mand med bundne Hænder gaa mellem Stadsoldaterne gjennem den gabende og jublende Mængde. Han gif fast og rolig op paa Skafottet og før man bandt ham for Djuene, saae han saa alvorligt og hebrejdende paa Borgerpakked, der stod tæt sammenpakked, Hoved ved Hoved, at mange beskjæmmede slog Djuene ned, naar de tænkte paa den Tid, da man ikke tilstrækkeligt kunde ære og berømme Grassen og hans tappre Sværd.“

Arnold borede forbittret Hælene ned i Leergulvet.

„De Uslinge,“ mumlede han mellem Tænderne.
 „De dræbe min Fange, bag min Ryg, medens jeg rejser om i Landet til deres Bedste. Og De vidste dog Alle, hvilke Baand der knyttede mig til ham; de vidste, at det Dødshug, der ramte ham, ogsaa vilde trænge dybt ind i mit Hjerte, og dog, dog . . .“

Den indre Bevægelse syntes at berøve ham Stemmen; han aandede dybt og tungt og store Sveddraaber perlede paa hans høje Pande, medens brændende Tæarer traadte ham i Øjnene. Heinz mumlede skrækkelige Forbandelser over Wienernes Hoveder, da han saa sin Herres Smerte, medens Jobst kun med Møje kunde undertrykke et triumpherende haanligt Smil, da han efter en lang Pause vedblev med en lykkelig Stemme:

„I Sandhed, de have piint den stakkels Matthias paa den skammeligste Maade. Da han sad alene og fortvivlet i sit Fængsel, bad han om den Gunst, at man vilde sende Bud efter hans Datter, for at han endnu engang kunde see og trykke hende til sit Hjerte, før han tiltraadte sin tunge Gang til Døden. Skammeligt er det og mod Guds og Menneskenes Bud, at man ligefrem og med haarde Ord afflog det.“

„Afflog man det,“ sagde Arnold, „og Adelheid, hvor er hun, hvem har antaget sig den Forældreløse?“

„Hun opholder sig endnu bestandig i Klosterneuburg, hvor Ankelridderens Moder, en ædel Dame,

søger at trøste hende i hendes store Sorg. „O, havde De været der, Herr Ridder,“ tilføjede den listige Jobst sukfende, „al den Ulykke vilde da ikke være skeet, og min Herre ikke have nodig for denne slemme Affaires Skyld at slaaes saa længe med Stæderne og Erkehertug Albrecht, indtil Overmagten vil trykke ham i Støvet.“

Arnold betragtede Jobst med et skarpt, overrasket Blik.

„Du er altsaa i Tjeneste hos Ankelridderen?“ sagde han. „Det synes, som om vor Sammenkomst ikke er nogen tilfældig og at Du har et Budskaab at bringe mig.“

Jobst lagde Fingeren paa Munden og hentydede med Øjnene paa Værten, hvis Nysgjerrighed hidtil havde holdt ham fængslet paa det Sted, han stod. Meget ugjerne adlød han derfor Ridderens barske Forlangende, der sendte ham ned i Kjælderen efter et frisk Kruus Viin; han blev staaende paa Trinnet, men en utvetydig Bevægelse af Ridersvenden Heinz, der gjorde Mine til ved et Nys hurtigt og ufrivilligt at befordre ham ned ad den mørke Kjældestrappe, foranledigede ham til hurtigt og uførtøvet at adlyde.

Da nu de tre Mænd vare alene, sagde Jobst med en dæmpet og højtidelig Stemme:

„De har gjættet det, strenge Herre; min Tilstedeværelse her er ikke nogen tilfældig, skjønt jeg haabede, at den sørgelige Hjospost allerede havde naaet

Dem. Nu, det er maaske bedre saaledes; det synes som om De er stemt for at modtage mit dobbelte Budskab saaledes som det skal optages."

"Til Sagen," sagde Arnold utaalmodigt. "Hvad har jeg med Anfelridderen at skaffe, hvad kan han ville mig?"

"Meget, Ridder, meget. Han opfordrer Dem til at forene sig med ham mod Wienerne, der nu maa være Deres bitterste Fjender, dersom De har et Hjerter og elsker Adelhøid. Husk paa, det gjælder om at tage Hevn over Matthias Grassers Mordere."

Arnold saae mørkt ned for sig.

"Hevn," mumlede han, "ja, jeg tørster efter den i en saadan Grad, at jeg kunde række Djævelen min Haand dertil . . . hvorfor da ikke en Røver og Fredløs." Og idet han forskende vendte sig til Sobst, vedblev han:

"Naa, er det det Hele? I saa Fald kunde De have sparet Dem Bejen, thi jeg var sagtens af mig selv kommet til Klosterneuburg, for at bede Anfelridderen om det, som han nu har ladet Dem tilbyde mig."

"Saa meget bedre," sagde Sobst. "Men ogsaa Frøkenen har givet mig et Par Ord med paa Bejen til Dem."

"Adelhøid," raabte Ridderen med en vemodig Glæde. "Hun tænker altsaa endnu paa den Ulykkelige, hvem hun maa hade som sin onde Engel, som en grusom Skjæbnes uforskyldte Medskab."

„Paa Kjærlighedsfager forstaaer jeg mig rigtignok ikke meget,“ svarede Jobst tørt, „men at hun stoler paa Dem i sin store Nød og Sjælsqual, vil De kunne see af mit Budskab. Da jeg allerede havde Foden i Stigbøjlen, for at ride bort fra Klosterneuburg, traadte den skjønnede Adelskvinde Græsser hen til mig og sagde med mange Taarer: „Tilmeld Ridderen af Mendeck, at jeg nu vil see, om han for Fremtiden fortjener Kjærlighed og Troskab. Væder han den Haan, der ved min fjære Faders uretfærdige Mord er vederfaret ham selv, blive ustraffet, vil jeg for bestandig forvise hans Billede fra mit Hjerte, thi da maa jeg tvivle om hans ridderlige Ære, ligesom jeg allerede, o, til min store Sorg, har tvivlet om hans Kjærlighed.“

„Hun skal ikke tvivle længere,“ afbrød Ridderen den underfundige Jobst. „Ved den hellige Nicolaus, jeg vil bringe hende Wiener Borgermesterens Hoved til Brudegave. Op, Heinz, til Hest, til Hest, Rejsen gaaer nu til Klosterneuburg.“

Heinz strøg sig om Skjægget med et alvorligt, bekymret Udtryk i sit Ansigt. Hvor levende et Echo Ridderens Smerte og Harm end fandt i hans eget Bryst, følte han dog ved Tanken om et Fællesskab med den ham i højeste Grad forhadte Ankelridder en ubetvingelig Affky, og mørke Aelser opsteg i den tro Tjeners Hjerte. Han havde gjerne talt et fraraadende, advarende Ord, men Arnolds heftige Bevægelse og Jobsts lurende Blik lod ham ikke komme dertil. Suk-

kende fulgte han Ridderen, der taus svingede sig op i Sadelen og ilede derfra i saa stærk Galop, at han neppe var istand til at følge ham.

Noget efter gik Bobst ligeledes udenfor Værts- hufsets Dør og saae saa længe med et ondskabsfuld Smil efter de Bortilende, indtil en Bøjning af Bejen uddrog dem for hans Blik.

(Fortfættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Skræbder J. C. Frederiksens Datter, Ma-
thilde.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,
aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Raadhustredde Nr. 3 i Stuen,
aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen, den 14de December 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Hvidek.

Historisk Novelle.

(Fortfat.)

Den hellige Pintesfest havde ellers altid været en behagelig og fornøjelig Tid for de glade Wiencre, idet pynkede Herrer og Damer tilfods og tilhest strømmede ud af alle Porte i den blomstersmykkede Omegn, for rigtigt af Hjertet at vederqvæge sig ved Bøgerklang, Musik, Ringrenden og Flitsbueskydning. Rigtignok gaves der dengang ikke en Prater, og Haverne ved Schönbrunn og Laxenburg strakte sig ikke i prægtigt Coquetteri gjennem Dalene og opad Højene. Men

Dalene og Højene stode dog dengang, ligesom nu, og Guds Haand havde herligt beklædt dem med mørk Skov og friskt Græs, mellem hvilke de skinnende Bække og Vandløb glimrede i Solstraalerne, og Fuglene sang ligesaa hyndigt, men hundrede Gange talrigere end nu, hvor Larmen fra Vejene og Jernbanerne have forstyrret Skoveensomhedens Fred.

Der i det Grønne eller paa fri Plads udenfor enkelte Værtshuse og Mejerier plejede ellers Wienerne at holde deres glade Pintse. Men i det Herrens Aar 1468 hvilede dyb Stilhed over Bussene og Engene og kun hist og her travede en uilfsærdig Rytter eller en Fodgænger gif sin Vej, ofte kastende ængstelige Blik om sig og uafsladelig holdende Haanden paa Grebet af sit Sværd eller sin Kniv. Og dog skinnede Solen saa mild og klar ned fra den skyfri Himmel, dog smilede og straaled Omegnen i prunkende Fæstdragt af Grønt og Blomster, saa at man skulde tro, at Wienernes Hjerter maatte hoppe af Længsel efter Skov og Eng og at det med uimodstaaelig Magt maatte lokke dem ud af deres Stads mørke, snevre Gader og høje Gavlhuse.

Saa, de vare sikkert gjerne komne ud i stor Mængde, dersom de blot havde turdet, dersom ikke den vilde Krigsfurie havde været løs lige udenfor Portene, og Skovene og Dalene ikke havde herbergeret ganske andre Gæster end de besjædede Sangere og legende Hjorte og Raadhr. Thi fra Stodens Volde saae de snart

higt, snart her, snart staaende stille, snart hurtigt bevægende sig, blinkende Staal og blanke Vaaben truende skinne gennem Bussene. Det var den fredløse nederøsterrigske og langs Donau boende Novadels Skarer, der under Anfelridderens og Arnold af Neudecks Anførsel sidste Himmelfartsdag havde totalt slaaet og adspredt Wienernes fortrinlige Stridskræfter samt Hertug Albrechts Landsknechte i en varm Træfning ved Bisamberge. Med Skræk havde Wienerne erfaret, hvilken frygtelig Fjende de havde faaet i Ridderen af Neudeck. Paa hans Raad havde Adelen sluttet sig sammen i et fast, skriftligt Forbund og hurtigt foranstaltet en stor Hverving; hans modige, af Sorg og Hævn opfyldte Hjerte havde udkastet den Plan, ikke at afvente Belejringen, men selv at gribe Offensiven og angribe Stædernes Tropper, der sorgløse og sikre paa deres Sejer laa i en vel forskandsset Lejr ved Bisamberge. Hans kloge Dispositioner, hans Krigserfarenhed og personlige Tapperhed havde været de Hjælpemidler, der forskaffede Adelen den glimrende Sejer, hvis næste Følge var, at Wienerne faae sig blokerede i deres egen Stad og udsatte for alle en Belejnings Besværligheder.

Saaledes stode Sagerne anden Pintsedag 1468 og vi ville nu henvende vor Opmærksomhed paa en krigerisk Gruppe, der i Nærheden af den dengang kun af faa Huse bestaaende Landsby Döbling, i behagelig No camperede paa en fri, af ranke Ahorn og Bøgetræer indfattet Eng. Ryttere og Fodfolk laa eller sad

broget mellem hinanden; de førstes Heste græssede frit i det friske, fine Græs og kun Skildvagnerne spejdede omhyggeligt rundt om og hen til Stadens Volde, der vare ganske nær. — Noget længere borte fra det simple Tros gik to Mænd, hvis Hjelmprydelser og Guldsporer tilkjendegav at de vare Riddere, i ivrig, men som det syntes i en just ikke behagelig Samtale, frem og tilbage. I Særdeleshed syntes den Yngre kun med møjssommelig tilbagetrængt Harm at høre paa, hvad den Anden sagde, thi hvor blidt og hjertelig end hans Stemme og Ord lød, foldede dog Nynkerne paa Tilhørerens Pande sig mere og mere, og den tæt sammenflemte Mund, det mørkt paa Jorden fæstede Blik, vidnede tilstræffeligt om den Bevægelse, der fandt Sted i hans Indre.

„De kan endnu ikke overvinde Dem til at stjænke mig den herligste Gave, Deres Tillid, Herr Ridder af Nendeck,“ vedblev den, der talte, efterat han for-gjæves ved en Pause havde søgt at bevæge sin Led-sager til at give et Svar. „Det smerter mig næsten at see, at alle mine Bestræbelser for at overbevise Dem om min og mine Allieredes inderlige Taknemmelighed blive aldeles frugtesløse.“

Han taug igjen og hans mørke sjælsfulde Øjne fæstede sig med et saa oprigtigt Udtryk af Deeltagelse og Sorg paa Ridderen, at denne, da han nu saae op ikke var istand til at vedligeholde sin mørke Tausshed.

„Hvad kan Deres Trøstegrunde hjælpe mig. Uafel-

ridder," sagde han, idet han utaalmodigt rystede paa Hovedet. „De er en tapper Mand, som Bagtalelsen har gjort megen Uret; men det, jeg har mistet, kan hverken De eller nogen Anden skaffe mig tilbage med Spidsen af Sværdet eller ved kloge Raad.“

„Mener De maaske Stadshauptmandstitelen?“ spurgte Ankelridderen og et haanligt Smil viste sig om hans Læber. „Den vil sikkert Wienerne ikke give Dem tilbage, efterat De saa grundigt har gennembanket dem. Men hvad andet kan De da have at sørge for?“

„Min Ære . . . og min Kjærlighed.“

Ankelridderen foer hurtigt op. Et Djeblig brændte en Harmrødme paa hans Kinder og den højre Haand greb efter Sværdet; men ligesaa hurtigt tabte det truende Udtryk sig igjen og da han atter beghudte at tale, led hans Stemme ligesaa blidt og indsmigrende som før.

„I Borgernes og Kræmmernes Dine vil Deres Forbindelse med mig nok synes at have taget Skade, medens saa mange brave adelige Herrer ansee det som et Beviis paa Deres Uresfølelse, at De tager Hevn for den bittere Haan, der er viist Dem.“

„Det nytter ikke at disputere derom,“ mumlede Arnold. „Det jeg har beghudt paa, maa jeg fuldføre. Enhver Tilbagevej er mig affsjaaret.“

„Naar De nu bragte Wienerne mit Hoved . . . hvem ved om de da ikke vilde benaade Dem,“ raabte

Anfelridderen med et muntert Smil. Men hans Blik hvilede spejdende og mistroisk lurende paa Ridderen. „Dg om De nu end troer at have mistet Vren, har De dog beholdt Kjarligheden tilbage, og Adelheids trofaste Kjarlighed maa være Dem en umaadelig Erstatning for ethvert andet Tab.“

„Trofaste Kjarlighed,“ gjentog Arnold med en smertefuld Stemme. „Er De da den eneste Blinde, som endnu ikke har opdaget, at Adelhaid har forjaget mig af sit Hjerte, at jeg er hende ubehagelig, modbydelig, ja forkædt?“

„Hvilke Urimeligheder,“ svarede Anfelridderen, med Møje tilbageholdende et haanligt Smil. „Den dræbte Faders Billede staaer endnu altfor levende for hende, de forløbne Dages Bevægelse er endnu altfor stor til at hun ganske tør hengive sig til sit Hjertes Følelser. Det er det Hele.“

„Ikke det Hele,“ sagde Arnold mørkt. „Fra det Djeblik jeg steg af Hesten i Deres Slotsgaard, og Adelhaid, synlig forskrækket over min Ankomst, hurtigt traadte tilbage fra Altanen og neppe besvarede min hjertelige Hilsen med en flygtig, kold Bevægelse med Hovedet, fra det Djeblik af saae jeg tydeligt min Skjæbne afgjort og det faldt som Skjæl fra mine Djne.“

„Nej, nej, Ridder . . .“

„Gjør Dem ingen Ulejlighed med at ville overbevise mig om det modsatte. Adelhaid elsker mig ikke mere, det skriger en haanlig Stemme mig baade Nat

og Dag sfingrende i Dret. Og i den sidste Tid forekommer det mig, som om en Anden hyklerisk har sueget sig ind i hendes Gunst og forledet hendes svage, forsængelige Hjerter til Trofsabsbrud, til Had imod mig."

Arnold taug et Djeblisk og saae Ankelridderen saa skarpt og gjennemtrængende ind i Ansigtet, at denne forvirret slog Djuene ned, hvor meget han end bestræbte sig for ikke at lade sig mærke med noget. Da Ridderen vedblev, talte han kun med dæmpet Stemme, men ethvert Ord, enhver Stavelse havde en saa truende, skjæbnespænder Betoning, at Ankelridderen ikke kunde frigjøre sig for en ængstelig uhyggelig Følelse.

"Dersom en sagte, vaklende Mistanke," sagde Arnold, "skulde blive til Visshed, en mørk Mistanke til Sandhed, dersom Noget overbeviste mig om, at De med Forsæt havde loffet mig i en Fælde og ikke havt saa ringe Andeel i Græsers skræffelige Skjæbne, som det skal synes . . . "

"Er De fra Forstanden, Herrz, eller vil De hyppes Klammeri med mig?" afbrød Ankelridderen ham, og den indre Harm og Skam over at see sine mørke Planer, om just ikke opdagede, saa dog anede, jog ham alt Blodet op i Ansigtet. "Bed Sanct Beit, jeg er en taalmodig Mand og veed at sætte Priis paa en Ben, men en saa skammelig Anklage forstaaer jeg ikke at besvare paa anden Maade end med Sværdet i Haanden."

„Jeg anklager Dem ikke,“ svarede Arnold mørkt.
 „Ja, jeg troer næsten at Sorgen gjør mig uretsfærdig
 imod Dem. Men den Tanke, at netop De kunde
 være min Medbejler, min hønhørte og begunstigede
 Medbejler, har gydet Gift og Galde i min Sjæl.“

Anfæridderen slog en høj Latter op.

(Fortsættes.)

J. B. Kalvorfen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Guide i Generalstaben Lambertus Trabøl.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen, den 21de December 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„Men hvorfor har De ikke tidligere skriftet for mig, min Ven,“ raabte han. „Jeg havde da sikkert forviist mig af mit eget Huus og undgaaet den skjøne Adelhøid, som om hun ikke var den smukkeste, men den hæsligste Dame. O, rønt ikke Deres Pande, Herr Ridder,“ vedblev han i en godmødig bebrejdende Tone. „Jeg vil gjøre Dem et Forslag, som for bestandig skal sønderrive dette ubehagelige Virvar af Tvivl og Griller og bringe det til et heldigt Udfald.“

De veed, at jeg staaer i Begreb med at ride over til Klosterneuburg; følg med mig og tillad, at jeg maa mægle mellem Dem og Deres utilfredse Forlovede. Haand i Haand ville vi træde hen for hende, give og forlange Erklæringer . . . og jeg vædder mit Sværd mod en Pennesjer paa, at den oprigtigste Forsoning, den hjærligste Forening vil sætte Kronen paa Bærket."

Arnold rystede taus paa Hovedet.

"Niid kun alene," sagde han efter en Pause. "Jeg deler ikke Deres Forhaabninger, og min Stolthed tillader mig ikke at søge Tilgivelse der, hvor jeg ikke har begaaet nogen anden Uret, end at jeg for Kjærligheden opoffrede Alt, hvad der er Manden kjært og dyrebært. Niid alene . . . og bring Adelheid min Hilsen."

"Som De vil," svarede Anfelridderen. "Ved Sanct Veit, De er en haardnakket Grillenfænger, som man maa overlade til sig selv og den Alt helbredende Tid . . . og hvor ugjerne jeg end savner Deres Selskab, vil jeg dog hellere drage alene, end have en saa bedrøvet og utilfreds Mand ved min Side."

Med disse Ord vendte Anfelridderen sig bort og gik hen til det Sted, hvor Jobst ventede med Hestene, medens Arnold censom fortsatte sin Gang. Den unge Mand's Sindstilstand var virkelig ikke misundelsesværdig. Havde allerede de Begivenheder, der stode i Forbindelse med Matthias Grassers Død, opfyldt ham med Had og Bitterhed, gjorde nu den Omstændighed,

som næsten ikke kunde negtes, at han havde mistet Adelheds Kjærlighed og med den Løn for hans Stræben, hans Opoffrelser, Sorgens Maal fuldt og drev ham næsten til en mørk, haabløs Fortvivlelse. Adelheid havde, som vi allerede have erfaret af den nylig meddeelte Samtale, først slet ikke modtaget Ridderen, der med et elskovsglødende, hende ganske og aldeles helliget Hjerte traadte hen for hende i Ankeridderens Slot, men derpaa modtaget ham med en Kulde og Tilbageholdenhed, der faldt ligesom Meeldug paa hans Hjertes friske Blomster og forgiftede hans hele Indre, hans Tillid, hans Forhaabninger. Forgjæves havde han forsøgt Alt, for at faa en Erklæring af Adelheid angaaende hendes Adfærd, forgjæves havde han forestillet hende, hvor aldeles uskyldig han var i hendes Faders Død og besvaret hendes, dette Punkt betræffende, bittre og sarcastiske Bebrejdelser med at han jo derfor var kommet her for at tage Hevn over Wienerne, der nu ogsaa vare blevne hans Fjender, at en Ridder vel neppe havde kunnet give et bedre Beviis paa kjærlig Trofskab og Hengivenhed, end naar han for den Elskedes Skyld og paa hendes Befaling vender Væge og Pligt Ryggen og forener sig med Røvere og Fredløse. Adelheid hørte adspredt og med synlig Ulyst derpaa, uden at give andet Svar, end at først maatte det Saar, som hendes Faders skammelige Endeligt havde slaaet hende, gro til, før hendes Hjerte atter kunde aabne sig for Kjærlighed. — Og

til denne Ydmygelse, til denne skræffelige Tilintetgjørelse af de skjønneste Fremtidsplaner sluttede sig i Ridderens formørkede Sjæl endnu en frygtelig Mistænke, der piinte ham som Eumenidernes Svøbe og ikke lod ham have Ro hverken om Dagen eller i de lange søvnløse Nætter . . . en Mistænke, der først sagte og hemmeligt havde stjaalet sig ind i hans piinte Bryst, men derpaa, næret ved opsnappede Blik, ved enkelte, kun for den Skinsyges brændende Djne bemærkede Tegn, var bleven større og større, indtil den nu med al Magt beherskede den Ulyffeliges hele Væsen. — Han havde Adelhøid mistænkt for at have vendt sin Kjærlighed til Ankelridderen og for hans Skyld saa skammelig viist ham tilbage, for hans Skyld brudt den med hellige Eder lovede Trofskab. — — —

Et muntert Affedsraab fra Ankelridderen, som netop tilligemed Jobst sprengte i fuld Galop derfra, vækkede Arnold, der stirrede hen for sig, af hans Grublerier. Da han saae op, stod Heinz, hans tro Vaabendrager, ved Siden af ham. Den gode Svend havde allerede en lang Tid seet paa sin Herres Afsærd med bedrøvede Blik. Med nedslagne Djne og efter flere Gange forlegen at have rømmet sig, tog han, aldeles mod sin Vane og vel ogsaa mod den mellem Herre og Tjener bestaaende Disciplin, Ordet og sagde med en betydningsfuld Rysten paa Hovedet:

„Tilgiv, Deres Naade, den Sag behager mig ikke, slet ikke. Siden vi ere komne mellem denne Bunde

af Hallunker og Kjaltringer, er det mig bestandig, som om Maren reed mig . . . og De seer ogsaa saa daarlig ud, som om man i Morgen skulde lægge Dem i Graven."

"Derfor det blot var saa vel, Heinz," svarede Arnold med et mørkt Smil. „Hvad vore nye Bundsforbandte angaar, da ere de heller ikke efter min Smag . . . og kun den Lyst, ja, den Pligt at udøve Hevn og Gjengjældelse paa dette stolte, underfundige Wien, der har traadt mig under Fødder og ved Grassers Drab været Skyld i al min Ulykke — kun denne Hevntørst er istand til at fængsle mig til disse raa Svende, som jeg foragter."

Heinz saae til Jorden og legede ivrigt med sit Kaardegehæng. Han havde øjensynlig en Hæmmelighed paa Hjertet, noget vigtigt at meddele, hvortil han gjerne ønskede at blive opfordret. Men da Ridderen atter syntes at falde tilbage i sin Grublen og aldeles at glemme Vaabendragerens Tilstedeværelse, begyndte denne endnu engang, idet han paatog sig en meget vigtig Mine:

„Rigtignok have Raadsherrerne i Wien forshundet sig slemt mod Deres Raade, hvorfor jeg ogsaa ønsker dem alt muligt ondt paa Halsen. Men, bedste Herr Ridder, dersom De vidste, hvad jeg veed, hvad jeg har erfaret . . ."

„Nu," spurgte Arnold, hvis pirrelige Sind be-

gjærligt opfattede enhver Mistanke, „hvad har Du erfaret? Tal, Heinz, Du gjør mig nysgjerrig.“

„Det er nok ogsaa Nysgjerrigheden værd,“ vedblev Heinz, der ved Ridderens Deeltagelse og Opmærksomhed syntes at have erholdt den nødvendige Utvungethed og Snaksomhed. „See, Herre, jeg gik i Morges nede ved Floden for at see efter den Baad, der skulde bringe Proviant over til os. Men da der ikke var noget at opdage og Morgensolen skinnede mig lige i Ansigtet, krøb jeg ind i de tætte Ellebuske og strakte mig saa lang jeg var i det friske Græs. Som jeg nu saaledes overlod mig til mine Tanker, der just ikke vare de mest fornøjelige, pladskede det i Vandet, og da jeg rejste mig lidt op, saae jeg omtrent ti Skridt fra mig en Baad lande, af hvilken Ankelridderen og hans fjæltringagtige Svend, Jobst, steg i Land.“

„Til Sagen, til Sagen,“ opfordrede Ridderen ham utaalmodigt, thi en indre Auelse sagde ham, at en skjæbnesvanger Opdagelse ventede ham; „hvad foretog de Tvende sig, hvad sagde de?“

„Hvad de foretog sig eller havde foretaget sig, veed jeg ikke,“ sagde Heinz phlegmatisk, „men af det de talte om, har jeg opsnappet noget, og jeg troer, at jeg ikke saasnart vil kunne glemme det. De steg altsaa i Vand; mig kunde de ikke see, thi jeg havde strax lagt mig ned igjen. Medens nu Jobst bandt Baaden til en Pæl, sagde han leende til sin Herre: „Atter en Tour, som Reudeckeren ikke maa vide noget

af. I Sandhed, han vilde opløste et højt Skrig, naar han fik at vide, hvor De tilbringer Deres Nætter." Derpaa lo de endnu højere og Ankelridderen sagde: „Den Nar skeer kun sin Ret ved at man be- drager ham. Troer Du maaske jeg er bange for ham. Ved Sanct Veit, saasuart vi ikke længere behøve ham, vil jeg selv træde frem for ham og fortælle ham, at han kun har været et Legetøj i vore Hænder. Han skal erfare, at Græsfer blev halshugget paa min For- anledning, for at faae Tvedragt mellem Staden og Stadshauptmanden . . . og gid Skammen over, at han saa dumt er gaaet i Fælden, maa forskaffe ham ligesaa megen Qval, som mig Fornøjelse.“

Ved at høre dette var Arnold snart bleven ganske rød, snart bleg. Den pludselige Afsløring af de skrækelige Rænter, for hvilke han havde været et Offer, virkede ligesom en Lynstraale, der bryder frem af en Uvejrsky og i et Øjeblik med frygtelig Klarhed oplyser den mørke Nat. Han stirrede paa Svenden, men i hans Øjne var der intet Liv; hans Bryst arbejdede og Haanden omklamrede krampagtigt Sværdgrebet. Heinz blev bange for den Forandring, der foregik i Ridderens Ansigt.

„Seg beder Dem, kjære Herre,“ sagde han, „lad ikke disse Sletheder gaa Dem altfor stærkt til Hjertet, ellers fordrifter jeg mig ikke til at fortælle Dem Resten.“

„Altsaa endnu mere?“ stønnede Arnold. „Tal kun, tal. Hvad værre kan jeg erfare, end at hun,

hun, som jeg har elsket saa usigelig, saa inderlig og tro . . . o, den Tanke vil gjøre mig affindig."

Den ulykkelige Mand støttede sig mat og ligesom aldeles nedbrudt paa sit Sværd. Men Heinz vedblev:

"O, det der i mine Øjne er det værste, har jeg endnu at sige. Da de tvende Skurke trængte sig tæt forbi mig gjennem Tjeningen, sagde Fobst til sin Herre: „Bliver det derved, at vi paa billige Betingelser og en god Priis udlevere Ridderen af Neudeck til Wienerne?" Svorpaa Ankefridderen spottende svarede: „Ja, naturligviis; hvor kunde det trodsige Hoved være bedre anbragt end under Skarpretterens Øxe i Wien?" — „Det er Alt hvad jeg har hørt," sagde Heinz, „og dersom jeg tør give et godt Raad, vilde det være, øjeblikkelig at ride til Staden, anholde det høje Raad om Tilgivelse og derpaa med Borgerne som Torden og Lynild komme over dette skammelige forræderiske Pak."

(Fortsættes.)

J. H. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagermester Legöne.

Bladsformand G. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Raadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen, den 28de December 1878.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Meudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Arnold svarede ikke. Endnu bestandig støttede han sig ubevægelig til sit lange Slagsværd, men Fortvivlelsens Modløshed havde allerede gjort Plads for en skrækkelig Kulde, en følesløs Resignation. Far hen Kjærlighed, far hen Haab, Glæde, far hen Du skønne Tro paa Menneskeheden og Fremtidens gjøglende Drømme. I den Bedragnes Bryst ere alle Følelser uddøde, ligesom Majblomsterne under en Frostnats iiskolde Pust . . . og kun een Tanke, een Idee levede hos ham og traadte det ene Minut efter det andet tydeligere, klarere,

skarperere frem af det natlige Morke, i hvilket hans Sjæl var indhullet. Gjengjældelse mod sin Ulykkes Morder, ikke Hevn, ikke Smerte for Smerte, Pine for Pine . . . nej, alvorlig, retfærdig Gjengjældelse. Den evige Gud over Stjernerne og hans tro kampovede Sværd skulde domme mellem ham og hans Dødsfjende.

Over Arnold af Neudecks Ansigt var udbredt en saa højtidelig Ro, hans hele Væsen lignede saa aldeles et Menneske, der har i Sinde med fuld Bevidsthed at forlade dette Liv, at Heinz følte sig uhyggelig berørt og bestormet af mange Anelser. Men desuagtet adlød han taus Ridderens Befaling at føre Hestene frem. — Da han kort efter kom tilbage, saae han sin Herre knæle paa Jorden, Hænderne udstrakte mod Himlen, aldeles henjunken i inderlig Bøn. Da Arnold rejste sig, var hans Ansigt ganske blegt og ethvert Træk deri var saa ubevægeligt, som hos en Død. Med faste Skridt gik han hen til Hesten, og med den sædvanlige jikkre Lethed svingede han sig i Sadelen. Paa Heinz's frygtsumme Spørgsmaal, hvorhen de skulde ride, pegede han taus hen til Floden, hvor i det Fjerne Klosterneuburgs hvide Mure skinnede i Solens klare Lys. Derpaa gav han sin Hest af Sporerne, saa at den stejlede højt ivejret og som en Stormvind jagede hen mod Bredden af Donau. — Rytende paa Hovedet og bearbejdende sin stridige Hest med Hænderne og Hælene fulgte Heinz i temmelig Frastand den uhyggelige Rytter.

Mellem Nuffdorf og Klosterneuburg strakte sig paa den Tid, i hvilken vor Historie falder, en lille tæet, af saa, men kun saa megetyndigere Beje gjennemskaaen Skov, af hvilken der nu kun er enkelte Rester tilbage, da de gamle skyggesfulde Bøge- og Ahornstammer lidt efter lidt have maattet gjøre Plads for Dyrfningen af Viinstokke og Agerdyrkerens flittige Ploug. Hovedforbindelsen mellem Wien og de højere liggende Donaulaude fandt dengang, da Landevejene i de to Trediedele af Aaret næsten vare aldeles ufremkommelige og desuden bleve gjorte usikre ved Røvere af alle Slags, for det meste Sted tilvands; desuden havde Kampen mellem Staden og Adelen afbrudt enhver Communication og saaledes var det ikke saa forunderligt, at Ankelridderen og hans Svend næsten havde naaet Klosterneuburg, uden at møde et eneste menneskeligt Væsen. — De reed netop ad en bred, skyggesfuld Skovvej, gennem hvis grønne Løvtag kun enkelte Solstraaler fandt Vej til den fugtige Jordbund, hvor de i gyldne Ringe eller lange skinnende Striber ligesom legende spævede frem og tilbage. Samtalen mellem de tvende flette Mennesker maatte have hvilet saa længe, at Føbst, der ligesom alle underordnede Deeltagere og Hjælpere i en Forbrydelse kun have liden Respect for sin Herre, saae sig nødt til at bryde den fjedsommelige Tausshed.

„Jeg tør vædde paa, at Fomfru Adelsheid kommer os imøde,“ sagde han grinende. „Sun har i ethvert

Fald seet os fra Taarnet, da vi før reed over det aabne Sted, og i sin overvætted Længsel vil hun kaste sig paa Hesten. Ja, Herre, hun er ganske og aldeles forelsket i Dem, og det gaaer hende da ligesom halvtredsfindsthye andre Piger, som jeg ikke behøver at nævne."

Unfelridderen syntes enten ikke at have hørt dette plumpe Smigreri eller fandt det ikke Umagen værd at bryde sig derom. Han sagtnede pludselig sin Hests raske Skridt og sagde med en betænkelig Mine:

(Fortsættes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Kapitain C. J. Hansens Enke, Elise Dorothea.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.